40

SAN-ANTONIO

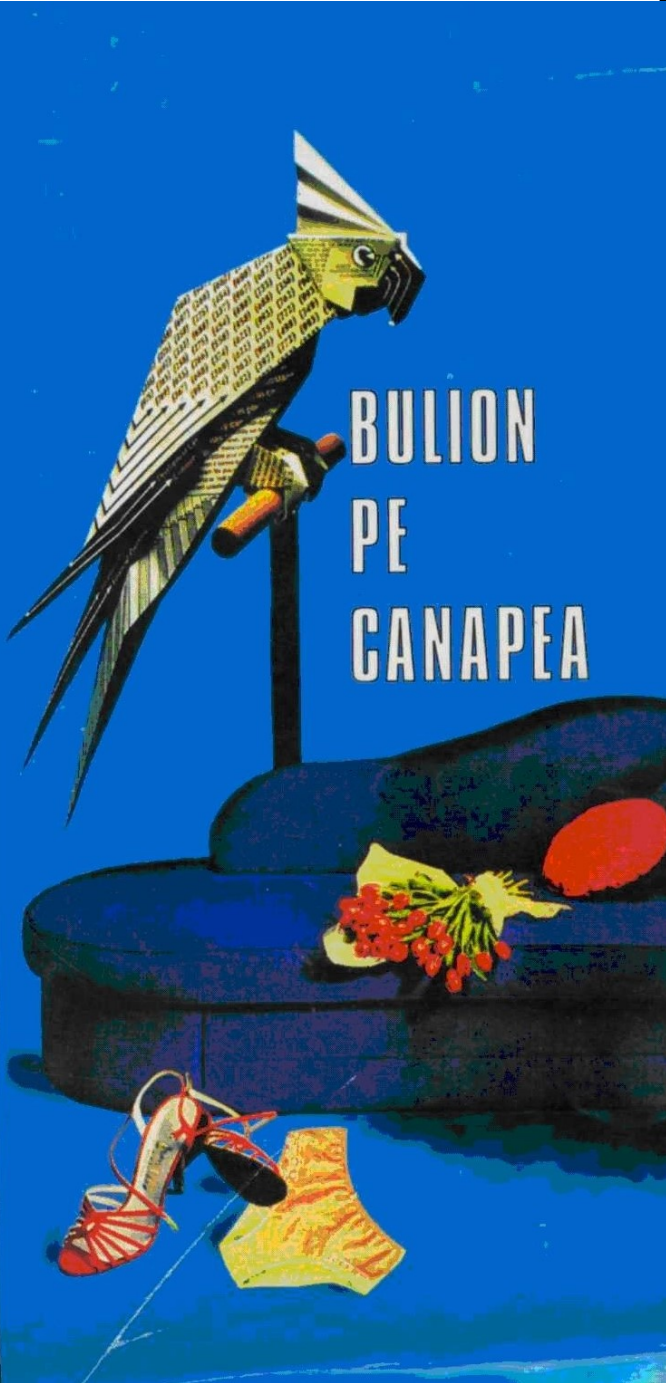

Editura
FORUM

VALSUL PATINATORILOR

Îţi făcea plăcere să-l vezi. Te pasiona să-l urmăreşti. Atât de rapid şi acrobatic, că te lua cu ameţeli. Pe patinele lui cu rotile, circula mai repede decât vehiculele de pe carosabil. Alerga şerpuind pe trotuar, aplecat înainte, cu mâinile la spate, îmbrăcat într-un combinezon de piele neagră, care i se lipea de corp ca o a doua piele, strălucitoare, ca aceea a rechinilor. Purta o cască de ciclist, tot din piele, cu o cureluşă pe sub bărbie, şi ochelari de sudor electric. La brâu – o borsetă, cum au majoritatea schiorilor. Uneori sărea pentru a trece peste vreun obstacol, şi atunci părea că se leapădă de constrângerile gravitaţiei, ca şi cum avea să-şi ia zborul. La un moment dat, a ţâşnit de pe trotuar, să traverseze strada pe sub capotele maşinilor. Mişcările îi erau în asemenea măsură fabuloase, încât automobiliştii, frânând, uitau să mai înjure. A sărit pe trotuarul din faţă, şi-a continuat meandrele uluitoare, apoi a virat pe bulevard, unde şi-a sporit viteza. Câţiva trecători s-au întors ca să-i urmărească năvala superbă. Fără a încetini, patinatorul şi-a retras de la spate o mână, ca să deschidă micul sac ventral. Ajunsese în dreptul terasei unei braserii. A operat o oprire superbă în faţa unui client ce părea să aştepte având dinainte un pahar cu băutură cafenie. Atunci patinatorul a scos din borsetă un pistolet

de calibru mare, cu crosă neagră dar ţeavă cromată. L-a aţintit spre pieptul bărbatului şi a tras, pe îndelete, trei gloanţe care au ciopârţit inima acestuia.

Înainte chiar ca restul clienţilor să înceapă să urle, patinatorul s-a topit în mulţime.

Antoine II, noul meu colaborator (şi fiu adoptiv) se aruncă afară din frumoasa mea 600 SL şi se năpusti pe urmele fugarului. Nu avusesem timp să rostesc vreo vorbă, atât de rapid şi neaşteptat se petrecuse totul. Am ieşit la rândul meu din tăblărie, după ce i-am pus pe acoperiş girofarul.

– Poliţia! Nu vă atingeţi de nimic! le-am strigat grupului de gură-cască şi oamenilor de pe terasă, înainte să pornesc şi eu în urmărirea ucigaşului.

Toinet avea un avans serios asupră-mi, dar îi zăream, departe, bluzonul Lacoste, alb, cu guler verde. Gonea în draci formidabilul. Simţeam în picioare diferenţa de douăzeci de ani dintre noi. După câteva sute de metri de galop dezlănţuit, l-am pierdut din vedere. Am încercat să cuplez viteza a cincea, dar am fost nevoit să frânez brusc: puştiul zăcea întins la pământ. Mi-au trebuit câteva fracţiuni de secundă până să pricep că-l placase pe fugar. Care fusese, pe semne, sonat de căderea brutală, fiindcă abia mai mişca. A fost floare la ureche să-i pun cătuşele. Toinet se ridică suflând greu.

– Bubúl, aşa-i? se grozăvi.

Şi se aplecă iar, căutând ceva. L-am întrebat despre ce-i vorba.

– De briceagul meu elveţian cu douăzeci şi opt de întrebuinţări, îmi răspunse ridicând obiectul. I l-am aruncat, din toate puterile, peste picioare; asta l-a făcut să se clatine.

– Totale felicitări, i-am replicat.

Şi fiindcă un agent îşi făcea apariţia, m-am recomandat şi i-am recomandat să cheme fuguţa curcănărimea.

==========

Asasinatul îşi săvârşea în tihnă sângerarea, cu nasul în farfuria de cartofi prăjiţi care îi acompania paharul cu martini-gin. Lucru nostim, băutura nici măcar nu se răsturnase. Se numea Roger Marmelard, murise la 48 de ani şi, mai înainte de a da ortul pe această terasă de braserie, se ocupa de o importantă societate de transporturi internaţionale. Mă contactase cu câteva zile mai înainte, la recomandarea unui om politic nu prea cunoscut. Totuşi îl primisem la mine.

– Cineva mă şantajează! îmi explicase atunci.

Banalitatea însăşi. O fotografie compromiţătoare, pe care mi-a arătat-o fără să se lase rugat. Îl reprezenta pe dumnealui împănând, de-a buşilea, o iepşoară drăgălaşă, a cărei tinereţe te făcea să scrâşneşti din gogoloaie.

– E a treia pe care o primesc, îmi dezvăluise domnul Marmelard.

– Cu ce te şantajează? Că i-o trimite soţiei dumitale, presupun? am adăugat benoclându-i verigheta mare cât o brăţară de forţă.

– Exact.

– Care ar lua în nume de rău această dovadă de virilitate exterioară?

– Cu atât mai mult cu cât e vorba de fiică-sa.

– A, drace!

– Nu-i aşa?

– Ce vârstă are cetăţeana?

Aici, domnul ezitase niţel.

– Cincisprezece ani.

– Nu s-ar zice că ţi se strepezesc dinţii de cruditâţi!

– Mi-am pierdut capul. E un fruct atât de ispititor, domnule director! Ştiţi ce înseamnă promiscuitate? Zi de zi, bomboana asta să-ţi stea la îndemână. Fiinţa asta nou-nouţă să te mângâie, să te sărute. Îi simţi admirabilii sânişori lipiţi de pieptul tău, ţi se...

– Nu mă face să mă încoţopenesc, domnule Marmelard, nu voi avea timp să-mi revin. Cine te şantajează?

– Nu ştiu.

– Cât ţi se cere?

– Cinci sute de mii de franci.

– I-ai scuipat?

– Nu încă.

– În cel fel te contactează prietenii?

– Noaptea, când dorm alături de soţie. Diabolic, nu-i aşa?

– Îndemânatic. Unde-aţi ajuns cu negocierile?

– Am promis să le vărs suma marţea viitoare, la orele optsprezece, pe terasa *Braseriei Nevers*. Banii trebuie puşi într-o pungă de plastic.

==========

Am privit sub măsuţa pe care se odihnea bustul mitraliat al lui Marmelard. O pungă de plastic provenind de la Chaussures Clarence, Champs-Elysées (pantofarul elitei) zăcea acolo. Am ridicat-o; înăuntru se aflau pachete de hârtie. La prima vedere, puteai crede că sunt cărămizi în valoare de cinci sute de bătrâne; de fapt era vorba de bilete de cinema, pe care i le procurasem personal bietului om. Ceea ce mă uimea era faptul că patinatorul-asasin nu schiţase nici un gest de a le lua. Împricinatul urma să-mi lămurească misterul.

Conştiinţa îmi zdrăngăna ca o veche bicicletă dezghiocată. Îl sfătuisem pe transportator să-mi facă jocul şi venisem să mă postez în faţa braseriei, în bolidul meu gri-metalizat – în compania lui Toinet, devenit ajutorul meu de când îşi luase bacalaureatul. Şi dacă nu putusem preîntâmpina asasinatul, cel puţin rapiditatea băieţandrului ne îngăduise să-l arestăm pe asasin.

Sărmanul Marmelard păstra încă, pe masca mortuară, un aer surprins. Fusese un nene cu moacă de ***self made man*** care începea să încărunţească şi probabil că frecventa institutele de cultură fizică. Poseda o mutră mai degrabă simpatică, avea ochi negri şi păr pe pomeţi. L-am ridicat. Urma o chestie idioată – trebuia să o anunţăm pe văduvă, căpcăuna aceea de care el se temuse atât de'tare dar, în ciuda acestui fapt, îi potcovea fiica nobilă. Mi-am zis că moş Pinuche, cu muia lui de gropar-şef, va face de minune afacerea.

UN INTEROGATORIU NUMIT COTONOGEALĂ

Bătrânul se află în biroul NOSTRU.

A fost amenajat pentru aşa ceva (biroul, nu Bătrânul): două mape de scris, două călimări, două fotolii. De când s-a reangajat în calitate de codirector pe lângă mandea, Chilug se dă de ceasul morţii să arate mai tânăr decât mine: masaje faciale, costume de culoare deschisă, tratament prelungit cu Géravit Pharmaton şi cu Ginsana G 115; a mers până acolo, încât şi-a vopsit chelia în blond! În loc să fie vesel că s-a întors la Curcănărie, e gelos pe mine; aşa că îmi ocup cât mai puţin scaunul, abandonându-i babacului aproape în totalitate folosinţa locurilor (inclusiv canapeaua din camera de odihnă).

Când mă întorc din expediţia noastră ratată, el e în mare conversaţie cu o magnifică fiinţă roşcată care şade pe birou, cu picioarele desfăcute şi mâinile proptite dindărăt ca să susţină ansamblul. Moşul îi vorbeşte îndeaproape, în fofoloancă. S-ar zice că persoana nu simte decât o plăcere temperată, fiindcă priveşte o pictură aparţinând Mobilierului naţional şi care reprezintă un cerb deosebit de încornorat şi înghesuit de ogari într-un hăţiş.

Tăgârţă nu m-a auzit intrând, şi asta din două raţiuni complementare: clăpăugele i s-au ofilit, iar coapsele vizitatoarei îi alcătuiesc cele mai grozave dopuri Quiès vândute vreodată în farmacii. Îi zâmbesc roşcovanei. Ea îmi răspunde printr-un alt zâmbet, poznaş, şi-i citesc în ochi o chestie şmecheroasă, gen: „Vezi ce-mi face moş beşleagă ăsta? Nu s-ar zice că-şi mănâncă supa fără să-şi fi pus proteza?" Nu sunt sigur că vrea să exprime chiar aşa ceva, dar în linii generale se cam potriveşte.

Mă apropii cu paşi de lup şi-i trag beneficiarei de cunnilingus o pupătură de amigdale. Ceea ce o stimulează brusc, şi iată că i se pare nimerit să se lungească pe birou; la care bibi continuă operaţia, masând simultan emisferele pacientei. Morcoveaţa cea frumoasă deliră şi se apucă să spumege ca o smintită. Şalele i-o iau razna; scoate ţipete care ajung până la timpanele fanate ale hodorogului. Achille nu mai ştie pe ce lume e. Trece de la babinele subtropicale ale persoanei la micuţul lui chior speriat. Simpatica se varsă îndată, urlând un prenume masculin, acela al unui oarecare Hervé, absent de la faţa locului, ceea ce ne pică bine, fiindcă n-aveam nevoie de el.

Mă îndepărtez imediat, ca şi mestecăul lui Chile. Când strămoşul îşi scoate capul din sacul cu patimi, eu şed în faţa unui dosar ce pare să-mi mobilizeze întreaga atenţie.

– A, erai aici, Antoine! remarcă el fără a se formaliza.

– A fost prea frumos ca să mă fi retras, îi răspund. Drace, se poate spune că nu v-aţi pierdut nici una dintre calităţile casanoviste.

Îşi scoate batista să-şi tamponeze buzele.

– Trebuie să admit...

Înfloreşte ştii cum? Ca un pătrunjel! Nimic nu-i mai fabulos pentru o căzătură decât genul acesta de complimente.

– Scumpă micuţă, i se adresează fetei, îngăduie-mi să ţi-l prezint pe adjunctul meu direct, domnul San-Antonio.

Fata coboară de pe birou şi-mi întinde mâna:

– Mă cheamă Madonna, zice.

– Prenume celebru! replic.

– Mama o adora pe această vedetă aflată la începutul carierei şi a ţinut să mă boteze ca pe ea, explică roşcata.

La care îşi pune frumoşii chiloţi transparenţi, ce nu o apără decât de praf.

Odinioară, Achille nu asita niciodată la interogatorii. În ochii lui, acestea reprezentau munca, „grosolană", a subalternilor săi. Aştepta rezultatele, telefonând în vremea asta relaţiilor de la ***Jockey-Club***. Acum, împins de cura de întinerire, vrea să participe. Motiv pentru care suntem patru inşi în biroul ofiţerului de poliţie Bérurier, ca să-l „ascultăm" pe asasinul domnului Marmelard Roger. Ne-am reunit (dacă pot spune aşa): Achille, Béru, domnul Blanc şi eu. Bineînţeles, tata mare s-a instalat la masa de lucru a Grasului, plină de coji de salam, coji de pâine, coji de ouă, hârtii slinoase, oase de hering afumat (peştele preferat al Grasului, fiindcă face sete), pete de spermă (Majestatea Sa căpăceşte multe turnătoare), fotografii porno (asta ajută la lămurirea recalcitrantelor), tuburi de vaselină golite (amplasarea membrului său le face indispensabile) şi prezervative rupte înainte de întrebuinţare (pentru acelaşi motiv ca mai sus, numai că beneficiarele ardorilor lui nu-şi dau seama decât peste o lună, atât de bine se preface ticălosul că umblă în capişon!).

– Dacă toată lumea-i gata, bag taurul în arenă! anunţă dragul de băiat.

Un asentiment al Bătrânului îi confirmă intenţia. Atunci Bérurier ridică receptorul.

– Branquille? întreabă.

Răspunsul trebuie să fie afirmativ, pentru că omul nostru sloboade în timpanul corespondentului un râgâit colosal. Exhalaţie ce

răspândeşte îndată un damf de samagon răsturnat pe gât dis-de-dimineaţa, în birou.

– Văd că nu te-ai schimbat de loc, Bérurier, oftează Defrişatul. Tot manierele astea subţiri, de om de lume!

– Adu muşteriul, Branquille! ordonă scurt Mamutul înainte de a îndoi furca telefonului când închide. Nici 'mneavoastră nu v-aţi schimbatără, dom' codirector! mormăie apoi. Cu 'mneavoastră curge mustrările ca apa.

My opinion e că va trebui să vâslească mult şi bine Tataía până să-şi recupereze autoritatea imperială. Un amic de-al meu zicea că, pe vapor, mai mult face un căpitan prost decât doi buni; şi simt că vom verifica foarte curând justeţea acestui adagiu.

Inspectorul Branquille îl îmbrânceşte înăuntru pe ucigaşul lui Roger Marmelard. Debarasat de casca de ciclist şi de ochelarii negri, tipul n-are nimic dintr-un asasin plătit. E înalt, uşor adus de spate, cu nasul coroiat, părul rărit în creştet şi o cicatrice veche şi adâncă, de la gură până la urechea stângă. Privirile îi exprimă neantul cel mai desăvârşit.

– Te rog să consemnezi depoziţia acestui individ, San-Antonio! îmi comandă Chilug.

Ce zici de tonul ăsta poruncitor? Nu s-a prins deloc la distribuţia rolurilor Fanatul.

– Vom chema o secretară, scumpul meu Achille, i-o întorc liniştit.

Se cabrează sub dubla lovitură de pinteni, dar îşi înghite nemulţumirea cum îţi înghiţi tu scuipatul în salonul de ceremonie de la Élysée. O sun pe Francine, drăguţa mea secretară, să se prezinte cu instrumentul portabil pentru tratarea textelor, maşina de scris ce rugineşte în biroul Grasului fiind inaptă pentru orice fel de solicitări. E un Remington de care se slujea şi aghiotantul lui Napoleon Primus, la Marignan.

Pe parcursul acestor pregătiri, vinovatul rămâne, în picioare şi încătuşat, în mijlocul încăperii. Îşi ţine capul în jos, şi buzele i se mişcă uşor, ca pentru rugăciunea unui agonic. Francine e o fermecătoare bubulină trecută de treizeci de ani. Stil „brunetă picantă", cu forme comestibile. Bineînţeles că am tras-o să intre în horă, dar lipsa ei de entuziasm pentru chestia cu pricina m-a făcut repede să înţeleg că-şi distribuia pe alt tabel focurile de artificii şi că La Veuve Clito o interesează mai mult decât ciomegele de stejar masiv. Persoana salută pe toată lumea, inclusiv prevenitul, se instalează la un colţ de birou, după ce a refulat două cutii de bere goale, şi aşteaptă.

Deschid şedinţa:

– Nu s-au găsit asupra dumitale nici un fel de documente, îi zic patinatorului pe rotile.

O deznădăjduită ridicare din umeri e tot ce primesc drept răspuns.

– Numele, prenumele, vârsta!

– Fauboursin Denis, 34 de ani.

– Adresa?

– ***Hôtel de la Berezina,*** strada Chevalier-Barayer, în arondismentul optsprezece.

– Profesia?

– Ajutorul de şomaj.

– Recunoşti că l-ai asasinat pe domnul Marmelard Roger pe terasa ***Braseriei Nevers***?

Ezită, apoi îşi scutură capul.

– Nu, îmi răspunde.

– Cum nu? Te-am prins, personal, în flagrant delict!

– De acord, am tras, dar credeam că e vorba de o farsă; nici măcar nu-l cunoşteam pe domnul acela.

Béru scoate un nechezat de rău augur pentru numitul Fauboursin. Şi-i şopteşte Venerabilului:

– Ştiţi, co-bossule, cam de p'acilea am eu obiceiul să mi-ţi interviu. Trebe să nu-i laşi s-o apuce pe căi greşite, că altmintrelea de unde nu, situaţia vine de se încâlceşte rău de tot.

– Ei bine, intervino! ripostează Achille cu un zâmbet care permite constatarea că i-a rămas un fir de păr roşcat între fasolele de tinichea.

– Am luat notă, co-boss! o să-l tratarisesc cu anularul telefonic că e mai avantajos la vânătăi.

Şi se înarmează cu o veche carte de telefon consacrată abonaţilor din Paris şi suburbii. O deschide la mijloc, o aşază peste antebraţ, ancorând-o cu palma îndoită şi se îndreaptă către prevenit.

– Uite ce-aş vrea eu să-ţi zic, măi, băiete. Specializaţia mea în prăvălia asta e să evit ambuteiajele. Îndată ce un caraghioslâc ca mătăluţă încearcă să ne ia de maimuţoi, intru eu în dans.

Pentru a-şi ilustra cuvintele, îi administrează un dos de labă, înmănuşată în anuar, tipului care s-ar prăvăli sub impact dacă torţionarul nu l-ar opri înşfăcându-l de bluzon. Infatigabilul îi mai trage una, ceva mai sus; moaca ucigaşului roşeşte ca o comuniantă care ar vedea doi negri sodomizându-se. Atunci Majestatea Sa percutantă atacă pieptul lui Faubourdin, cu o triplă rapidă care îl privează de oxigen. Revine la faţă – şi nu se opreşte decât la îndemnul reumatismului său de la umăr. Coperta anuarului a încetat să mai fie albastră, pentru a deveni de un roşu aprins ce se va transforma curând în cafeniu.

Alexandre-Benoît se debarasează de această lucrare atât de puţin romanţată dar atât de bogată în personaje şi se duce să-l culeagă de pe jos pe „administrat", pe care-l aşază anevoie pe un scaun, cu faţa spre birou.

– E o ruşine! exclamă Francine, cu lacrimi în ochi.

– Tu, mâncătoareo de piţipoancă, bagă-ţi sensibilitatea în chiloţi; ori, de unde nu, fugi şi angajează-te la o creşă! o repede Furiosul.

Antoine, dacă ai poftă să reiei şedinţa, mi se pare că bimbirică ăsta ar fi mai puţin înclinat să ne pună ciocuri.

Dar omul, gâfâind, sângerând, clătinându-se, declară cu energia disperării:

– Lăsaţi-mă să vă explic totul!

– Nu aşteptăm decât asta, scrâşneşte moş Chilug.

Iar celălalt îşi deapănă istoria de moşi-pe-groşi, care stârneşte din nou furia masacrantă a lui Bérurier. Îi ordon acestuia din urmă să-l lase să termine. E greu al naibii să-l potoleşti pe taurul cuprins de pandalii. Pentru a încerca să se defuleze, Şuncă se apucă să-şi expună coada în faţa Francinei, care scoate un ţipăt de oroare. În ciuda acestui talmeş, a acestui balmeş şi vânt de isterie, Fauboursin Denis povesteşte. Lucru curios – o face cu atâta simplitate, pe un ton atât de sincer, încât începe să mă pună pe gânduri.

Povestea lui? Iat-o:

Într-o zi, nu de mult, pe când pleca de la biroul de plată a ajutorului de şomaj, cu patinele cu rotile (modul său de locomoţie obişnuit) – a fost abordat de o tânără fermecătoare, ce a făcut aluzie la somptuoasele tatuaje de pe braţele şi gâtul lui. L-a invitat să bea un pahar, şi el i-a istorisit că servise în Legiunea Străină, ca urmare a unei adolescenţe furtunoase. Ea i-a propus zece mii de franci ca să participe la o farsă de un gust îndoielnic: era vorba, nici mai mult nici mai puţin, să tragă asupra unui om, pe terasa unui bistrou; dar atenţie: cu un pistol încărcat cu nişte cartuşe oarbe.

El a acceptat, cu condiţia să poată verifica „inofensivitatea" armei. A întrebat, pe deasupra, care este motivul acestui fals atentat. Femeia i-a răspuns că se află în ghearele acelui ticălos căruia doreşte să-i stârnească spaima în chip de avertisment.

Marţi, adică astăzi, la ora 17.30, avea întâlnire cu frumoasa doamnă într-o fundătură pustie de pe Strada Nevers. Tânăra i-a înmânat arma, după ce trăsese asupra ei însăşi, apoi şi asupra lui, pentru a-i

dovedi că e vorba de cartuşe oarbe. După care i-a arătat o fotografie în gros-plan a viitoarei ţinte şi i-a vărsat o parte din sumă. Faubourdin a pornit atunci în direcţia braseriei. Prima lui grijă a fost să pună la poştă, pe propria sa adresă, pachetul de bancnote, în ipoteza că vreun sticlete, apărut întâmplător şi crezând că e la mijloc un atentat veritabil, s-ar apuca să-l scotocească. Pe urmă, cu inima uşoară, i-a dat bice să-şi îndeplinească misia.

Care nu i-au fost însă stupoarea şi groaza când a văzut impactul gloanţelor în pieptul consumatorului, urmat de ţâşnirea sângelui! Îşi dă seama acum că femeia l-a avut şi că numai ***primele două cartuşe din încărcător erau oarbe.***

Tăcere. Béru îşi suflecă mânecile cămăşii.

– O. Keu.! zice. Asta a fost versiunea pentru ***Curieristul inimaturilor***, acu' nu-ţi rămâne decât s-o ***abulé*** p-aia adevărată.

Omul, care simte în mine o fiinţă pe măsura lui, mă apostrofează:

– Jur că e adevărat! Trebuie s-o găsiţi pe femeia aceea, şi-mi iau răspunderea s-o fac să recunoască tot ce v-am povestit.

– Te iei cumva după prostiile lui? strigă Matahala.

Domnul Blanc, a cărui rezervă a fost până acum totală, declară pe neaşteptate:

– Iertaţi-mă, dar mi se pare că omul ăsta e sincer; în timp ce vorbea, gulă-maşú nu i-a tresărit nici o clipă. Fiindcă îl întreb ce e aceea gulă-maşú, ne lămureşte că e vorba de mănunchiul de riduri pe care toţi îl avem deasupra nasometrului şi care – conform experţilor din satul lui pe jumătate lacustru de pe malul fluviului Senegal – se agită atunci când minţim.

– Fasoane de negrotei! rânjeşte Umflătură.

Mă întorc spre Achille, pentru a-i solicita opinia. Deocamdată n-are nici una, deoarece a adormit. Sunt sigur că răstimpul cât a funcţionat ca pensionar l-a desprins de realitate şi că în curând va trebui să se întoarcă în locuinţa sa din Strada d'Andigné, să radă grămezi de ceaiuri de cicoare-de-grădină.

– Ascultă, domnule Fauboursin, sunt gata să admit versiunea dumitale asupra celor întâmplate; în acest caz, aşa cum ai şi declarat, trebuie cu orice preţ să punem mâna pe „frumoasa doamnă". Bine – eşti gata să scrii, Francine?

– Fireşte, domnule director!

– Cine mă strigă? tresare Chilou, trezit la viaţă.

Îl asigurăm că nimeni; hai, nani, cuminţel! Cade înapoi pe manşetele scrobite şi puse în formă de V pe biroul-pubelă al lui Alexandre-Benoît Bérurier.

– E o persoană de vreo 35-40 de ani, de statură mijlocie, începe prevenitul. Părul – de un blond aproape alb, cu reflexe albăstrii. Frumoasă, asta a mai fost precizat. Năsucul în vânt. Gura carnală (Francine rectifică prin „cărnoasă"). Purta un taior de in alb peste un chemisier verde (prima oară). Purta un costum-taior imprimat în tonuri de albastru (a doua oară). Circulă într-o cabrioletă decapotabilă Audi, albastru-petrol. Are un colan de perle, cu trei sau patru şiraguri. Nu i-am văzut niciodată ochii, fiindcă poartă ochelari umbral, cu ramă Cartier (numele Cartier era scris pe arcul de aur de deasupra nasului). Am servit un pahar la ***Churchil Bar***, Bulevardul Locotenent-colonel Sarda. Eu am băut whisky şi ea o coca-votcă. Nu, sincer, nu văd ce s-ar mai putea spune. Doar că purta la încheietura mâinii o brăţară alcătuită din monede vechi.

Când ai o meserie ca a noastră, îţi spui că asemenea semnalmente sunt rareori inventate. Ucigaşul lui Marmelard e un tip destul de bolovănos, dacă nu chiar frust. „Rama Cartier", brăţara din monezi vechi, colanul de perluţe sunt, toate, precizări ce nu-i pot veni spontan în minte unui şomer, fost legionar. Ca şi taiorul de in alb şi chemisierul verde. Ca să nu mai vorbim de acel Audi decapotabil, albastru-petrol.

Chibzuiesc un moment, cu privirea la Achille cel adormit (un bătrân înger pleşuv, cu buzele strălucind de albuş).

– Prieteni, zic, plecăm la plimbare cu domnul. Béru, îl înlănţui de tine şi-mi dai socoteală de persoana lui. Jérémie, să luăm o maşină fără însemne.

Ridic receptorul ca să vorbesc cu Serviciul automobile. Dau peste Paul Déchapement, şeful acestei instituţii glorioase.

– Paulo, vreau în cel mai scurt dintre răstimpuri lista maşinilor Audi, cabrioletă, de culoare albastră sau asimilată, înmatriculate în Franţa şi Navarra, cu numele proprietarilor. Te sun peste două ceasuri, ceea ce e mai mult decât suficient când dispui de calculatoare. ***Ciao!***

Apoi, către trupa mea: ***Go! gentlemen.***

Îl lăsăm pe codirectorul meu să le soilească printre basoreliefurile Grasului.

==========

Denis Fauboursin e şocat de crima lui (involuntară?), prostrat aş zice. La oamenii simpli, capul plecat e semn de deznădejde. Stând în spatele Renaultului Espace pe care domnul Blanc îl pilotează cu măiestrie, zace aplecat în faţă, cu mâna stângă clătinându-se în acelaşi ritm cu lăboiul drept al Grasului.

Prima haltă: biroul de plată a ajutorului de şomaj, în faţa căruia pretinde că ar fi întâlnit-o pe „doamna în alb" (o numeşte aşa, cu toate că, la a doua întâlnire, aceasta a fost „doamna în albastru").

– Povesteşte! îl îndemn pe prizonier.

Acesta se ridică anevoie, ca un lan de grâu după furtună.

– Parcase în intrândul acela şi stătea rezemată de portieră. Când am ieşit, a început să mă privească plină de interes. Am ajuns în dreptul ei şi atunci mi-a zis: „Ai nişte tatuaje frumoase!" Mi-am închipuit îndată că e dornică de o cordeală monstră, cu atât mai mult cu cât, după un moment de conversaţie, mi-a propus să luăm un pahar.

Am acceptat, crezând mai departe că totul avea să se termine cu o călăreală. M-a poftit să urc şi m-a dus la ***Churchill Bar***, pe Bulevardul Locotenent-colonel Sarda.

– Nu ne poţi semnala nimic în legătură cu hodoroaga?

– Mirosea frumos. Avea pe parbriz o etichetă rotundă, verde, cu zece cifre imprimate de jur-împrejur, nouă cu alb pe verde şi una singură, cea mai mare, cu verde pe alb.

– Interesant. Şi mai departe?

– Când am coborât, am zărit încă o autocolantă, pe care parbrizul mi-o ascunsese până atunci: un pătrat galben, cu un semn verde de autostradă şi cifrele 93 cu roşu închis.

– Respectele mele memoriei tale vizuale, micuţule.

– Şi imaginaţiei! afirmă Bérurier care, hotărât lucru, nu-l are la inimă pe individ.

Ne ducem la ***Churchill.***

– Dau un rând la toată lumea.

La ora asta nu mai e înghesuială de muşterii veniţi pentru clămpău. Câţiva jucători de 421 se înverşunează încă asupra zarurilor. Doi îndrăgostiţi îşi mestecă lacom limbile unul altuia, şi fata şi-a pus un picior peste cele ale băiatului, ca să se poată uda mai confortabil. Mi se pare chiar că-i practică o mică frecangeală linguşitoare la ***cortinarius orellanus****, ca să-l înveţe să meargă în pas de gâscă atunci când pleacă de la ***Churchill.*** Un chelner tânăr, care dacă nu e maghrebin cu siguranţă că e marocan, vine să ne ia comanda.

– El v-a servit?

– Da.

La vederea clientului priponit, garsonul îşi compune o moacă de sinistrat.

---

* Ciupercă veninoasă care seamănă cu paraipanul meu cum semeni tu cu un cap de bulă (n.a.).

– *Hello, boy*! îl interpelez. Îţi aduci aminte să-l fi servit pe acest domn săptămâna trecută?

Clatină din cap în semn că nu, mai înante să-mi termin fraza.

– Pun pariu că gulă-maşú al lui joacă tontoroiul! îl solicit pe Jérémie.

– Niţeluş, *my nephew*! rânjeşte *all black*.

Bietul arăbel ştie că vânătoarea de imigranţi e în toi şi nu vrea să se amestece în nimic şi de nici un fel. Se teme de flecăreala asta cu sticleţii mai dihai decât de o blenoragie.

– Ascultă, fiule, îi zic conciliant. Nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic. Răspunde sincer, şi totul o să se termine grozav pentru tine.

Rămâne crispat.

– Pot să-i vorbesc? întreabă Fauboursin.

– Desigur.

Tatuatul ridică ochii spre chelner.

– Eram cu o doamnă blondă, îmbrăcată în alb. Purta un chemisier verde şi un colier de perle. Când a plătit, ţi-a întins o bancnotă de cinci sutare, şi tu i-ai spus că n-ai restul. Atunci ea ţi-a zâmbit şi ţi-a răspuns aşa: „Ei bine, du-te şi fă rost, amice, dacă vrei să-ţi iei paralele; nu scrie pe uşă că muşteriul trebuie să vină cu bani potriviţi".

La chestia asta, ospătarul încuviinţează.

– Da, da, e adevărat, da, da, îmi aduc aminte.

Denis Fauboursin oftează uşurat.

– Beduinul ăsta a făcut ceva important pentru mata, îl asigur. – Apoi, către chelner: Ben Cutare, adu-ne o sticlă de bordeaux convenabil.

Bérurier bodogăne, în pofida comenzii pe care am dat-o.

– Bun, zice, există în afacerea asta o damicelă blondă cu taior alb; dar cu ce-l dezvinovăţeşte pe băiatul nostru? Basmul cu cele două cartuşe oarbe pe mine unul mă face să-mi scarpin creierii.

Şi, într-adevăr, îşi scarpină biluţele unde se petrec chestii turbulente.

– Auzi, Fauboursin, când dama ţi-a poruncit să tragi „de sanchi" în tipul de pe terasă nu ţi-a cerut să iei şi sacul de plastic de lângă el?

– Nu, nici n-a adus vorba de aşa ceva. Dacă mi-ar fi spus, aş fi făcut-o, de vreme ce tot eram acolo; deşi... Dându-mi seama că omul încasase nişte gloanţe de-adevăratelea, nu m-am gândit decât să fug cât mai repede.

– Nu-ţi mai văzuseşi niciodată victima?

– Absolut niciodată.

Bordeaux-ul comandat poartă un apelativ plăpând şi necontrolat, în ciuda pretinsei sale „îmbutelieri la castel". Mai e şi înfundat, pe deasupra, ceea ce măcar îi dă gust de la dop. Bérurier şi-l expediază prin Prioripost, îl râgâie – şi eu ridic şedinţa înainte să-l şi pârţâie.

– Mergem la hotelul tău! hotărăsc.

Fauboursin nu reacţionează.

Hôtel de la Berezina este un mic stabiliment sărăcăcios dar demn, deosebit de strâmt. Opt etaje, paisprezece camere, parterul fiind rezervat biroului de recepţie şi salonului! Un boşorog cu accent polonez, calviţie roşcovană şi nas în comparaţie cu care acela al lui Mickey seamănă cu năsucul Albei ca Zăpada, strigă la vederea locatarului său încătuşat:

– Crucifix! Crucifix, dar ce-aţi făcut, domnule Denis?

– Nimic care să sperie o văduvă, îl liniştesc.

Îl trag în salon şi-l interoghez cu privire la client. Îmi aduce la cunoştinţă că Fauboursin e un ins la locul lui. Îşi plăteşte chiria cu cea mai mare regularitate, îşi încasează ajutorul de şomaj (spre deosebire de consumatorii de la braserie) şi execută mici lucrări la negru. Dinspre partea femeiască e mai curând domol. De două sau trei ori, în doi ani de când şade la hotel, a adus câte o damă pentru o partidă

de tăvăleală. Genul de papacioacă adunată de prin cinematografele porno: boarfă grăsulie, cu fustiţa până-n coadă, pe care o căpăcea doar ca să-şi descongestioneze glandele. În afară de toate astea, e un tip cumsecade, mai curând trist. Patinajul pe rotile e singura lui distracţie.

Ca să am conştiinţa împăcată, urc să-i văd coteţul. Patru metri pe trei: pat, dulap de lemn alb, două scaune, măsuţă pliantă pe care probabil şi-a cumpărat-o singur. Îşi spală bumbăreaţa şi cocoşelul în baia de la etajul de dedesubt, unde sunt şi umblătorile. Pe peretele camerei, un poster cu Mont Saint-Michel, dispreţuit de muşte. Chiar deasupra patului, e prinsă în piuneze fotografia unei femei lipsite de farmec. Dulapul conţine un costum nenorocit, o duffle-coat ponosită, patru cămăşi, cinci perechi de chiloţi informi, câteva perechi de şosete, o singură cravată de un cafeniu nerecomandabil. Sărăcie lucie!

Un raft al dulapului e acoperit cu hârtie roşie, cu steluţe aurii, stil „ambalaj pentru cadouri". Îmi plimb mâna peste ea, simt o umflătură, verific, găsesc sub hârtie un plic îngălbenit cu o scrisoare de dragoste plină de stângăcii şi greşeli de ortografie. O anume Madeleine povesteşte cât de bine a fost ultima dată; dar el a „frecat-o" atât de tare, încât a fost silită să-şi ungă „sescul" cu alifie. Între paginile scrisorii, o floare uscată (un mac de India, de culoare galben ofilit). Iau cu mine vechea misivă. Îi va face plăcere, poate, s-o recitească în răstimpul petrecut la mititica.

==========

Pe drumul de întoarcere spre Castelul Întristărilor îl întreb pe Denis Faubourgin:

– Eşti singur pe lume?

El încuviinţează.

– Avusesem o logodnică, dar a murit acum câţiva ani, de peritonită.

– Madeleine?

Tresare.

– De unde ştiţi?

Îi întind scrisoarea.

– Fotografia ei stă deasupra capului tău?

– Da.

– Ar fi trebuit să ţi-o aduc şi pe aceea, nu m-am gândit.

– O să mă închidă pentru multă vreme? şopteşte el.

Ridic din umeri:

– Ce să-ţi răspund? Oricum, cu sau fără voia dumitale, ai omorât un om, nu-i aşa?

Îşi pleacă iarăşi fruntea.

POLIŢIE SEMIMONDENĂ

Bătrânul a plecat din biroul lui Béru, dar într-al nostru nu e. Nu s-a întors nici acasă, fiindcă pălăria i-a rămas agăţată în cuier.

Călăuzit de instinctul meu de siux, mă duc să strecor o privire în camera de odihnă şi-l găsesc adormit pe canapeaua unde el şi cu mine am săvârşit atâtea şi atâtea coituri multiforme. Sunt înduioşat. „Bătrânul adormit de moarte e găsit" îmi repeta mama-mare. E adevărat că moşnegii trebuie să se zbată în insomnii, rumegându-şi în mucezeală trecutul. Domnul Blanc, care m-a urmat, clatină din cap. Închid la loc.

– Are nevoie de asta ca să se reacomodeze cu fosta lui activitate, îmi zice negroteiul. O lăsase baltă şi, ca să spun aşa, „se răspândise în el însuşi" încetul cu încetul. Acum se „recuperează"; când îşi va fi terminat mica hibernare, se va trezi în plină formă.

– Hm, crezi?

– Vei vedea.

Îl sun pe Paul Déchapament, de la Serviciul hodoroagelor.

– Mi-ai făcut lista cu Audi de 2,3 litri, decapotabile?

– E gata, ţi-o aduc.

– Sunt multe?

– Nu cu toptanu: în regiunea pariziană vreo treizeci şi în provincie doar trei au culoarea albastru-petrol.

– Floare la ureche! exult. Vino!

Ne privim îngăduitor Jéjé şi cu mine.

– Am impresia că devii tot mai negru pe zi ce trece, îi zic.

– Fiindcă tu te debronzezi şi te faci pe zi ce trece tot mai alb, mă asigură eminentul meu adjunct. – Apoi se ridică: Mă duc până la coteţul găinilor, să-i pun o întrebare caraghiosului tău de asasin.

Tocmai când deschid gura ca să-i cer explicaţii, Toinet pătrunde în sfânta sfintelor.

– Aţi dat lovitura? întreabă. Ucigaşul s-a spovedit?

– Da şi nu.

Îi povestesc. El rămâne impasibil, cântărind argumentele pro şi contra.

– Şi tu ce-ai făcut?

– Am însoţit mortul la institutul medico-legal, şefule.

– Ţi-a plăcut croaziera, Phileas Fog?

– M-a interesat. Când am ajuns, i-am scos ţoalele băiatului şi au întocmit o listă a obiectelor găsite asupra lui. Le-am cerut o fotocopie, iat-o!

– Cum, ţi-au dat-o pur şi simplu? Ţie, un novice?

– Un novice care poartă numele tău, fiule! rectifică el.

Parcurg inventarul; dacă ar cuprinde şi un şobolan-de-apă, ar semăna cu acela al lui Prévert:

„Portvizit cu diverse acte.

Agrafă pentru bancnote, cuprinzând 18.000 de franci.

Briceag aur şi argint Cartier.

Stilou Parker.

Carnet de cecuri al B.N.P.

Lanţ de aur cu o cruce din acelaşi metal.

Agendă de buzunar.

Cutie de prezervative.

Drajeuri pentru parfumarea respiraţiei".

Panoplia quadragenarului în acţiune!

– Lucrul cel mai interesant e agenda, anunţă Antoine II.

Înşfac carneţelul şi-l răsfoiesc. Cuprinde randevuuri, adică nume la nişte date şi nişte ore.

– Căutaţi greşeala? întreb. Se găseşte la oamenii menţionaţi?

El clatină din cap în semn că nu.

– Întoarce atent paginile şi spune-mi dacă descoperi ceva care să te surprindă.

Mă supun, examinând cu ochii în patru fiecare filă. Ajuns la jumătatea agendei, remarcă:

– Are multe adunări.

– Bravo! Şi mai departe?

– Mai departe ce?

Micul ticălos îşi dă aere cât cuprinde. Drept cine se ia?

– Adunările astea au toate aceeaşi caracteristică, fiule! îmi zice.

Reexaminare din partea lui ***big chief***. Şi iată, descopăr.

– Într-adevăr, se compun din câte opt cifre.

– Eşti gigantic! exultă puştanul. Ba se înşiră pe două coloane, formând patru numere de câte două cifre, ba pe trei – pentru a da de două ori câte un număr de trei cifre plus unul de câte două.

– Exact. Şi ce conchizi, derbedeule?

– Păi cine are totdeauna opt cifre, tăticu'?

Ghicitoare. Pornesc în explorare. Şi răspunsul mă pocneşte cu forţă:

– Telefoanele din Paris.

– Exact. Ca şi majoritatea celor din provincie. Adunările sunt numere telefonice „deghizate în adunări". Marmelard al tău folosea acest mic cod de doi bani pentru a înşela, presupun, curiozitatea scorpiei lui.

– Şi ai găsit asta de unul singur?

– Dar ce crezi, fiule, că am tărâţe în tărtăcuţă?

Paul Déchapement îşi face apariţia cu lista maşinilor decapotabile Audi. Şi aproape că se ciocneşte de Jérémie Blanc.

– Merge, merge, Mânjitule?

– De minune, puţă palidă!

Paul scapă din mână foaia pe care mi-o aducea.

– Inutil s-o mai iei de pe jos, îi zice domnul Albilă; doar dacă nu vrei să te ştergi încolo şi-ncoace.

– N-o face pe sfinxul bădăran! îl apostrofez. Tradu pe înţelesul tuturor, ce vrea să zică asta?

– Că decapotabila ta nu e înmatriculată în Franţa, ci în Elveţia. Când a venit vorba de cele două autocolante de pe parbrizul maşinii, una rotundă şi cealaltă galbenă cu însemn de autostradă, m-am gândit la Elveţia. Prima vinietă este cea a controlului antipoluare, o a doua permite folosirea autostrăzilor din confederaţie. L-am întrebat adineauri pe ucigaş cu arătau numerele decapotabilei cu pricina. N-a luat seama la ele, dar gândindu-se mai bine i se pare că erau albe cu cifre şi litere negre.

– Eşti al naibii de bine asistat, fiule! exclamă entuziast Toinet. Pe asemenea colaboratori ar trebui să-i sileşti să poarte tricouri termo-nu-ştiu-cum, ca să nu răcească.

Mă întorc spre Paul Déchapement.

– Ai auzit, Popaul? Va trebui să intri în contact cu elveţiflingarii, amice!

Nătărul bombăne:

– O să fie a-ntâia! Ăia au câte un Serviciu al automobilelor în fiecare canton – şi sunt douăzeci de cantoane!

– Ba douăzeci şi trei! rectifică Blanc, delectându-se.

Paul Déchapement scutură din cap.

– Nu-i cunoaşteţi pe domnii Wilhelm Tell! Dacă vă închipuiţi că dau de-a azvârlita cu informaţiile, vă înşelaţi amarnic; adevărate

morminte băieţii. Tu le pui întrebări, şi ei parcă ar avea şvaiţer în tărtăcuţă.

– Gagica de conducea droaşca aia vorbea franţuzeşte; putem spera deci ca maşina să fie înmatriculată în Elveţia romandă, ceea ce reduce câmpul de investigaţie. Trimite-ţi unul dintre băieţi la faţa locului.

Omul scoate un nechezat de măgar bătrân reclamându-şi traista cu ovăz:

– Unul dintre băieţii mei! Ştiţi câţi suntem în serviciul ăla?

Cu mânie în dinţi, în maţe şi în gogoşile de tufă, hârâi la el:

– Curând veţi fi cu unul mai putin, fiindcă te mut la un comisariat de cartier! Cară-te din ochii mei, că-mi ies roiuri de bube când te aud! O să mă descurc fără tine, hârţogarule!

Ar vrea să-mi ceară iertare dar, fiindcă am înhăţat de-acum călimara de cristal masiv, i se pare mai prudent să-şi ia valea. Atunci răsună vocea adolescentină a lui Toinet:

– Dă-mi o scrisoare de recomandare pentru colegii de acolo, tăticu', şi mă duc eu în Elveţia după informaţii.

Mai multe detunături se aud pe coridor. Mai întâi una asurzitoare, ca un bubuit de tunet, apoi un şir de altele mai puţin brutale: foc de artificii ajuns la apoteoză.

– Ce-i asta? se interesează neliniştit Jérémie.

– Mai întrebi? rânjesc.

Glasul indignat al Francinei, secretara mea, îl lămureşte implicit pe Negus:

– Eşti un mare scârbos, Bérurier! Să te slobozeşti aşa într-o administraţie ca a noastră – mai mare ruşinea!

Şi vocea lui Stentor*:

---

* Stentorul este un protozoar din mările calde, în formă de trompă, care vinde peşte, strigând, să atragă cumpărătorii (n.a.)

– Ce-a păţit limbidinoasa asta de-o apucă datu-n stambă? Când fleanca îţi pute a fofleancă, ţi-o ţii dracului închisă! Ia mai poftim, matracuco, una – cadoriseală de la mandea!

Şi pârţâie o repriză atât de vehementă, încât pe semne că respectiva îi sporeşte rigiditatea slipului trenţăros. Apoi Majestuosul îşi face intrarea. Deloc singur: fiul lui, Apollon-Jules, îl ţine de mână.

Puştiul merge pe şapte ani. E un soi de enorm fătălău retardat, aprins la faţă de pe-acuma; privire bovină, gene de albinos, ciuful bătând în roşu. Vegetaţii nazale neglijate îi ţin întruna cu gura deschisă, ceea ce nu contribuie la a-i da un aer deştept. În ciuda vârstei foarte fragede, măsoară un metru şaizeci. Când îi vorbeşti , încuviinţează sau neagă cu mişcări ale capului, şi când nu-i vorbeşti cerşeşte de mâncare pe un ton plângăreţ.

– Salut bărbaţii! ne aruncă Slănină. Scuzaţi că vă ver iertare, da' n-aveam pe nimeni să vadă de fiu-meu, pe bază care azi are şi el zi liberă. Mă-sa e la Veneţia, cu Alfred, coaforul ei. Nea Pomadă are o nuntă în familie taman acolo, şi fin'că vine de e celibatar, a luat-o pe Berthy pe post de cavalereasă.

Şi ne oferă un întreg încărcător tras în serii lungi, care te trimite cu gândul la acele savante combinaţii de materiale explozibile ce le permit artificierilor profesionişti să dezintegreze, dinspre interior, ditamai construcţia, fără ca nici un bolovan să cadă în stradă.

– Am o mică bolboroseală în ţevărie, se explică Infamul, într-un cât, atunci când boreasa lipseşte, dau iama în conserve. Am halit două kile de fasole iahnie eu şi Apo.

– Mi-e foame! se văicăreşte sus-numitul.

– Păi ţi-am dat gustarea de ora patru, micuţule, face Matahală, scoţând din pozânar o batistă inimaginabilă.

O despătureşte pentru a da la iveală un cârnat barosan, ascuns printre expectoraţii diverse.

– Legumeşte-l, să-ţi ajungă mai mult, giuvaerule!

Haplea se aruncă asupra mizilicului.

– Ce-a moştenit mai mult de la mine şi Berthe e pofta de mâncare, se înduioşează Alexandre-Benoît. Un apetit ca ăsta avea numa' taica, care pe vremuri, la Saint-Locdu, a halit în trei zile un porc, cu Marele Cugnet, potcovarul. Şi s-a luatără în gură pentru coadă, care amândoi se dădea în vânt după bucăţica aia.

Zgomotoasa întrerupere ne-a făcut să pierdem, vreme de o clipă, firul anchetei. Reiau conducerea operaţiilor:

– Ca să revenim la oferta ta, Toinet: O.K., pleacă în Elveţia să cauţi faimoasa decapotabilă Audi. O să-ţi fac o scrisorică de acreditare pe lângă excelenţii mei colegi helvetici. Tu, Jéjé, mergi să cauţi cui îi corespund toate numerele de telefon din agendă şi încearcă să întocmeşti o „hârtiuţă" succintă asupra fiecărui abonat. Cât despre mine, o să mă duc s-o interoghez pe scorpia răposatului Marmelard.

– Te însoţesc, decide peremptoriu Bérurier. Văduvele – mă cunoşti, am stilul meu în privinţa asta.

– Ştiu, zic, totuşi o să mă aştepţi în cotigă, împreună cu mucosul tău. Dama asta trebuie chestionată cu binişorul şi cu maxim de tact.

– Păi şi la talc mă pricep, bombăne Majestatea Sa, dezumflată.

Şi e rândul mâncătorului său de cârnaţi să se pună pe pârţâieli. Curioasă familie, pe care trebuie s-o iei la refec cu multă indulgenţă şi cu tandreţe.

– Ia te uită, se sloboade Bebe! anunţă Grasul, ca şi cum prestaţia anală a moştenitorului ar mai avea nevoie de subtitrări. Ai grijă, nu te screme, Apo, că altmintrelea putem avea suprize. Băşina, scumpule, trebui' s-o laşi să-şi trăiască viaţa fără s-o sforţezi, că altfel vine de-ţi joacă feste de trebe să umbli cu picerele răşchirate. Ştii, am avut accidente d'astea, băiete. Puturoase de le trăgeam plin de mândrie, sigur de mine şi dominator, cum zicea marele Charlot, şi pe urmă care-mi făcea figura în ultima secundă, pentru o suflare în plus, puiule!

Mica notă inutilă, pe care-o iei ca să fie mai frumos ca melodie – şi fleaşc! dezastrul. Nu mai ştii ce-ai aruncat prin izmene. Nu-ţi vine a crede. Îţi dai cu deştiu' prin găoz, atâta nădăjduieşti să fi fost o alarmă falsă. Şi până la urmă – da! E chiar afurisita aia de nenorocire, care te trece în rândul „cămăşilor brune" ale lui Afolf Hitler. Ascultă de sfatu' meu, micuţule, că trebui să înveţi totu' despre egzistenţă. Tare-aş vrea să te scutesc de nasulii, Tărtăcuţă, să te fac să beneficiezi de esperienţa mea!

Şi-şi şterge o lacrimă care i-a venit pe nepusă masă, la cotitura discursului său pedagogic.

– O să-ţi dau la o parte mărăcinii din viaţă, promite pe un ton palid.

==========

De la vârsta de douăzeci de ani, când am citit ***Cei trei muşchetari***, nutresc nevoia de a o frige pe madame Bonacieux. Poate fiindcă am tendinţa să mă identific cu d'Artagnan? Până azi am crezut de vreo câteva ori că o întâlnesc, dar nu era vorba decât de un sentiment fugar, ce se evapora iute pe parcursul întâlnirilor cu persoana împricinată. Sunând la uşa doamnei Marmelard, habar n-am că visul e pe cale de a mi se realiza.

Familia locuieşte într-un mic imobil numit „de mare standing", pe malurile Marnei, către Saint-Maur. Ocupă ultimul şi cel de-al treilea nivel şi se bucură de marea terasă slujind drept acoperiş. Îmi deschide chiar doamna Bonacieux. Da, aşa cum mi-am închipuit-o dintotdeauna. O femeie de treizeci şi şase de ani, de statură mijlocie, bine făcută, frumoasă fără ostentaţie, având în înfăţişare o anumită modestie plină de blândeţe. Brunetă, cu părul vaporos. Ochii de un albastru întunecat, chipul senin. Nu s-a îmbrăcat în negru, cum au grijă

s-o facă văduvele de dată recentă, ci poartă o fustă verde şi un chemisier asortat. Îi arăt legitimaţia şi murmur:

– Presupun că aţi fost anunţată de dramă, doamnă Marmelard?

Ea încuviinţează.

– A trecut pe aici un domn de la dumneavoastră, zice; un domn foarte bine.

Recunosc tactul lui Pinuche. Pinuche e genul de neam-prost care vine să anunţe moartea unui soţ, întrebând: „Matale eşti doamna văduvă Dupont?" Are clasă moş Căzătură. Masca îndurerată, glasul mângâietor, ochii înlăcrimaţi. Fleşcăit tot.

– V-aş putea vorbi puţin, doamnă, fără să vă ostenesc din cale afară?

Discursul meu o surprinde. E o femeie simplă, pe care stilul bombastic (cum se spune la alde Mazda) o deconcertează şi o stânjeneşte.

– Fireşte, zice.

Hotărât lucru, nu are nimic din căpcăunoaica tiranică pe care mi-o închipuisem şi care îl făcea (după spusele acestuia) să clănţănească din dinţi de spaimă pe bărbatul ei.

– Vorbiţi-mi despre soţul dumneavoastră! îi cer.

Mă conduce în salon şi-mi arată un fotoliu acoperit cu velur albastru ***king***. Aşez acolo ceea ce mă încăpăţânez să sustrag poftelor nemărginite ale prietenilor mei homo. Se instalează şi ea, încolăcindu-se, pe o canapea învecinată.

– Ce să vă spun? Unsprezece ani de căsătorie. Un om arhiocupat. Cu o fire împăciuitoare în ciuda grijilor.

– Iertaţi-mi indiscreţia – a fost marea dragoste?

– Nici o clipă. Căsătorie nu de convenienţă, ci din prietenie. Eu avusesem un mare necaz, lui Roger îi trebuia un cămin... Ne-am întâlnit la bordul unui pachebot grecesc, în cursul unei croaziere de vacanţă în jurul Mediteranei.

– Mai fuseseţi măritată înainte?

– Nici vorbă.

– Credeam că aveţi o fiică din prima căsătorie.

– Absolut deloc.

La care chestie mă perplexez. Gândul îmi fuge la fotografia „compromiţătoare" unde Marmelard poate fi văzut dând cep unei puştoaice. Pretindea că e vorba de fata nevesti-si, or aceasta din urmă nu avusese copil înainte de a-l întâlni.

– Nici un copil? insist.

– Din păcate, nu.

– Soţul dumneavoastră lipsea mult?

– Cu regularitate. Afacerile...

– Nu păreţi prea îndurerată! risc o remarcă.

– De ce m-aş preface? Vă repet că însemnam puţin unul pentru altul. Îmi pare rău, desigur, dar durere nu simt, cel puţin nu încă; poate că mă va cuprinde mai târziu?

E sinceră. Îmi place mult sinceritatea.

– Întrebare clasică: îi ştiaţi vreun duşman?

– Nu; dar fiindcă n-am fost la curent cu ocupaţiile lui...

– Când funestul meu mesager a venit să vă anunţe asasinarea soţului, la ce v-aţi gândit?

Încearcă să-şi amintească.

– Nu ştiu. La actul vreunui dezechilibrat poate, ca şi la răzbunarea vreunui gelos.

– Aveţi vreo legătură?

– Din păcate nu. Mă gândeam la gelozia cuiva din afară.

– Vă înşela?

– Probabil; dar cum asta m-a lăsat indiferentă, nu i-am pus niciodată întrebarea. N-ar fi fost cinstit să-i fac scene unui bărbat faţă de care nu am sentimente de dragoste.

Încuviinţez, realmente tulburat de atâta loialitate. Doamna Bonacieux, nu ţi-am spus? Ca şi scumpa de Constance, e pură, aproape inocentă.

Sună cineva. Ea merge să deschidă. Aud glasul lui Béru, tunând în antreu:

– N-aş preaş fi vrut să vă deranjez, cocoană; sunt cola, cobra, colaboratoru' lu' domnu' de staţi de vorbă împreună. Am urcat pe bază de băieţelu' meu aici de faţă prezent, care are necesitatea să umble la veceu. De câte ori clămpăne fansule, îmi face o diarie de burtă; nu c-ar avea maţele subţiri, da' i le strică frecalele. Mai ţine-te oleacă. Apo, această frumoasă damă ne va da pe mână umblătoarea ei, nu-i aşa, doamnă?

– În fundul holului, la dreapta, răspunde, uluită, văduva.

– Dumnezeu ţi-o va întoarce înzecit! mulţumeşte Mamutul, trăgându-şi monstrul, fiu şi strănepot de monştri, fiindcă alde Béru fac împreună cât tot ***Jurassic Park.***

Doamna revine, pe jumătate zâmbind, pe jumătate strâmbându-se. Cât despre mandea, pune-te în locul meu: tortură! Nu mai îndrăznesc să mă uit la gazdă.

– Unul dintre cele mai bune elemente ale poliţiei franceze, suspin, dar dobitoc în afara serviciului; dar ce zic – retardat profund.

– Pitoresc, mă corectează ea, cu bunăvoinţa care-i e obişnuită (sunt sigur de asta).

Eiberarea măruntaielor brutalizate ale lui Apollon-Jules se efectuează într-un vacarm de nedescris, de parcă tunelul de sub Mânecă ar prinde apă.

– Hei, nătăntolule, ţine-te, când îţi zic! latră Molosul. Nu poţi să ai răbdare până-ţi trag jos nădragii? Uite că mi-a umplut de scârnă umblătoarea damei căcăciosu' ăsta. Alături de gaură, fir'ar el al vindanjorilor! Măcar nu-ţi vârî picerele în baligă, godacule! E curat mă-sa năvlegu'!

Iau o hotărâre eroică; mă prefac că trec peste ceea ce e de neiertat.

– Roger Marmelard dispunea de un birou în apartamentul ăsta?

– Da, numai că e mai curând decorativ decât folositor. Îşi petrecea acolo puţin din timp.

– Pot arunca o privire?

Ea se ridică să acţioneze o dublă uşă culisantă din capătul salonului. „Biroul" este, de fapt, o prelungire a încăperii unde ne aflăm. Îţi dai seama dintr-o ochire că masa de lucru, cu design modern, n-a slujit decât la redactarea felicitărilor de sărbători şi chiar la dezlegarea cuvintelor încrucişate. O examinez; deşertul din Ténéré! Un fotoliu, o bibliotecă plină de volume cumpărate prin subscripţie la cluburi ale cărţii şi care n-au fost niciodată deschise, reproduceri ale unor pânze de avangardă. Un spaţiu ocupat pentru nimic. La preţul metrului pătrat, e o aiureală.

Apariţie a lui Béru:

– Doamnă, aş putea să vă cer un şorţ şi o găletuţă cu apă, în legătură cu puştiul, care l-am prea ţinut, înainte să urcăm, şi din cauza asta a pictat o ţâră pereţii cabinetului 'mneavoastră?

– Găsiţi totul la bucătărie.

– Mulţumiri infinite. Dacă afară de asta mi-aţi permite pentru ca să mi ţi-i fac şi o băiţă, ar fi, crez, cea mai nimerită cale să aducem contoru' înapoi la zero în ceea ce priveşte. Băieţii ăştia – păi ştiţi 'mneavoastră cum e cu ei? Nasol să fii tată, când mama bate lela pe malurile Mediteranei, la Veneţia. Bine, mă ocup io însuşi personal de toate şi o să vă înapoiez îndărăt locul la fel de fain păcum l-am găsitără la sosire.

Şi dispare. De data asta, pe văduvă o apucă un râs nebun.

– Puteţi jura că omul ăsţa e cu adevărat poliţist? insistă ea.

– Şi încă un mare poliţist, v-o repet! îi dau asigurări. Sunt fericit că vă văd zâmbind.

Oricare alta, crezând că e vorba de o chemare la ordine, s-ar simţi obligată să adopte o mutră ca un colţ de stradă bombardată. Dar ea nu. Ochii albaştri-întunecaţi îi scânteiază.

– Care îţi e numele mic? o întreb.

– Christine. De ce?

– De-aia! îi zic.

Îmi apropii gura de a ei şi-i votez un sărut delicios, umed atât cât trebuie, călduros fără lăcomie.

– Ce-ar însemna să săruţi o persoană căreia nu-i ştii numele mic? o întreb.

Nu-mi răspunde. Nu-i nici mânioasă, nici speriată. A fost un avânt, fapta unor fiinţe vii, sensibile la vraja unei clipe care nu se va mai repeta, fără îndoială, niciodată. Un avânt ce nu declanşează clasica succesiune de vorbe şi de gesturi ducând la plăcerea dezlănţuită brusc.

N-o rog să mă ierte. Şi în privirea ei nu e nici un reproş.

– Voi fi silit să aştept sfârşitul abluţiunilor micuţului monstru, zic. Aş profita de asta ca să notez unele informaţii în legătură cu Roger Marmelard.

MICUŢUL FĂTĂLĂU

– Iată, mica mizerie a fost reparată, anunţă cu mândrie Béru, întorcându-se cu urmaşul de mână.

Puştiul e înfăşurat într-un prosop portocaliu, care îl face să semene cu un călugăraş budist. Şi se smiorcăie. Autorul (presupus) al aducerii lui pe lume adaugă:

– Am aruncat şorţul în pubelă, domniţă, fin'că mare lucru nu mai rămăsese din el. Pe dintr-altă parte, a trebuit să-i spăl ţoalele, aşa că vă iau împrumut prosopelu' pe care o să-l aduc mâine, aşa că o să am plăcerea să-i tragem o mică sporovăială noi doi împreună.

– De ce plânge? întreabă Christine.

– Îi e foame, explică amicul. E un copil care, îndată ce se goleşte, trebe umplut la loc, că dacă nu, îl sâcâie pe dinăuntru. Taica era tot aşa. Când îl vedea plecând spre căbănuţa din fundul grădinii, mama începea să scoată din ladă strachina cu untură şi cârnaţ.

Întrucât piciul se pune pe bâzâit de-a binelea, genitorul lui încearcă să-l potolească:

– Nu lăcrima, Bebiţă, că mergem acuşica să cumpărăm caltaboş.

– Mi-e foame! răspunde abominabilul.

– Şi mai luăm şi pateu de căpăţână, băieţelule.

– Vreau acuma! orăcăie succedaneul lui Bérurier.

– Da, voinicelule, am şi plecat,

– Vreau să-mi dea doamna de mâncare! se întărâtă micuţul fătălău.

– Doar n-o să-i haleşti tocana unei biete văduve. De altfel, în bucătărie, că am aruncat un ochi de curiozitate în frigider, nu mai e decât un rest de budincă dauphineză.

– Îl vreau, lua-l-ar dracii! urlă Apollon-Jules, bătând din picioare.

– Nu înjura, Apollon, că nu-i frumos. Scumpă doamnă, v-ar deranja ca copilul să termine budinca dumneavoastră?

– Câtuşi de puţin. De altfel, e a menajerei mele, care azi e în ziua ei liberă. Eu una fug de hidraţii de carbon.

– Uite încă una pe care Montricard a dat-o gat cu terfeloaga aia a lui! mă ia de martor Béru. Hoţomanu' şi-a mai găsit o vacă de muls!

– Hai o dată, la toţi dracii! vociferează Béru-fiul. Bătrâna a zis că pot să-i mănânc budinca.

Interesaţi de această nouă peripeţie, îi escortăm pe nehaliţi până la locul noii lor fapte. Băiatul s-a şi aruncat asupra refrigeratorului, a înşfăcat farfuria şi s-a pus pe molfăit, servindu-se cu mâna.

– Închide cel puţin uşa la frigider, că o să răceşti, puiule.

Bulimicul se trage un pas înapoi şi-i aplică uşii un picior.

– Nu vrei să ţi-o încălzesc? întreabă grijuliul tătic.

– Cară-te de-aici, la toţi dracii!

Şi-a umflat bucile până la sprâncene nesătulul. Şuncă încearcă şi el să apuce o bucăţică de mâncare, dar fiul îl muşcă de mână.

– Canalie! strigă nefericitul tată. Eşti adevărat lup!

– Cară-te, la toţi dra' lu' 'mnezeu! gâfâie fiara.

– Trebe să stăm de vorbă despre o chestie, Apo: încetează imediat să mai înjuri. La un copil, asta înseamnă dezordine. Şi pe

urmă noi, alde Bérurier, fără să fim niște religioși, avem credință. Știm că Dumnezeu, chiar dacă n-o să-l vedem niciodată, trebe să ne purtăm ca și cum ar egzista. Dacă tu nu-I dai nici o șansă, cum vrei ca El să-ți dea ție vreuna? O fi El Dumnezeu, da' nu-i un fraier. Ar fi prea frumos să-l duci cu preșu' în timpul vieții și p'ormă să te așezi de-a dreapta lui, pe toți dracii! Ai sta acolo, I-ai trage sclifoaie, ți s-ar rupe pe alveola Lui, I-ai târî sfântul nume în rahați – grozav ar mai fi să dai ortu' popii! „Vino iute, taman avem o langustă la cuptor; Budha gătește orezu' pentru ea, și Mahomed o să ne servească o cafea pe cinste!" Bagă-ți în tărtăcuță că, de aci încolo, ai terminat-o cu blasfemiile. Ia-mă pe mine de maimuțoi dacă ai să vrei, da' nu pe Dumnezeu, Paștele mă-si. Nu pe Dumnezeu! Că de nu, îți rup oasele!

Apollon-Jules răspunde printr-o lungă râgâială, languroasă dar supusă.

==========

În vreme ce-i conduc pe DD. Bérurier la domiciliul lor, Majestatea Sa, abandonându-și opera pedagogică, redevine sticlete:

– Trebe să-ți arăt o chestie nostimă, fiule.

– Ce?

– Mai adineauri, în baie, căutam cevașilea să-i usuc târtița lui Apo. Deschizând un sertar, am tras prea tare și l-am scos afară cu totu'. Adunând de pe jos ce fusese înăuntru, am găsit asta sub hârtia de pe fundu' lui.

Îmi prezintă o poză. O cunoșc, mi-a adus-o Roger Marmelard în ziua când m-a vizitat și îl înfățișează sfredelind-o pe „fiica lui vitregă" și minoră. Apollon-Jules mi-o smulge din mână.

– Tată, zice contemplnd-o, tipul din poză i-o trage fetei în fofează ori în găoază?

– Ia te uită, nu mă gândisem la asta! face tatăl. Mă pui în încurcătură, fiule. Când vine vorba de o damă pusă capră, e greu să-ţi dai cu părerea. În cazu' de faţă, să-ţi spui drept, nu mi se pare că o-ngăozeşte, fin'că atunci ea n-ar mai avea mutra asta fericită.

Descoperirea Mamutului mă perplexează. De ce să fi pus Marmelard în baie această imagine, în cel mai înalt grad compromiţătoare pentru el? Sau poate „doamna Bonacieux" a primit-o şi a păstrat-o? Cât de curând am să mă duc să-i pun întrebarea asta.

După ce-i depun pe anormali în bârlogul lor, mă întorc, la Marea Baracă. Aici se joacă „Panică generală", cu Denis Fauboursin în rolul principal: omul s-a spânzurat. Asta zic şi eu nasulie. Găgăuţă s-a atârnat de zăbrelele cuştii, utilzând şireturile de piele ale ghetelor militare, care şireturi nu-i fuseseră confiscate. Şi asta în faţa unei jumătăţi de duzină de curcani fâţâindu-se prin dreptul zăbrelelor. Sinucigaşul a agăţat capătul „frânghiei" la optzeci de centimetri de sol, apoi s-a lăsat să atârne şi a aşteptat ca strangularea să-şi facă efectul. Nimeni dintre cei din jur n-a luat aminte la el. Explicaţie a împricinaţilor: „Am crezut că doarme". Şi bineînţeles că dormea, amărâtul. Mă cuprinde mila. Ce soartă nenorocită, Doamne! O dragoste pierdută, mercenariatul, şomajul, implicarea în combinaţia asta înşelătoare de pe urma căreia a ajuns asasin involuntar (întrucât cred, cu întreaga tărie a ciomagului meu, în versiunea sa), perspectiva curţii cu juri. A preferat să „coboare din mers", fiindcă pentru el era ***too mach***. S-o sfârşească reprezintă resursa supremă a celor care nu mai pot trăi. În faţa cadavrului său, cald încă, îmi jur mie însumi să-l răzbun. Pueril? Şi ce dacă?

==========

Aplecat peste masa de lucru, Jérémie Blanc seamănă cu un diplomat african pregătind un discurs. Scrie liniştit, pe o coală de format

mare, şi cu toate că aceasta nu e liniată, rândurile se aştern egale şi paralele, în scârţâitul Parkerului cu cerneală. Citesc prin interviuri că majoritatea scriitorilor folosesc caiete de şcoală; probabil că asta le dă mai multă siguranţă. Fără îndoială că, astfel, iau drept modestie recurgerea la umilul suport al maculaturii; şi pe urmă o pagină „şcolărească" e mai uşor de umplut decât o mare filă, imaculată ca un câmp aşternut cu zăpadă virgină. Asemenea amatori declaraţi îşi fac curaj cu maniile lor simpatice. Orice creator e plăpând şi trebuie să se înfofolească în tabieturi.

Văzându-mă că dau buzna, frumosul lui chip (pe care cei mai puţin dotaţi decât mine l-ar numi „de abanos", dar eu am demnitatea mea) se preface într-o imensă proteză dentară lustruită cu Email Diamant.

– Ai picat bine, mare căpetenie. Tocmai îmi termin raportul, şi îl găsesc pasionant.

Îşi scoate ochelarii intermitenţi, cu ramă de aur.

– Imaginează-ţi că toate acele numere de telefon camuflate sub formă de adunări sunt ale unor inşi exercitând aceeasi profesie!

– Interesant, într-adevăr. Şi despre ce profesie e vorba?

– Personal navigant.

– Aerian?

– Aerian. Stewardese, stewarzi, oameni însărcinaţi cu întreţinerea avioanelor sau aprovizionarea lor. Ţi-am întocmit lista; cu totul, şaisprezece nume, cei mai mulţi francezi, dar sunt şi belgieni, nemţi, elveţieni. Mai există şi numerele unor hoteluri din preajma aeroporturilor. M-am informat la birourile de recepţie – toate numără printre clienţii lor personal navigant. Îţi place?

– Mult. Ce crezi de asta, Negroteiule?

– Acelaşi lucru ca şi tine.

– Trafic?

– Bineînţeles. Părerea mea e că Marmelard al tău nu era deloc fată mare, dincolo de apetitul lui pentru adolescente. Ciudat individ! Simt că afacerea o să fie suculentă.

TRANSPORTURI ... ÎN COMUN

Întreprinderea ***R. Marmelard Transporturi*** se află la o încrucişare de străzi. Cinci sute de metri pătraţi de clădire plus o esplanadă egală ca dimensiuni. Când intri în acest şopron, univers duhnind a ulei încins şi a benzină, ai impresia că ai pătruns într-un studio cinematografic, atât de înalt e plafonul. Galerii se întind de-a lungul pereţilor, pe două niveluri. Camioane enorme gâfâie ca nişte monştri după efort; trepidaţiile lor fac să ne tremure carnea pe armătura scheletului. Ne sufocăm. Ochii ne înţeapă, şi o greaţă uşoară vine să ne îndemne a scăpa de cartofii prăjiţi de la amiază.

În dreapta sunt câteva birouri cu pereţi de sticlă. Despărţite prin paravane tot de sticlă, prin care zărim oameni trebăluind la calculatoare şi maşini de scris. Un difuzor gâjâit domină tumultul tuturor acestor camioane în efervescenţă: „Albert Chiron este aşteptat în biroul domnului Azzola!" Şoferi cocoţaţi în cabinele lor inaccesibile ne privesc cu indiferenţă. Mai peste tot se văd elevatoare, vagonete, poduri rulante. Magazioneri în salopete cenuşii sau combinezoane albastre se agită, fluturând carnete cu frahte. Întreaga ambianţă provoacă o stranie şi grea beţie.

– Nu s-ar spune că patronul ăstora zace într-o cutie la morgă, remarcă domnul Blanc. Totul e ca un stup.

– Transporturile sunt făcute ca să meargă, îi răspund (destul de jalnic, dar o să mă corectez data viitoare; nu poţi fi genial 24 de ore din 24 – sau atunci te duci să te faci editor la N.R.F.).

Cu paşi hotărâţi intru în birouri. Geamuri duble, pentru insonorizare. Prin pereţii de sticlă se vede şirul meselor de lucru. O portăreasă blondă şi varicoasă, cu mustaţă brunetă şi o infinită varietate de negi şi alte excrescenţe de toate soiurile potopindu-i mutra, mă urmăreşte cu ochi deloc prietenoşi cum îi acopăr orizontul.

– Poliţia! îi spun confidenţial, ca să nu-i perturb prea tare îmbătrânirea în curs de. Ţin foarte mult să vorbesc cu responsabilul acestei firme.

– Domnul Marmelard era acela.

– Ştiu, dar nu avea un colaborator apropiat care să-i ţină locul?

– Ba da, domnul Azzola.

– Ei bine, o să-mi fac treaba cu el.

Ridică televorbitorul. Zăresc un nene care face la fel în acvariul lui. Un tip cu păr închis la culoare şi zbârlit şi cu o straşnică mustaţă galo-romană. Are faţa ciupită de vărsat şi privirea şmecheră a părintelui Dominici în timpul reconstituirii triplului asasinat de la Lurs. Domnul răspunde că mă primeşte îndată. Închide telefonul şi împinge amabilitatea până la a veni să ne culeagă de la intrare. Nu îndrăzneşte să-mi întindă dextra, ceea ce îmi economiseşte o strângere de mână. Ne risipim atât de mult pe parcursul zilei!

Intră pe loc în subiect:

– Veniţi, fireşte, în legătură cu...

– Exact.

– Suntem cu toţii răvăşiţi.

– Îmi dau seama.

Ne întoarcem la el în birou. Aici, gazda arată spre Jérémie:

– Şi domnul e de la poliţie?

– Da, e un poliţist negru.

Las să se aştearnă puţină tăcere. Azzola mă priveşte, eu îi răspund cu un ochi evaziv. Pe urmă, hotărându-mă:

– Bine, să începem cu începutul. Ce credeţi despre această moarte, domnule Azzola?

– Îmi e cu neputinţă să cred ceva, într-atâta e de năucitoare, răspunde mustăciosul ciugulit.

– Vechiul cântec: avea duşmani?

– Absolut deloc.

– Trebuie să fi avut totuşi, de vreme ce a fost ucis?

– Nu e vorba de fapta unui dezechilibrat?

– Nu mi se pare. De când îl cunoaşteţi?

Îşi deschide braţele, ca pentru a-şi lua zborul, dar rămâne la sol.

– Am fost colegi la primară. Pe urmă eu mi-am făcut ucenicia la un mecanic, şi Roger m-a ajutat să mă angajez la tatăl lui, care avea un mic atelier. De atunci nu l-am mai părăsit. Nu pierd în el bun patron ci pe cel mai bun dintre prieteni.

Oare o lacrimă îi licăreşte în ochiul drept? O „înghite" cu o fâlfâire a pleoapei.

– Cu ce vă ocupaţi aici, domnule Azzola?

Categoric, fără să lase impresia că-şi dă aere:

– Cu totul.

– Marmelard vă dădea mână liberă?

– Pe deplin.

– Superviza lucrările?

– Abia dacă.

– Cum vă merge compania de transporturi?

– Nu-mi arde să fac jocuri de cuvinte, dar vă pot răspunde că o ducem pe jantă. După trecerea crizei, a apărut o concurenţă feroce.

– Contul din bancă vă e la roşu?

– Sunt obligat să vă răspund la această întrebare?

– M-ar scuti de un telefon.

– Ei bine, într-adevăr, trebuie să facem faţă unei situaţii neliniştitoare.

– Marmelard era afectat de asta?

– Mai puţin decât i-aş fi dorit-o.

– Îi plăceau femeile? întrebă Jérémie, atât de brusc, încât îl face pe interlocutor să tresară.

Azzola îl scrutează şocat pe acest negru indiscret.

– Care-i răspunsul? insist eu.

– Era partea lui slabă, recunoaşte directorul.

– Avea o legătură?

– Nu-i plăcea deloc să vorbească despre asta, şi când am încercat să abordez eu subiectul, m-a trimis la plimbare.

Scot poza cu defunctul însămânţând-o pe adolescentă.

– O cunoaşteţi pe fata asta?

Poţi să nu mă crezi (şi dacă nu mă crezi n-ai decât să ţi-o pui de mămăligă), nenea devine stacojiu în faţa scârboşeniei clişeului.

– Nu! răspunde. De unde a apărut poza asta? Cine a făcut-o?

– Nădăjduiesc să descopăr foarte curând, domnule Azzola. Cu siguranţă puştoaica nu vă aduce aminte de nimic?

– N-am văzut-o în viaţa mea. Trăgea tare, bietul Roger. Fata abia dacă are cincisprezece ani, nu?

– N-avea nici o teamă de Dumnezeu, dragul meu. Vorbiţi-mi de soţia lui.

Aşază pe birou cu regret, scabroasa imagine.

– Christine?

– O cunoaşteţi?

– Când are necazuri, pe mine mă caută.

– Ce necazuri?

– La început, accepta cu greu pornirile amoroase ale lui Roger, şi eu îi ridicam moralul. După aceea a avut probleme cu banii, fiindcă Roger o lăsa să tragă mâţa de coadă. O ajutam pe cât se putea.

– Nu prea grozav ca soţ colegul dumneavoastră de şcoală, zic.

– Aşa era el: nepăsător. Băiat bun până la urmă, dar era înnebunit de femei.

– Probabil că sunteţi la curent cu unele dintre legături?

– Preferam să nu ştiu nimic, fiindcă îmi respingea reproşurile.

– Existau, cu siguranţă, femei care se ţineau scai de el şi aici, chiar dacă numai la telefon.

– Probabil, dar întrebaţi-o pe Maryse, centralista, ea primea mesajele. Roger i-o pusese, aşa că era complicea lui. Aşteptaţi, o chem îndată.

Şi îşi ţine cuvântul. Apare o fată deloc rea, ba chiar frumoasă. Atenţie la ochi! Maica te zăpăceşte cu privirile. O gagică autentic roşcată, un roşu care te trimite cu gândul la Irlanda. Ochi mari, nevinovaţi, dar care oglindesc toroipane fluturânde, şi un machiaj pe care nu l-a învăţat în raioanele de cosmetică ale magazinelor de la Sfântul Aşteaptă. Răspândeşte un miros senzual, ce-ţi descreţeşte pe loc pielea de pe nucşoare.

– Domnii aceştia sunt de la poliţie, zice Azzola. Ar avea nevoie de informaţii privind viaţa personală a bossului; şi mi se pare că dumneata eşti mult mai în măsură să-i lămureşti decât mine.

Ea încuviinţează, mă priveşte drept în şliţ, pricepe că am unul de calibru 22 cel puţin şi mă angajează s-o urmez.

– Domnule Blanc, mă adresez lui Jérémie, aş dori să arunci o privire în biroul defunctului Marmelard în vreme ce eu o să port o discuţie cu domnişoara.

El se înclină, adresându-mi clipirea cea mai elocventă pe care un om de culoare i-a aruncat-o vreodată unui om alb, cu ajutorul unor ochi mari cât nişte burdufuri de brânză.

În infinita Lui bunăvoinţă, Dumnezeu a îngăduit ca frumoasa Maryse să posede singura încăpere ai cărei pereţi nu sunt de sticlă;

probabil din pricina firelor şi a consolelor telefonice. Un scaun turnant şi care se deplasează pe roţi cauciucate îi primeşte adorabilul tender cu două uşi. Ea imprimă scaunului în chestie o rotaţie de nouăzeci de grade, ca să ajungă cu faţa spre mine, şi îmi aşteaptă, cu un zâmbet umed, bunul plac.

O bancă de lemn se întinde de-a lungul peretelui despărţitor. Mă instalez pe ea. Cămăruţa fiind foarte strâmtă, şedem la un metru şi jumătate unul de altul (sau una de mine). Mă aplec în faţă, pentru a diminua această distanţă care e nesfârşit de mică atunci când te afli dinaintea unei mitraliere şi nesfârşit de mare când te afli în faţa unei păsărici roşcate. Damicela realizează pe semne chestia asta, deoarece, supunându-se preceptului lui Coubertin, participă la apropiere, „rulând" niţeşel în direcţia mea, până când genunchii ni se ating. Ne simţim astfel mult mai bine instalaţi pentru a începe să vorbim.

Îi repet predica despre viaţa hăndrăloagă a lui Roger Marmelard, dezvăluindu-i bănuiala că ea se află la orginea asasinării eroului. Maryse mă ascultă atent, mirosind frumos a femeie. Îi povestesc că, după opinia lui Azzola, persoana ei a fost ceva mai mult decât complicea mortului – întrucâtva confidenta lui. Ca să-mi sprijin aserţiunea, îi produc imediat poza cu fetiţa îndopată de-a buşilea şi o întreb dacă are vreo idee despre identitatea perversei adolescente. Ea încuviinţează:

– Trebuie să fie Marie-Catherine, fata prietenei sale Mado! zice. Îmi spusese, porcul, că îşi oferea trufandale! Doamne, ce se omora după „chestia asta"!

Fizionomia îi capătă deodată un aer visător. Am impresia că i-o punea şi ei pe deşelate Marmelard.

– Aş vrea coordonatele aceste prietene Mado, iepuraşule.

Şi punctez cu o mângâiere discretă, genunchi-la-genunchi.

– E simplu! ea îl suna în toate zilele, şi el îi trimitea flori în fiecare luni; eu le comandam. – Se întoarce ca să ia un caiet mare, cu

arc: un repertoar. Îl deschide la litera „R". – Doamna Madeleine Ravachol, cvartalul Profesor Christian-Rouvidant 16, în arondismentul 16.

Notez totul în creierul meu cu emisfere catedralice. Ea îmi pasează şi numărul de telefon.

– Aşadar, ca să recapitulăm, în materie de şliţ era un Divan cel Groaznic? murmur.

– Bine spus!

– Ce pierdere, nu?

– A, ce să mai vorbim!

– Cu nevasta cum se purta?

– Mai degrabă urât, dar îşi scotea ea pârleala.

– Azzola?

– De unde ştiţi?

– Eu sunt poliţia, micuţo! Noi ştim totul. De pildă despre dumneavoastră ştiu că porţi un slip mic şi alb.

– Aţi pierdut. E roz.

– Nu cred în ruptul capului. Arată-mi-l!

Fără nici o ruşine, se ridică şi-şi saltă rochia strâmtă. Întind mâna prefăcută în jgheab şi i-o strecor între picioare. De câte ori am făcut mişcarea asta? Nu obosesc s-o tot repet, e totdeauna nouă-nouţă. Domnişoara îşi oferă vintrele.

În vremea asta, o grămadă de beculeţe se aprind pe nenorocita de consolă. Bombonica îmi urmăreşte privirile neliniştite şi murmură:

– Am blocat centrala.

Deci „ştia" ce urmeaza să se întâmple. Îi trag în jos minichiloţii, de-a lungul picioarelor netede. La masă!

Începe cu Mozart. Îi interpretez „Cosi fan turte", partitura pentru gurişti cu pernă de aer – şi cu atâta ardoare, încât o ia cu leşinuri. În culmea patetismului, mă acompaniază la două degete frenetice, răzuindu-mi vârful nasului cu inelul ei Aghata. E o fată generoasă, de o

mare generozitate sexuală. Nu-i trebuie nici patru minute ca să-şi depolenizeze margareta. Picioarele îi tremură aşa de abitir, după ce şi-a vărsat caimacul, că sunt silit s-o ajut să se aşeze la loc pe scaunul mobil. Numai că acesta e chiar mobil, şi fuge de sub ea – astfel că iat-o pe Maryse prăvălindu-se cât e de lungă, cu papainoagele răşchirate şi poalele în cap. Bineînţeles, ăsta e momentul pe care Azzola îl alege ca să ne fericească prin prezenţă. Şi rămâne fără suflu.

– Venisem să văd dacă totul merge bine, zice, dar constat că neliniştea mea era inutilă. – Şi adăugă: Mi se pare că dumneata eşti poliţistul cel mai nimerit ca să facă o anchetă asupra bietului Roger.

Apoi se retrage.

– Nu cumva o să te pedepsească? îmi fac eu griji.

Ea ridică din umeri:

– O să fim chit dacă îi trag o ciocuială după ora de închidere. Adoră asta, şi se pare că maica Marmelard n-are darul suptului.

Una peste alta, e o firmă ca lumea ***Transports Marmelard***. Una de transporturi în comun. În timp ce damicela se aranjează, o întreb:

– Îşi neglija soţia şi altfel decât în pat? În viaţa de toate zilele o lăsa să se zbată în dificultăţi materiale?

Ea pufneşte în râs.

– S-o credeţi dumneavoastră! Fireşte, a fost o perioadă grea, când cu intensificarea crizei, dar foarte repede bossul a luat măsuri pentru îndreptarea lucrurilor. În orice caz, cucoanei lui nu-i lipseşte nimic. Nu mai departe de luna trecută i-a cumpărat un Saab decapotabil, roşu.

– Ai cumva idee în ce fel a procedat „pentru îndreptarea lucrurilor"?

– Nici una. Dar Roger era un tip descurcăreţ. – Apoi, pe alt ton: Formidabil ce m-aţi făcut să juisez. Ne mai vedem?

– De ce nu?

– Să vă notez coordonatele mele?

– Ar fi bine, într-adevăr! convin, ştiind de pe acuma că nu mă voi folosi de ele niciodată.

După o clipă, îl regăsesc pe Vineri în sala de aşteptare.

– A fost bine? mă întreabă.

– Rapid şi unilateral, însă finalul rămâne cu amândouă batantele deschise. Şi dinspre partea ta?

– O frumoasă recoltă de fotografii porno; aştept să ajungem în maşină ca să ţi le arăt. Era un vicios clientul tău, nu?

– Puţa era crucifixul lui, într-adevăr. Şi, întrucâtva, singura familie. Acestea fiind zise, toată lumea din întreprinderea lui Roger pare înclinată spre fichi-fichi.

Imaginile sunt al naibii de ***hard***, cum a şi precizat Tuciuriul. Dame lucrând solo sau în grup şi dezmierdându-şi ghiocul. Grosplanuri ale prepeleacului ştim noi cui, prefăcut în acadea mult gustată. O blondă bătrână lustruind un bulumac de cauciuc, într-o postură destul de greu de adoptat (şi mai ales de păstrat). Bag de seamă că nici un alt bărbat nu se implică în aceste elegante demonstraţii sexuale. Paraşutele îi erau deajuns lui Marmelard.

– Unde mergem? mă chestionează Jérémie.

– În arondismentul 16, cvartalul Profesor Christian-Rouvidant; acolo locuieşte amanta titulară a defunctului meu amic.

==========

Imobilul somptuos a fost tricotat, din materiale nobile, de către un arhitect care n-a prea edificat cartiere-dormitor. Grădini suspendate, mă rog frumos, terase de câte două sute de metri pătraţi pentru fiecare apartament, te prinzi la stil? Cresuşii de locuiesc aici o iau rareori cu autobuzul şi încă şi mai rar cu metroul.

O subretă pe care trebuie s-o mai fi văzut prin comediile de bulevard răspunde la apăsarea butonului de sonerie. Plină de ţâţâlici drăgălaşe, de buculiţe, de gropiţe şi de priviri desfrânate. Îi arăt poza trasă în plastic de pe legitimaţie, imaginea aceea unde mă uit în adâncul ochilor Franţei.

– Aş dori să o văd pe doamna Ravachol.

Dar bineînţeles! Aleargă să o anunţe. Se întoarce pe dată să-mi dea răspunsul că bine, doamna mă aşteaptă. Nu-ţi descriu maiestuosul apartament marmorat, imens, cu mobilier de tendinţă Napoleon III şi toate tapiseriile farafastâcoase, foarte date în brânză, tablourile impresioniste bine calchiate şi o revărsare de bibelouri atât de inutile şi urâte, că te întrebi la ce bun nişte indivizi s-or fi apucat într-o bună zi să le fabrice, chiar dacă s-ar fi plictisit ca nişte şobolani.

Ravanchoala e aici. Antiteza nevestei – amanta. Se crede obligată să poarte doliu, să nu se mai fardeze şi să stea bosumflată ca o Cosette care a pierdut banii de cărţălău ai băbachii. O privesc de colo până colo. E dama care se lucra pe sub chiloţi cu vibromasorul, într-una dintre pozele descoperite de amicul Bambula.

– Ghicesc motivul vizitei dumitale, îmi zice prostrându-se într-un fotoliu lăbărţat. Venirea asta era inevitabilă.

– Absolut inevitabilă, doamnă! o asigur.

– Vrei să iei loc? îmi propune.

– Am şi făcut-o, îi răspund arătându-i că m-am împăturit în trei pe un scaun învecinat.

Pare atât de „în altă parte" scumpa bătrânică! Prăbuşită într-o adâncă durere.

– De când eraţi prietena lui Marmelard?

– De trei ani. Dar să nu-ţi imaginezi cine ştie ce lucruri scabroase; era vorba de o prietenie strict platonică.

– Doamnă, nici nu se pune problema.

– Poate; însă n-aş vrea să-ţi faci cine ştie ce idei despre calitatea relaţiilor noastre.

Scot din buzunar pachetul de poze licenţioase şi aleg două: cea în care dânsa interpretează „Bipoaşca în flăcări", cu ajutorul torpilei zbârnâitoare şi cea în care îşi vâră pe gât caneaua transportatorului.

– Ce idei mi-aş putea face având sub ochi aceste documente, madam Ravachol?

Le vede şi scoate un ţipăt patetic:

– Ce oroare! Unde aţi găsit mizeria asta?

– Printre lucrurile lui Roger.

– Sunt nişte trucaje, nu-i aşa?

– Nu există decât o chestie trucată în toată povestea asta, şi încă trucată bine: nefericitul dumneavoastră prieten, madam. Dar nu vă alarmaţi; în meseria noastră, cunoaştem viaţa, cu nevoile şi ticăloşiile ei. Nu e nimic rău în a te masturba cu un falus electric şi nici în a suge de manieră platonică un amic. Iar acum să stăm de vorbă.

La picior, Mado! Nu mai vorbeşte! orăcăie! Cu priviri de câine bătut, te prinzi? Urechi pleoştite, găoază răsuflată – supunere pe veci. Dacă Jérémie i-ar da să pupe mătăuzul lui cel barosan, i l-ar molfăi fără să protesteze, în ciuda vechiului ei fond rasist. Răspunde punct cu punct la întrebările mele. Da, Marmelard o întreţinea pe picior mare. El i-a oferit apartamentul de star, automobilul Porsche 928, Sisey-ul din salon, croaziera în Caraibe şi toaletele de mare lux. Dacă era bogat? Fireşte că era! Dacă nu, cum i-ar fi putut asigura o asemenea mărinimie amantei sale?

– Credeam că întreprinderea îi merge prost, remarc. Ea zâmbeşte cu mândrie.

– Înainte de apariţia mea în viaţa lui. Dar în mine a găsit energia care îi trebuia ca să demareze din nou foarte tare.

Pe această replică, o fată fermecătoare se iveşte, şi-ţi dau exact două zecimi de secundă pentru a descoperi că e chiar adolescenta

cutreierată de Marmelard. Gata? Bravo! Eşti cu mult mai puţin păm-pălău decât mă asigură lumea. Bine acidulată îngeriţa. Destul de înaltă, croită după cel mai apetisant tipar, doi sâni de vis, în plină ecloziune, un poponeţ de-ţi vine să ţi-l faci breloc, să-l poţi mângâia când con-duci. Privire floflenchistă, gură Béatrice Dalle, aer pervers, degete lungi, de scotocitoare prin şliţuri. O marfă tocmai bună de îmbarcat.

– V-o prezit pe Marie-Catherine, fiica mea, declară Mado. – Şi către piţipoancă: Nişte domni de la poliţie.

Puştoaica ne priveşte în goană, insistând asupra lui Jérémie a cărui calitate de ***coloured*** o face să miroasă existenţa unui păstârnac ca lumea. Mado adaugă:

– Vorbeam despre Roger.

– Mi-am dat seama, face broscuţa, cu o voce de fetiţă, care nu se potriveşte deloc siguranţei de sine arogante.

– Le povesteam cât de generos a fost cu mine.

– Cu noi amândouă, rectifică perfida.

– Da, cu amândouă, fiindcă a fost un adevărat tată pentru Catherine. Nu-i aşa, scumpo?

Damicela răspunde fără nici o tresărire:

– Absolut.

Mă îndoiesc de una ca asta, precum tabla ondulată, pentru că, între noi fie vorba, asemenea taţi umplu curtea cu juri sau cămăruţele închisorilor corecţionale.

– Putem schimba un cuvânt între patru ochi, domnişoară? o întreb pe Marie-Catherine.

– N-am nimic de ascuns faţă de mama, spune cu neruşinare pipiţa.

– Sunt convins. Dar se obişnuieşte, în meseria noastră, să obţi-nem mărturii între patru ochi.

– Atunci să mergem la mine în cameră.

Ne ducem, după ce i-am făcut lui Jéjé un semn să-i ţină companie doamnei Mado. Locul e delicios. Pat de acajú, cu baldachin de muselină albă. Pereţii acoperiţi cu picturi în ***trompe-l'oeil***, reconstituind universul din ***Paul et Virginie***. Mobile englezeşti delicate. Totul se scaldă într-o prospeţime primăvăratică. Rămânem tăcuţi vreme de o clipă. Stingherită, puştoaica declară:

– Mă intimidezi, deşi eşti băiat frumos.

– Asta fiindcă ştii ce profesie am; altfel nu ţi-ai da seama.

– Ce voiai să-mi spui?

– Eu nimic. Dumneata o să-mi vorbeşti mie.

Şi depun pe cuvertură „faimoasa poză". Marie-Catherine se apleacă spre ea şi rămâne cu gura căscată, cu mutra asemeni unui homar cufundat într-un ceaun cu apă clocotită în vreme ce el credea că e dus să facă baie în mare.

– Bun educator locţiitorul dumitale de tată, observ în treacăt.

– Ce-i cu poza asta? rosteşte ea, cu glasul unei persoane care, din greşeală, încearcă să înghită un cartof copt în loc de pilulă contraceptivă.

– E elocventă, răspund, şi debordează de tandreţea pe care ţi-o purta bietul Roger.

– Cine a făcut-o?

– Asta îmi propuneam şi eu să te întreb, drăgălaşo.

– Şi de unde vrei să ştiu?

– Nu asista nimeni la reprezentaţia voastră?

– Îţi dai seama că nu.

– Eu nu-mi dau seama, constat faptele.

Iau din nou poza în mână, ca s-o privesc cu mai multă atenţie.

– A fost făcută aici! hotărăsc. Se văd, într-o parte a imaginii, colţul acestui divan şi totodată garnitura de pat. Venea să faceţi dragoste acasă?

– În timp ce mama se ducea la *fitness*.

– Şi slujnica?

– Înainte de sosirea lui, o trimiteam la cumpărături.

– Crezi că se lăsa dusă de nas? Fata asta pare destul de dezgheţată.

– Aşa şi e. Dar n-a putut face poza fiindcă, după venirea lui Roger, puneam lanţul de siguranţă şi la intrarea principală, şi la aceea de serviciu.

Întrerup discuţia ca să mă duc să deschid uşa-fereastră care dă spre terasă. Ies o clipă afară.

– Îngenunchează pe pat! poruncesc de acolo.

Ceea ce ea. Compar imaginea cu fotografia. Nici o îndoială, din unghiul ăsta a fost făcută, probabil cu teleobiectivul.

– Cineva pândea pe terasă ca să asigure reportajul! zic. Nici nu e greu ca de aici să ajungi pe terasa etajului superior sau a celui inferior, dacă te-ai asigurat de absenţa locatarilor.

– Cine avea interesul să acţioneze astfel? întreabă Marie-Catherine.

– Cineva dornic să adune material pentru şantaj, mititico.

– O să-i arăţi mamei poza?

– Sunt sticlete, nu turnător! o asigur.

– De unde ai căpătat-o?

– Secret al anchetei.

– Nu crezi că ar fi putut veni de la „nevastă-sa"?

– Vorbeşti de doamna Marmelard?

– Dacă avea de gând să divorţeze, chestia asta îi pica tocmai bine.

Ochişorii ei răutăcioşi nu mă părăsesc nici o clipă. Mă gândesc că, într-adevăr, fotografia se găsea în sertarul „văduvei". O să am de lucru, nu jucărie.

– Dura de mult povestea dumitale cu Roger?

– A început îndată după ce el a sedus-o pe mama.

– Câţi ani ai?

– Cincisprezece.

– Va să zică erai abia de doisprezece când te-a avut prima oară. De precoce eşti precoce, nimic de zis!

– Şi nici măcar nu fusese primul! îmi aruncă ea, cu neruşinare. Ce, te crezi în secolul trecut?

DIN LAC ÎN PUŢ... ŞI PE AIUREA

Revenit la Marea Baracă, am impresia că sunt o albină îngreunată de polen, întorcându-mă în grup. Acumulăm un material care, foarte curând, ne va ajuta să halucinăm* această afacere. Acum va ataca filonul principal al misterului, adică natura relaţiilor întreţinute de Marmelard cu navigatorii aerieni.

Intru în birou, flancat ca întotdeauna de domnul Blanc, pentru a consulta lista şi a pune la punct un dispozitiv discret care-mi va îngădui să iau contactul cu fiecare dintre personaje fără a vârî panica în gaşcă. Blestemăţie – monştrii bérurieni sunt la datorie. Îl descoperim pe Bătrân întins pe mochetă, în chiar mijlocul biroului. E neînsufleţit; după toate posibilităţile, în nesimţire. Béru nu se formalizează de starea lui. A aşezat o pernă sub capul blândului bătrân şi, aşezat lângă el, soarbe cu înghiţituri mici dinr-o butelie de beaujolais, altele cinci (acestea goale) slujindu-i lui Apollon-Jules drept popice. Puştiul utilizează pe post de bilă penduleta rotundă de pe masa de lucru. Râde în hohote. Mocheta e pătată cu vin, iar camera pute înfiorător, fiindcă

---

* Béru confundă totdeauna a ***halucina*** cu a ***elucida*** (n.a)

băiatul a defecat pe planta verde şi a urinat în suportul de umbrele lucrat din aramă şi reprezentând o cizmă de grenadir. Urlu:

– Ce mama dracilor e circul ăsta?

Grasul emite un râs de beţivan:

– Nu te supăra, siuxul. Închip'e-ţi c-am reuş't să-l mato'es pe Moşu' pen' p'ima oa'ă de câ'd ne ştm. To'mai p'imisem cinci s'icle de beaujol' pe ca'e p'etenu meu Louis Prin de la ***Ma Bourgogne*** mi le-a 'sat aici. Am u'cat s'le dau gata în bi'oul tău. Ş' găses' pe Chilou chi'uit de mig'ena lui. I-am zis c'mă anja'ez că-l fac s'îi t'eacă. A ras t'ei s'ic'oanţe numa' el si'gur, şmeche'ul. Nu-i obiş'uit cu asta, aşa că uite-l că zace lat. Ar t'ebui s'îi facem o poză, a fi un doc'met unic în căile anale.

Şi îşi termină butelia, cu înghiţituri zdravene şi gâlgâitoare. Iar după ce o goleşte declară:

– Dup-aşa cevaît' dai seama că Dum'ezeu egzistă!

Francine dă buzna în încăpere. Agitată la culme. Mamelele îi urcă şi coboară în vreme ce vena jugulară îi palpită din răsputeri.

– Ce ţi se întâmplă, dulce Francine?

– Din cauza micuţului! gâfâie secerătoarea de păr pubian.

– Care micuţ, dulceaţo?

– Toinet.

Inima mi se ridică în gâtlej.

– Ce-i cu Toinet?

– Mi-a telefonat adineauri, din Geneva. Părea surescitat. A zis: „Spune-i lui tăticu aşa: o să fie mulţumit de mine, am dat peste muşteriu". În clipa aia am auzit un soi de învălmăşeală în cabina lui telefonică şi nişte izbituri, iar el a strigat: „Dar ce vreţi de la mine?" Pe urmă legătura s-a întrerupt.

O pânză de foc îmi învăluie capul, şi ceasornicul începe să dea semne de capitulare.

– Cât a trecut de atunci? întreb.

– O clipă.

Drace! Aş vrea ca dintr-un singur pas să şi ajung la Geneva. Ce i s-a întâmplat micului şi cutezătorului meu trupete? Isteţul ăsta dezgheţat trebuie să-şi fi vârât nasul într-un furnicar afurisit şi s-a lăsat surprins. Sar la telefon şi cer, cu prioritate, să mi se pună la dispoziţie un avion privat. Aşa ceva nu se poate obţine decât în cazuri de excepţie, şi eu, codirector al stabilimentului, hotărăsc că am un astfel de caz. În doi timpi şi trei mişcări sunt informat că peste patruzeci şi cinci de minute aparatul îmi va sta la dispoziţie, la Orly, şi că autorităţile competente vor intra în contact cu Elveţia.

– Vin cu tine? întreabă Jérémie.

– Nu, tu continui ancheta: rubrica navigatorilor aflaţi în cârdăşie cu Marmelard, aşa cum am convenit. Îndemânare, da? Mă bizui pe tine.

– Eu te însoţesc! hotăreşte Béru. – Şi întinde mâna către moştenitor: Adună-te, giuvaerule, te duc să vezi lumea.

– Îţi baţi joc de mine? îl reped. Să merg să anchetez la Geneva împreună cu mucosul tău afurisit?

– Mersîm de compliment! bâiguie Alexandre-Benoît, zdrobit.

Şi varsă lacrimi adevărate, izvorâte dintr-o durere adevărată.

– O, la toţi dracii, nu-mi juca marea scenă a renegării! oftez. Haideţi amândoi, căpcăunilor; la urma urmei, o să-mi mai alungaţi gândurile negre.

Păşim peste Bătrânul ca să ajungem mai repede la uşă. Bérurier suspină, aruncându-i o privire milostivă:

– Pe bune, mi se pare că Achille a luat-o în buze!

==========

Fireşte, Appolon-Jules nu putea scăpa o atât de frumoasă ocazie de a se răsti la bocanci în micul Jet strălucitor de nou! Ăsta e blestemul

celor cu numele Bérurier: scârboşenia integrală; sunt scatologici; hirsuţi, jegoşi, prost croiţi. Ştiu bine că anumiţi cititori de-ai mei (cei cam sărăcuţi cu duhul, deci o infimă minoritate) strâmbă din nas când relatez prea realist excesele şi mizeriile clanului Bérurier. Dar de ce n-aş înfăţişa ceea ce există, de vreme ce există? A filtra faptele şi spusele înseamnă a le emascula, a le denatura. Apetisantele tarte cu căpşuni şi băltoacele de vomă aparţin vieţii. Sunt ale noastre!

Valorosul tătic se apucă să repare stricăciunile, în bombăneala pilotului. Nu e deloc o sinecură să ai de păzit un astfel de piciotan! Învăţătoarea specimenului ştie şi ea ce înseamnă asta, băiatul uitându-i-se pe sub fuste când ea stă întoarsă cu spatele ori dând din mâna dreapta în faţa colegilor de clasă când ei sunt cufundaţi în exerciţiile de calcul. Rămâne apropiat de animal Appolon-Jules!

Pe parcursul zborului şi al revărsărilor (ăsta e cuvântul) lui Bérurier bis, am pus la punct un plan de acţiune imediată. La debarcare, am satisfacţia de a-i găsi aşteptându-mă, la capătul pasarelei, pe doi inspectori de la Siguranţa din Geneva: blondul Strückbach şi brunetul Fidélio, băieţi de vreo treizeci de ani, care rămân perplecşi când mă văd în compania unui grăsun violaceu şi a fiului acestuia, acoperit de pete suspecte. Maşina lor e pe pistă; luăm loc înăuntru. Le rezum, în mare, motivele care mă aduc aici: o femeie implicată într-un asasinat şi circulând într-un Audi decapotabil, albastru-petrol, înmatriculat la Geneva; tânărul meu stagiar şi fiu pe care l-am trimis aici după informaţii; telefonul său triumfător, acum circa două ore, şi care s-a întrerupt.

Cei doi tineri inspectori par interesaţi de poveste. Se sfătuiesc; după care Fidélio, cel care nu e la volan, ridică telefonul şi începe să converseze cu diferite servicii, succint şi cu voce joasă. Atât de joasă, încât aud doar cucu din ce boscorodeşte el acolo. După câtva timp de discuţii tocate mărunt, închide aparatul.

– Am primit, într-adevăr, vizita fiului dumneavoastră la Serviciul automobile, de unde a obţinut ceea ce dorea, adică numele a trei proprietari de Audi decapotabile albastre din cantonul Geneva. I s-au oferit, de asemenea, date referitoare la cantoanele francofone Vaud, Valais, Fribourg, Neûchatel, Jura; dar dacă luăm în consideraţie telefonul pe care vi l-a dat, n-a fost nevoit să caute atât de departe.

– Pot căpăta identităţile proprietarilor de Audi în cauză?

– Fireşte. Vă vom trimite totul la hotelul poliţiei. Vă gândiţi să depuneţi plângere în legătură cu fiul dumneavoastră?

– Nu. Deocamdată n-am decât neliniştea şi nu dovada că i s-ar fi întâmplat ceva. Prefer să mă ocup personal şi cu cea mai mare discreţie de istoria asta. Dacă va fi ceva în neregulă, evident că vă voi alerta.

==========

– Vreau să mănânc! declară Apollon-Jules. Imediat, atlfel te muşc!

– Ai încercat vreodată să-i vâri o scatoalcă în gură? îl întreb pe Majestatea Sa. Găsesc intolerabil ca un mucos să i se adreseze astfel tatălui său.

– Ce se bagă prostu' ăsta bătrân? mă repede Apollon-Jules. Noroc că nu sunt băiatu' lui.

– Eu unul nu sunt partizan al bătăii! declară la rândul lui campionul la toate categoriile al interogatoriilor, omul care a smuls mai multe maxilare decât un îndrăgostit petale de margarete. Mai ales când e vorba de copii! continuă Bérurier cel Gras. Rişti pen' ca să le dai complescuri.

– Vreau să mănânc! reiterează cu forţă Infernalul.

– Îi vom cere şoferului să ne oprească în faţa unei cârnăţării, decide tatăl cel slab.

La care mandea explodează:

– Îţi închipui că te-am cărat până la Geneva ca să te urmăresc umplându-ţi godacul cu clămpău, Puşculiţă-de-Rahat? Toinet probabil că a fost răpit şi, în loc să ne năpustim asupra indiciilor ce ni se oferă, trebuie să-l îndopăm pe retardatul ăsta! Ah, nu! La draaaaacu! Opreşte, şofer! Uite, Grasule, ia o mie de firfirici, alimentează-ţi copilaşul şi întoarceţi-vă acasă!

– Nu te supăra... bâiguie Matahală. De fapt, te afli aici ca musca la arat; dacă ai fi tată, ai înţelege mai bine.

Puştiul s-a şi dezmaşinat şi aleargă în direcţia unei brutării zărite la câteva ancabluri mai încolo.

– Cară-te sau fac explozie! îi zic Mamutului.

Învins, acesta coboară din taxi ca să-şi ajungă din urmă produsul sèminal prelungit.

– Să continuăm! îi zic conducătorului auto, un bătrân spanish cu riduri cenuşii şi purtând o bască împodobită cu pompoane.

– Musiu, îmi declară acest om de bine, nu mai există tineret.

– Orice coit săvârşit fără prezervativ ar trebui să-i atragă autorului pedeapsa capitală, adaug eu, cu toată convingerea.

Prima oprire pe acest drum al crucii: locuinţa domnului şi doamnei Bergovici, la Corsier, un soi de mare cabană în stil elveţian, pe malul lacului, prevăzută cu ponton şi hangar pentru bărci. Un parc înconjoară proprietatea. De lângă portal văd trei maşinoanţe aliniate într-o parcare în faţa casei: un Rolls, un Audi decapotabil şi o japonezărie în care nu m-aş urca nici în ruptul capului. Ce-o fi în mintea acestor europeni, care fabrică droaştele cele mai frumoase din lume şi totuşi îşi cumpără asemenea japonisme? Nu mai au simţ civic? Du-te în Japonia şi încearcă să numeri tărăboanţele italieneşti, franţuzeşti, nemţeşti, englezeşti ori suedeşti. Sufletul maichii Dobriţii, pretine! Gălbiorii le vând, cu preţ redus, care mai de care, dar nu le cumpără niciodată. Şi pe noi de-a dreptul ne invadează fotografii

ăştia! Ne vâră pe gât la iuţeală cioacele lor dătătoare de malarie. Ne îneacă în mărfuri. Ăsta e pericolul galben pe care mi-l anunţa mama-mare când eram de-o şchioapă. Cel economic. Migdalaţii ne reduc la tăcere nu cu armele, ci prin consumul produselor lor. Ne înşomajează din creştet până-n tălpi. Aşa că vinde-ţi repede Fiatul, Pejoul, Mergen-desul, ca să-ţi oferi un Yamamoto sau un Sugiuki, tăntălăule! Sunt mai puţin scumpe, şi morfolitorul de parbriz lucrează pe muzică.

Dar să mi-ţi revin la opulentul bârlog. Ce-i de făcut? Să intru? Să întreb de „doamna ori chiar domnişoara" dacă e vreuna? Şi pe urmă ce să le zic uneia sau alteia? „Nu cumva dumneavoastră aţi pus să fie asasinat, într-un mod foarte ingenios de altfel, un anume Roger Marmelard, la Paris, în urmă cu vreo câteva zile?"

Aici cred că te paşte o zbârcă, viteazule Sana. Dacă primprejur se ascunde cheia misterului, vizita matale nu va sluji decât la a-i pune în gardă pe împricinaţi. Pe de altă parte, dacă nu întreprinzi nimic, lucrurile vor rămâne „în aceeaşi stare". Aşa că urc înapoi în maşină.

– Du-mă acum la grand Saconnex, pe Şoseauna Curbelor.

Intrigat de conduita mea, taxistul şi-o modifică pe a dumisale, începând să ruleze forţos şi pălăvrăgind. Este andaluz, din Estepona.

Nevastă-sa e elveţiancă, are un băiat la facultatea de medicină, un câine ciobănesc, o grădiniţă în faţa casei, reumatism articular, un ceas de buzunar moştenit de la tatăl său şi o asigurare casco pentru vehicul. La final, riscă să mă întrebe despre meseria mea. Din fericire, am ajuns la Grand Saconnex, ceea ce îl scuteşte să-mi audă răspunsul.

Cea de-a doua proprietate e mai puţin fastuoasă decât precedenta. Parcul a fost înlocuit de o grădiniţă, Lemanul de o uzină de produse chimice, opulenta cabană de o căsuţă, plină de farmec dacă stau să mă gândesc. Audi nu se zăreşte pe nicăieri, şi garajul de lângă locuinţă e gol. De data asta nu ezit să sun. Apare o tânără agreabilă, îmbrăcată într-un „foi-taior" de lână de culoarea caisei, peste care şi-a pus un ştrengar de şorţ. Un puciulică smorcăit, blond şi care văzut de departe

lasă impresia că ar fi olecuţă hidrocefal, s-a agăţat de fusta maternă, ceea ce reprezintă o fericită iniţiativă, acest articol vestimentar fiind crăpat până destul de sus.

Tânăra mă întreabă. Îi răspund. Versiune: sunt însărcinat de casa Audi să întocmesc un anuar al decapotabilelor, în scopul creării unui club care le va oferi aderenţilor săi mari avantaje. Cuvântul „avantaje" face parte din vocabularul curent în Elveţia şi e de ajuns pentru a mobiliza interesul mămicii cu fusta desfăcută. Care mămică mă pofteşte înăuntru.

Frumos hogeac, într-adevăr: acvariu stil, unde se plictisesc de moarte cârduri de peştişori atât de exotici încât par falşi, canapea de piele verde, fals cămin cu un foc artificial, mobilă furniruită cu cireş, tablouri forestiere ţesute în cruciuliţe, de gazdă, când era la pubertate, covoare aduse de pe evazive pieţe orientale. Încântător, ce mai ! Confortul helveto-burghez. Doamna Strengerinzenait (e numele ei după soţ) nu cere altceva decât să sporovăie, ca toate mamele care stau acasă, fie ele elveţiene, franceze ori moldo-valahe. Îmi povesteşte, cum se cuvine, că nenea al ei e procurist al U.B.S. (Uniunea Băncilor Spălătoare), că au un mic vas cu pânze, că mămica ei e savoiardă, că a avut un avort „cinci ani mai devreme" în urma unui accident şi că ar fi fost să fie băiat; tocmai acum, când nu se mai nasc decât fete! Pe urmă şi alte lucruri interesante. Cum că, da, sunt fermecaţi de Audi şi că libertatea de a decapota îţi schimbă existenţa, priviţi ce bronz mi-a rămas de astă-vară!

În vreme ce ea turuie, simpaticul bebeluş continuă să desfacă fusta mamei, ca unul care ar fi dezamăgit de ceea ce descoperă în lumea noastră şi tare ar vrea să se întoarcă de unde a venit. Manevrele drăgălaşului meu complice îmi îngăduie să constat că mămicuţa poartă o delicioasă pereche de chiloţi albi, de femeie cinstită, şi care nu sunt decât şi mai imbietori pentru un blazat de talia mea, căruia i s-au tot făcut figuri cu slipuri roşii-tivite-cu-negru, pictate cu floricele,

răscroite, cu danteluţe, cu zurgălăi, cu musteţe, cu aţişoare, fără slip. Interiorul casei degajă o sănătoasă mireasmă de curăţenie. Trebuie să te simţi aici dacă nu fericit, dar nici mai puţin rău – oricum, nu mai puţină cheltuială.

Hubert al ei (aşa se cheamă soţul) e mulţumit de cotigă? Da, se dă în vânt după dânsa. Se foloseşte de ea în fiecare zi? Şi încă cum! Cadrele dispun la bancă de un garaj. Merge şi în străinătate? Doar în vacanţa mare, la Cassis.

În acest caz, mandea nu mai are ce căuta pe aici. Recurg la câteva formule de mulţumire, a căror banalitate mă dezonorează, şi mă ridic să-mi iau tălpăşiţa. Muguette (e numele ei uzual) face la fel. În cursul mişcării, Raymond (băieţelul poartă acest nume deloc cinstit) se atârnă de faimoasa fustă, o desprinde şi rămâne cu ea în micuţele lui mâini de heruvim. Mama, copleşită de o stânjeneală excedentară, care o face neîndemânatică, nu izbuteşte să-şi recupereze de la inocentul helvet vestmântul sudic, aşa că îi sar în ajutor, Manevră neaşteptată, ce mă aduce în situaţia de a o cuprinde în braţe şi a suspina: „Cât eşti de frumoasă!" Şi a-i îndesa, fără să înţelegem prea bine de ce, un sărut de opt centimetri adâncime, a-i strecura dextra în chiloţii cei plini de castitate iar în consecinţă mijlociul în despicătura a cărei lubrificare devine imediată. Iată-ne deci, fără a ne fi consultat, dezlănţuindu-ne ca nişte demoni ieşiţi din focul iadului, gâfâind, dându-ne frâu liber, pierzându-ne capul şi minţile adăpostite acolo, luaţi pe sus, ca printr-o vrajă, de vârtejul dorinţei despre care vorbeşte, în cartea ei, doamna contesă de Paris. Sălbatici, înlănţuiţi, sudaţi, în rut total. Din fericire, micuţul Anatole (cum? se prenumeşte Raymond? ei şi?) se dezinteresează complet de noi, ca să se joace cu fusta pe care şi-o dorise atâta, maimuţoiul! Ceea ce îmi îngăduie să-mi dau curs liber, ca la Bursa din New York într-o zi de septembrie sau octombrie negru. Să trag în jos drăguţii chiloţi, totuşi atât de puţin adulteri. Să-mi culc fulgerătoarea cucerire pe canapeaua de piele verde

(pe care încep s-o bănuiesc că e de scai curat, însă perfect contrafăcut). Să o aşez în poziţie operaţională şi să-i intru în trezorerie ca într-o moară. Ea îmi dă pinteni în crupă, îmi zgârie şalele, scoate bombăneli seismice, face strâmbături simiene, năduşeşte ***urbi et orbi*** şi nu se jenează să-mi accepte obolul seminal atunci când lucrurile ajung la concluzii. După ce a recuperat întrucâtva, murmură întrerupând o tăcere cvasi religioasă:

– Sunt în plină fecundaţie, fiindcă voiam încă un copil; şi acuma de unde o să ştiu dacă e de la bărbatu-meu sau de la dumneata?

– Nu poţi să te înşeli! o liniştesc. Toţi copiii comişi de mine au pe fesa dreaptă o pată ca un trifoi cu patru foi. Dacă acela pe care îl speraţi nu va avea nimic de felul ăsta, înseamnă că-i de la soţul matale. Am fost încântat să te cunosc.

Retrăgându-mă, mă gândesc la parabola cu paiul şi cu bârna din ochi. Eu, care l-am alungat pe Béru fiindcă voia să-i ia băiatului său de mâncare, iată că, în loc să-mi continui ancheta, stau de compostat neveste. Biată carne, atât de ticăloase! Biată puţă, atât de lacomă!

SĂ LUCREZI PENTRU GALERIE

O galerie imensă, pe Strada Mare. Modernă, în ciuda vechimii imobilului. Ziduri înalte, albe, mărginite de proiectoare. Picturi uniform înrămate în stejar deschis la culoare. Este expus Lerond-Dubay (sponsorizat de Râ d'Adda, care-i protejează pe literaţii şi ceilalţi artişti *gay*). Lucrările zac paralizate, într-o geometrie atrofiată. Se inspiră din graffiti-urile de prin vespasiene şi din viermişorii chinezeşti nefierţi. Culorile sunt cantonate în mov şi violet, întrerupte din loc în loc, de câte o împroşcătură de carmin, provenind dintr-o apăsare a tălpii artistului pe tubul destupat. O broşură consacrată pictorului lămureşte că ideea acestui soi de pictură – numită spontană– i-a venit în adolescenţă, într-o zi când, consemnat în şcoală împreună cu un coleg, se masturbaseră amândoi în faţa tablei, pentru a-şi evalua presiunea genitală.

La intrarea mea, o doamnă aflată la o vârstă agreabilă, cu părul de nuanţa albastră a mărilor sudice şi purtând la gât o zgardă de câine lucrată din păr de elefant îmi iese, zâmbind, în întâmpinare. Îi spun că am parcurs o droaie de kilometri pentru a vizita expoziţia lui Lerond-Dubay. Dânsa aprobă un asemenea demers, ghicind pe dată în mine fraierul documentat. Are un imperceptibil accent slav, cel al

aventurierelor de tot soiul sau al bătrânelor nărăvite la joc şi care ard gazul pe la mesele din cazinouri, la orele sărace în muşterii, mizând câţiva pitaci. Îmi face onoarea de a-mi prezenta operele Maestrului (mai mult Muiestru, având în vedere apucăturile lui). Mă prefac că mă interesează o pânză reprezentând un cerc cu pustule, aşezat pe o linie orizontală, şi intitulată „Poporul luând cu asalt Tuileries". Tabloul nu costă decât o sută douăsprezece mii de franci elveţieni, ceea ce este ca şi gratis, dacă stai să te gâneşti că un Ferrari, cap de serie, costă pe puţin dublu.

Comparaţia asta cu Ferrari îmi oferă deschiderea pentru a aborda capitolul despre Audi. Îţi dai seama că mă prăvălesc asupra lui.

– Mi se pare, zic, că v-am zărit, ieri sau alaltăieri, la volanul unui magnific Audi decapotabil, albastru.

Persoana pufneşte în râs.

– Cu siguranţă că nu: habar n-am să conduc. Dar poate că eram în tovărăşia Arianei, care umblă cu aşa ceva.

– Cine-i Ariane? arunc cât se poate de într-o doară.

– Proprietăreasa galeriei.

– Am cunoscut o Ariane care lucra în comerţul cu picturi; Ariane şi mai cum?

– Ariane Bergovici.

Mă trec fiorii. Bergovici e numele planturoasei proprietăţi unde n-am cutezat să intru.

– Doamne, exclam, n-are cumva o minunată cabană la Corsier, pe malul lacului?

– Exact! răspunde slava cu păr azuriu.

Cu viteza sunetului îmi spun că o chestie nu e în regulă: cum se face că Serviciul automobile menţionează două înmatriculări diferite pentru una şi aceeaşi hodoroagă? Dar un geniu de teapa mea nu rămâne mult timp în expectativă.

– Oare doamna Bergovici nu deţine două maşini Audi?

Interlocutoarea încuviinţează.

– Adevărat. Soţul ei a cumpărat două, la aniversarea căsătoriei, în primăvară, şi le-a comandat de aceeaşi culoare. Una pe numele lui, cealaltă pe numele galeriei care-i aparţine Arianei. – Încetează să mai zâmbească şi-şi stăpâneşte o tresărire. – Ciudat, zice. Un băiat mi-a pus ieri aceeaşi întrebare.

Scumpul de Toinet! Ce bine a ştiut s-o ia pe firul apei, şmecherul! De data asta, cucoana nu se mai gândeşte să-mi vândă un Lerond-Dubay, în ciuda preţului „suplu" al acestuia. Instinctul o avertizează că nu sunt deloc un nonşalant aflat în trecere, ci mă bronzez într-un anume scop la soarele reflectoarelor ei.

– Cine sunteţi? mă ia din scurt, trăgându-se doi paşi înapoi, ca şi cum aş fi apărut din Cernobâlbâit.

La ce bun să o mai sâcâi? Sinceritatea îmi stă în fire.

– Sunt de la poliţie, recunosc arătându-i pe fugă legitimaţia (şi ţinând arătătorul peste banda tricoloră, ceea ce îmi permite să-i dau de înţeles doamnei că pot fi, foarte bine, un copoi elveţian). Autorităţile franceze ne-au cerut să efectuăm un control în legătură cu un Audi albastru decapotabil care ar fi provocat, acum câteva zile, un accident la Paris.

– Cu siguranţă că nu e acela al Arianei, mă asigură dama care slăvuieşte din cap până-n picioare. De mai mult timp ea a plecat în Maroc, cu soţul. Marrakech, Mamounia.

– O pereche unită, s-ar zice.

– Doisprezece ani de fericire!

– Ce v-a întrebat tânărul de ieri?

– Aproape aceleaşi lucruri ca şi dumneavoastră.

– Şi ce i-aţi răspuns?

– Păi... aceleaşi lucruri ca şi dumneavoastră.

– Prietena Ariane merge deseori la Paris?

– Fireşte. Cei mai mulţi dintre pictorii pe care îi expune locuiesc în Franţa, cu excepţia câtorva artişti elveţieni precum Grossmüll şi Pétardosch.

– Cu ce se ocupă soţul ei?

La chestia asta cucoana o mâlceşte. Apoi, cu un alt ton:

– Ascultaţi, eu sunt doar managerul acestei galerii. Dacă vreţi întrebări de pus familiei Bergovici, trebuie să vă adresaţi chiar ei.

– Ei bine, asta am să şi fac, scumpă doamnă.

Şi ies. Băieţandrul a făcut ieri acelaşi lucru. Unde s-a dus pe urmă? De fapt, fermecătoarea Muguette nu i-a menţionat vizita. Capitală chestie! Dacă nu l-a văzut, ar însemna că pe pista Bergovici s-a poticnit Antoine bis al meu. Ceea ce era de demonstrat.

Un bistrou din apropiere mă adapă cu trei deţi de carburant şi-mi oferă telefonul lui cu fise. Găsesc în anuar, fără greutate, biroul lui Strengerinzenait, la rubrica „Grand Saconnex". Îmi zic, îmi repet: „Ceea ce era de demonstrat: dacă mămica suscrăcitoare nu l-a văzut pe Toinet, ***înseamnă că el n-a avut nevoie să mai meargă la acest proprietar de Audi decapotabil***! Şi dacă nu s-a mai dus aici, înseamnă că ***descoperise*** de-acum ce căuta viteazul meu puştiulache!"

– Strengerinzenait! anunţă Muguette, respectând prin asta obiceiul elveţian care solicită ca un interlocutor să se prezinte mai înaintea celui care l-a sunat.

Şi eu, cu voce gâtuită:

– Dulce Muguette, eu sunt.

– Dumneavoastră cine?

– Cel care tocmai a plecat de la dumneata după ce trăise o clipă de fericire rară, ca nici o alta.

– Nu înţeleg ce spuneţi! zice ea. E o farsă ori o greşeală?

Mă benoclez la ticăitoare. Drace, negustorul mămicii s-a întors şi eu o vâr în budă cu telefonul ăsta.

– Cum? o dau atunci cotită. Nu sunteţi doamna Muguette Grandelame?

– Nici vorbă, aici e Strangerinzenait Muguette.

– Vă rog să mă iertaţi.

Închid. La naiba, va trebui să aştept până mâine, de vreme ce pinguinul s-a întors pe banchiză! De ce oare încornoraţii nu s-or mulţumi să fie doar încornoraţi şi să nu deranjeze pe nimeni? Trebuie să se ivească pe nepusă masă, lua-i-ar! Şi nici măcar nu sunt o rasă pe cale de dispariţie! Mă duc să-mi termin cinzeaca de trei deţi. Lichidul e uşor, aromat cât cuprinde, ca majoritatea vinurilor albe elveţiene. Chelăreasa e o grăsună, borţoşită de o pungă unde-şi ţine biştarii. Chemisier alb, fustă neagră, mereu în dezordine.

– Vă place? mă întreabă arătând spre flacon.

– Da, dar mai puţin decât matale! răspund, fiindcă sunt incorigibil.

Îmi trage un zâmbet în comparaţie cu care acela de pe cutia de La Vache-qui-rit aproape că seamănă cu surâsul Giocondei.

– Nu prea sunt muşterii, observ.

– Fiindcă ne pregătim de închidere.

– Mai am timp să dau un telefon?

– Voia la dumneavoastră.

Telefonul se află între umblătoare şi bucătărie, cei doi poli ai vieţii zilnice. Anuarul din Geneva, strălucitor de nou, se odihneste pe o măsuţă. Omoloagele sale de la noi de acasă sunt mototolite, hârtănite, mâzgălite, cu filele rupte fără ruşine! Îi descopăr cât ai zice peşte pe Bergovici la Corsier. Îmi răspunde glasul unui bărbat cu accent portughez.: „Nu, domnu nu aici. Nece doamana. Esto în voiaje în Moroco. Nu se întorce decâte seputămâna viitoare".

Această confirmare a călătoriei stăpânilor îmi convine. Chelăreasa (e apelativul rezervat în Elveţia chelneriţelor de bistrou) a început să strângă decorurile. Şi-a deshămat punga ventrală şi pare

mai puţin grasă. Îi zâmbesc din obişnuinţă. Totdeauna le zâmbesc femeilor; tuturor femeilor, fie că sunt tinere sau bătrâne, frumoase ori urâte; fiindcă mă simt complice al tuturor femeilor creaţiunii.

– Eşti al naibii de frumoasă! îi murmur.

Aşa şi iar aşa, toată vremea, Antonio al mătălică. Cu cele mai afurisite pocitanii. Şi chestia cea mai monstruoasă e că ele o cred pe loc. Nu există femeie care să nu deţină măcar un singur motiv valabil pentru a se lăsa înşurubată. Dacă n-aş fi făcut-o de curând, cu cheflia asta aş fi avut parte de o cavalcadă căzăcească pe una dintre mesele cârciumii, cu nasul în mamelele ei războinice, nu chiar atât de fleşcăite pe cât lasă să se creadă volumul lor. Biberoane rurale, bătrâne amic! Cu nişte gurguie cât pompele de desfundat chiuvete. Bineînţeles, nu reacţionează cu voluptate, şi ciufuliciul le e cât coamele de cai. Dar mi-ţi suportă fără să se clintească până şi cele mai nasoale asalturi soldăţeşti. Ah, ticăloasele planturoase! Mai ales să nu le neglijezi! Să păstrezi contactul cu aceste ţepene ţâţoase, bucăloase, burtoase şi pulpoase, atât de masive, atât de pasive în amor. Sămânţă de fete cu copii. Ba nu: de mame celibatare, cum li se spune în epoca noastră de nevăzători, de neînţelegători, de handicapaţi motori şi de oameni de orice culori. Un plonjeu episodic în văgăuna lor dodoloaţă te aduce înapoi la timpurile tăvălelii pe căpiţe de paie, ale descăpăcirii de-a-n picioarelea şi pe fugă, ale invaginării pe nepusă masă, chestii pe care ele le acceptă fără prea multă plăcere, dar cu satisfacţia de a se arăta femei o dată pentru totdeauna.

Mă inspiră huria asta care miroase vagamente a cârnat din carne de vacă, a parfum împrăştiat pe mari suprafeţe, a curăţenie şi a subsuoară surmenată.

– Sunteţi un zeflemist! ripostează ea.

– Nu, amator de fete frumoase. Ţii de una singură cafeneaua asta?

– Patronii sunt plecaţi la nunta unei rude.

Aşa care vă să zică? Uite că mister Gogu mă şi trage de colţul slipului! Încearcă să mă alerteze. Nu şi-a luat porţia cu maica Muguette, pe semne din pricina mucosului a cărui prezenţă îmi înfrâna ardorile. Suntem nişte vulnerabili noi, hăndrălăii!

– Ai vrea să-mi dai un cioculeţ? o întreb, fiindcă în timpul liber vorbesc romanda.

– Trebuie mai întâi să închid localul.

Şi gata socoteala. Numai că nu-mi mai convine. În asemenea împrejurări, totul e ca în cazul clătitelor cumpărate de la dughenele de pe stradă: dacă nu le haleşti pe loc, se răcesc şi nu mai ai poftă de ele. Într-adevăr, mister Gogu încetează s-o mai facă pe majoreta şi începe să se pleoştească în coteţul lui. Ceea ce constatând, îi zic chelăresei că sărbătorirea dindărătului ei rămâne pe de altă dată şi mă tirez pe Strada Mare, de acum pustie, abandonând-o pe damicelă în dezamăgirea ei.

Cobor pe picioare spre centrul urbei şi în faţa magazinului de bijuterii Cartier, găsesc un taxi. Mă las dus la aeroport, de unde închiriez o hodoroagă. Ar fi trebuit s-o fac de la bun început – un sticlete are nevoie, mai mult decât orice, de libertatea de mişcare.

După treizeci de minute, iată-mă întors la Corsier, la uriaşa cabană a Bergovicilor. Las birja într-un ascunziş propice de închiriat şi pornesc la luptă.

Latura mea „câine de vânătoare" a ieşit la suprafaţă.

Şi acum, dacă binevoieşti, vom lăsa liberă o pagină pentru publicitate.

DE LA GROUCHY LA BLÜCHER

Bineînţeles, sunt groaznice calupurile publicitare televizate, care îţi taie macaroana în plin avânt al Formulei 1 sau chiar în clipa când taica Bronson, cu mutra lui de mops deprimat, se pregăteşte să dea iama în briganzi! Dar, în fond, chestia asta te pune în priză directă cu viaţa. Bombonelul care muşcă dintr-un măr necopt fiindcă şi-a puţuluit fasolele cu Gingibar, în vreme ce colegul lui de serviciu îşi culege de pe jos clapetele când gustă dintr-o gogoaşă; drăguţa doamnă blondă care îţi vâră sub nas anticorcodelul ei protector absolut, îngăduindu-ţi astfel să-i faci tot ce pofteşti, (orice, cu excepţia înşurubatului); şi bucătarul meridional care nădăjduieşte să înhaţe Nobelul cu noul lui condiment ca să nu mai vorbim, fireşte, de toate matracucile lăudându-şi detergentul miraculos căruia nici o pată de tomate, de colastră sau de ciocolată nu-i rezistă! Odă înălţată cotidianului, amice! Fericirea de a exista şi de a-ţi vedea viaţa de ocnaş uşurată de scormonitorii (după firifirici) de geniu!

Uneori apar şi găselniţe. Câteodată îmi pun în minte să mă convertesc în agent publicitar, cred că aş avea aptitudinile necesare; aş inventa mii de clenciuri nostime pe care le-aş vinde la greutatea lor în aur. Asta mi-ar permite să-mi schimb droaşca. 600 SL-ul meu

are de acum şase luni! În afară de slujba asta sau aceea de mâncător profesionist de păsărici nu prea văd ce altceva aş mai face dacă mi-aş lăsa actualul serviciu.

Când mă apropii de grilaj, un molos dat dracului se precipită mârâind. Unul nasol! De ăia care nu latră, ci te fac bucăţi. Degeaba încerc să-l domesticesc sporovăind cu el, tipul n-o lasă deloc mai moale, ci se băloşează de toată frumuseţea. Sictirit şi cu toate că iubesc animalele atunci când nu mă calcă pe coadă, îmi scot amicul inhalator de buzunar, semnat Mathias, şi-i ofer un spriţache în botic. Nătărăul strănută de trei ori, amorsează o săritură şi se lungeşte pe o parte, k.o. pentru o bună bucată de vreme.

Mă pregătesc atunci să escaladez gardul incintei, dar fac la loc comanda. Genul ăsta de bârlog îmi dă de bănuit că a fost prevăzut cu un sistem de alarmă. M-am prins la fix! Stiloul-lanternă îmi dezvăluie o sârmuliţă neagră întinsă de-a lungul întregului gard. Întreprind un tur, de la distanţă, al proprietăţii, care tur mă duce până la lac. Grilajul se prelungeşte în apă pe o distanţă de vreo zece metri, ceea ce mi se pare a contraveni noii legislaţii cerând ca orice ţărm să rămână de domeniul public. Dar există anteriorităţi care primează încă, prin puterea obişnuinţei.

Mă îndrept către micul port de agrement din apropiere, unde ambarcaţiile cu pânze şi cu aburi ţopăie pe apa întunecată. A căzut noaptea. Tot scotocind prin întuneric, descopăr o bărcuţă amarată de un vas cu pânze, destul de mare, acoperit de prelată. O dezleg, iau loc în ea, îi pun unde trebuie cele două rame scurte şi, încetişor, romantic ca într-un Lamartine din prima tescuire, mă tot duc spre debarcaderul domeniului Bergovici. Luna nu dovedeşte prea mult zel în „mantia ei de nori" cum ar fi scris o doamnă de la Femina, cu voaletă şi mitene.

Am ajuns. Constat că hangarul pentru ambarcaţii e de mari dimensiuni şi lipit de cabană, aşa încât pariez pe o lună de miere la

Veneţia contra o duzină de ciulini în nădragii tăi că există o uşă de comunicaţie între casă şi numitul hangar. Poate că, din punctul de vedere al alarmei, această ieşire a fost neglijată (sunt cu ochii pe alarmă!). Graţie veşnicului meu sesam, trec pe oblonul rulant al parcării acvatice. Descopăr înăuntru un Riva Aquarama Special, cu motor dublu sub frumoasa lui prelată albastră. E aşezat pe un leagăn pe roţi, care îngăduie să fie pus la apă şi tras pe uscat cu ajutorul unui troliu electric. O scăriţă e sprijinită pe pupa ambarcaţiei; presupun că slujeşte la manevrarea husei de pânză groasă.

Aşa cum am ghicit, există bine mersi o uşă de acces spre casă. O inspectez minuţios cu lanterna de buzunar şi, în cele din urmă, descopăr o găurică în partea de sus şi în stânga boiandrugului, de unde iese o sârmuliţă neagră ce se pierde în zid.

Am împopistrat-o ca popa din Popeşti! Dacă deschid uşa, declanşez alarma generală. Perplexitate a copoiului rafinat. Cum să învinge obstacolul? Continui, furios, să inspectez locurile şi, în cele din urmă, observ ce era de observat: o trapă metalică fixată la nivelul solului şi care, după mine, trebuie să slujească la introducerea în cabană a furtunelor furnizorului de păcură. Măsoară cam cincizeci de centimetri pe cincizeci, ceea ce ar constitui o deschidere suficientă pentru a permite trecerea zveltului San-Antonio. Doar că mai e un clenci: panoul e închis prinăuntru şi, foarte probabil, cu un zăvor de oţel. Nimic mai primitiv decât un zăvor, dar nimic mai neînduplecat. Apăs placa metalică; se mişcă, fiindcă balamalele au un joc. Îmi spun că mi-ar trebui nişte unelte. Caut prin hangar fără să descopăr nici măcar coada vreuneia. Poate că există pe vapor o trusă de depanare?

Tras mereu de aţă spre noul Riva, urc scăriţa, deznod capetele prelatei şi mă strecor în vedetă (nu-i prima vedetă în care pătrund). E cât pe ce să-mi rup vreo două-trei picioare, fiindcă pernele de plajă au fost scoase iar puntea este larg deschisă către motoare. Lanternez iarăşi. Compartimentul miroase a ulei. Admir arborii elicelor al căror

crom străluceşte. Remarc deasupra lor un soi de firidă ce se întinde pe toată lăţimea Rivei. Nu găsesc nici o explicaţie utilităţii ei.

Acest container posedă un capac culisant pe care mă grăbesc să-l acţionez. Lada a fost etanşeizată la interior şi e riguros goală. Abandonez micuţul mister pentru a mă duce la habitaclul din provă. Umblătoare escamotabilă, reşou încorporat, scaune transformabile în cuşete, chiuvetă. Nu e mare confort, dar poţi trage aici o damicelă, când vaporul e la ancoră, ba chiar petrece la bord o noapte proastă, dacă ai somnul solid.

Descopăr lada cu scule a viselor mele. Conţine un întreg clan de şurubelniţe. O înhaţ pe cea mai solidă. Mă mai înarmez cu o cheie şi un ciocan. Astfel echipat, mă întorc la chepeng. Vâr capătul şurubelniţei pe lângă balamale şi o bat cu ciocanul. Nu sunt meşteros de felul meu, dar îmi umblă mintea. Deşi metalic, chepengul se crapă niţel. Împing prin deschidere cheia mecanică, scot şurubelniţa şi o strecor pe partea cu zăvorul. Scopul meu e să-l fac pe acesta din urmă să lunece înapoi. Grea afacere! Ştii cât îmi ia până să-i vin de hac animalului ăsta? Spune o cifră. Oricare ar fi, o să-ţi răspund că e prea mică. Douăzeci de minute, frăţioare! Asta înseamnă perseverenţă! În vremurile noastre, omul lipsit de aşa ceva o ia în buze. Şi chiar ca s-o ia în buze e nevoit să insiste!

Sunt tot o apă (şi-un pământ) când panoul se dă la o parte – dar ce triumf! Îndârjirea asta e demnă de toată stima mea (şi poate că şi niţică dintr-a ta?). Mă strecor prin deschidere şi aterizez într-un subsol cu pereţii acoperiţi cu faianţă, ca aceia ai unei spălătorii. De altfel chiar asta şi e. Maşinile de spălat stau aliniate pe lângă zidurile despărţitoare. Număr şapte, ceea ce mi se pare mult prea ***much*** pentru o singură locuinţă, oricât de barosană ar fi ea. Parcă aş fi nimerit la un negustor de aparate casnice.

Cunoşti flerul de excepţie al lordului San-Antonio? (Dacă vreun nene merită Ordinul Jaretierei, apoi eu sunt acela, nu?) Ce mă împinge

oare să deschid uşa cu geam a uneia dintre maşini? Nu ştii? Nici eu; dar ce vrei – asta se cheamă fler. Înăuntrul aparatului se află un maldăr de săculeţi de pânză. Îi adresez unuia dintre ei o înţepătură de şurubelniţă şi, cum te şi aşteptai, din el curge pulbere albă. Are consistenţa făinii, culoarea făinii, dar nu e făină. Da, amicule: heroină. Pură. Dacă toate cele şapte maşini de spălat sunt pline, aici se găseşte o avere! Am priceput: alde Bergoviciul face trafic între Franţa şi Elveţia, cu frumosul său Riva de acajú. Agreabil vasul ăsta de agrement.

Acum, că am bătut la chepengul potrivit, trebuie să-l găsesc pe Toinet. Ceea ce e mai periculos abia rămâne de făcut! Cu paşi de lup de stepă (grozav îmi place acest cuvânt compus) ies din falsa spălătorie şi pornesc pe un coridor zugrăvit cu var. Trec prin faţa unei pivniţe cu vinuri, apoi prin faţa unui carnozet* de unde ies încă mirozne de vânturi brânzăreşti. Mă pregătesc să-mi urmez calea, când aud pe neaşteptate nişte hohote de plâns. Uite ceva neobişnuit. Tulburător chiar.

Ciulesc urechile. Tristul zgomot provine de sub o scară, îngustul spaţiu fiind păzit de o uşă scundă. Prevăzută şi ea cu zăvoare, prin exterior de data asta, şi pe care le acţionez în mod deliberat. O violentă duhoare de animal mă agresează. Hohotele au încetat. Celebrul** îşi dirijează fasciculul lanternei spre cuibul de şobolani – şi dacă trăsnetul m-ar lovi în scăfârlie, mi-aş face din el clop!

Ştii pe cine descopăr aici?

„ Pe Toinet!" vei striga tu, ca orice ins sărac cu duhul, care nu se scarpină niciodată cu mâna dreaptă la urechea stângă. Nix, caraghiosule. În temniţa improvizată, fără aerisire şi măsurând cel mult

---

* Local construit în general în subsoluri şi unde, în Elveţia, se găteşte brânză topită şi se bea vin alb, kirsch, spunându-se *witz* (nu garantez ortografia acestui cuvânt care înseamnă „glume") (n.a.)

** Ghici despre cine vorbesc? (n.a.)

doi metri pe doi, se află Alexandre-Benoît şi fiul lui, Apollon-Jules. Încătuşaţi ca lumea şi ca neoamenii. Ţâncul e cel care se smiorcăie. Nu zbiară, fiindcă li s-a înfundat în rât o fâşie de pânză lată cât Autostrada Soarelui.

Îngenunchez lângă ei ca să-i dezleg. Lacăte barosane încuie lanţurile. Şi ştii că în cazul meu e de ajuns doar să le scutur – aşa că iată-i pe cei doi liberi, în mai puţin timp decât îi trebuie unui ceasornicar să-şi bage cheiţa în cadranul cu acelaşi nume.

– Să vă tacă fleanca atunci când vă voi scoate căluşurile! le recomand. Că de nu, o să plouă cu castane!

Dar în ceea ce-l priveşte pe Appolon-Jules, e ca şi cum ai dăscăli o ţestoasă de mare! Îndată ce fleanca îi devine operaţională, începe să miorţăie:

– Mi-e foame! Vreau varză călită, cu o grămadă de slănină şi de cartofi.

– O mucleşti o dată, lua-te-ar dracii de fecior de târfă? îi strig în şoaptă, înşfăcându-l de guler, ceea ce nu face decât să-i sporească urletele. Grasule, spune-i handicapatului tău să-şi ţină fleanca, altfel o să fim jupuiţi precum caii de mină daţi la reformă.

De data asta, Mamutul trece de partea mea.

– Unchiul Antoine are dreptate, îi zice moştenitorului. Dacă ţipi, oamenii cei răi care ne-au închis aici vor apărea să ne scuipe cu sâmburi de mare calibru, micuţule. După ce-o să scăpăm, o să-ţi fac cinste cu cea mai mare porţie de varză văzută vreodată, odorul meu, ai încredere în tăticu'.

Urmează, adresate mie, trei faze explicative. La despărţirea de mine, Béru i-a cumpărat clămpău monstrului său, pe urmă a luat un taxi şi i-a repetat adresa dată de mine precedentului. O dată ajunşi la Corsier, Şuncă a încercat să pătrundă în cabană pe uşa din spate. Abia trecuseră de gard, când doi indivizi şi-au făcut apariţia, însoţiţi

de un câine afurisit, şi i-a pus la păstrare, nu înainte de a-i fi scotocit. Iată, ***that's all!*** Poveste scurtă şi aproape fără cuvinte.

– Doi indivizi, spui?

– ***Yes, săr!***

– N-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

– O servitoare borţomegoasă.

– N-ai auzit nimic care să trădeze prezenţa cuiva aici în subsol?

– ***Niente***, nenicule.

Ceapa mea arată soarele zece seara. Cam prea devreme pentru a încerca, fără arme, o aventură prin hogeac. Un cazan de calorifer începe să duduie în apropiere. Zgomote. Un alt zgomot se întrepătrunde. Mi se pare că recunosc sistemul de epurare al unei piscine.

– Încearcă să găseşti ceva care să ne poată servi să ne apărăm, îi zic lui Béru. Eu plec în recunoaştere. Şi mai cu seamă împiedică-l pe Slană al tău să facă gât.

La capătul coridorului, valuri de lumină verde se zbânţuie pe tavan. În dreapta e un perete de sticlă. Nasul meu nu m-a înşelat: de cealaltă parte a peretelui se găseşte o piscină de vreo douăzeci de metri pe zece, îmbrăcată în plăci tot de sticlă, de culoarea jadului, şi luminată de proiectoare subacvatice. O bucurie de-mi vine să mă scap pe mine face să-mi explodeze intimitatea. Trei persoane se bălăcesc în ciorbiţă – două raşpe şi-o bipoaşcă. Păi atunci totul se reduce la o floare la ureche! Nişte oameni care se scaldă sunt nişte oameni la discreţia oricui.

Dar îmi pun zăbală exaltării, totdeauna un sfetnic prost. Cunoşti frica de a câştiga a tenismenilor? Au în rachetă trei mingi de meci şi-şi domină sub raport tehnic adversarul – şi uite că, de spaimă, îi loveşte cufureala, se pune pe adunat greşeli, dau cu lămâia în moacele spectatorilor! Aşa că potoleală, Antoine! Ia-o cu binişorul. Cu tot binişorul.

În loc să mă năpustesc, trec târâş prin faţa peretelui de sticlă, pentru a continua cercetarea locurilor. Ajung la un garaj de mari proporţii, unde dorm trei maşinoanţe apetisante, printre care două Audi albastre, decapotabile. Şi ceea ce căutam fără să ştiu despre ce e vorba îmi sare în vitrine. O priză electrică mobilă, la capătul unui fir înfăşurat pe un tambur. Conectez la curent ştecherul de la celălalt capăt al conductorului şi pornesc cu firul după mine. Piscina se află alături, cablul va fi îndeajuns de lung.

Intru liniştit, cu alura unui tehnician care umblă pe un platou de filmare.

– Bună seara, pretini! le strig celor trei. E bună baia?

Tipii şi cu fata rămân ca nişte tarte cu cremă de vanilie.

– Am găsit firul ăsta în garaj, îi anunţ fluturând extremitatea pe care o ţin în mână. Daca îl arunc în băiţa voastră, oameni buni, veţi fi electrocutaţi cum mă vedeţi şi cum vă văd.

După expresiile lor, realizez că dacă li s-ar practica o electrocardiogramă în clipa asta, undele lui Pardee ar arăta ca nişte domuri iar undele „Q" ar fi al naibii de adânci. Situaţia ajungând sub control, îl strig pe Béru, care nu întârzie să se (era să zic „profileze", de parcă Grasul ar avea vreun profil!) arate.

– Văd că eşti călare pe problemă, apreciază seniorul tejghelelor.

Fiindcă nu se există nicicând unul mai perspicace decât dobitocul ăsta. Văzându-mă pe marginea piscinei, în mână cu un cablu derulat, a priceput îndată despre ce mergea vânzarea. Apariţia pitorescului tandem sporeşte stupoarea celor trei înotători, care se întreabă care mai de care cum de-am putut pătrunde în cabană fără să declanşez alarma.

– Dacă domnişoara binevoieşte să iasă din valuri şi să mi se alăture, zic, ar fi amabil din partea ei, fiindcă detest să le execut pe doamne.

Genial în materie de psihologie, nu? Fata nu aşteaptă să i se repete şi sare afară din bazin ca un delfin savant. Bine construită, cu tot ce-i trebuie şi unde-i trebuie. Sânii cam sărăcuţi, dar trebuie să te descurci cu ce ai la îndemână. Coapsele îi sunt apetisante, dosul armonios. Tufişul, cu siguranţă, abundent. Trebuie să aibă pletele castaniu-roşcate, dar acum, ude, par negre. Buze cărnoase, privire desfrânată când nu e plină de groază.

– Domnilor, mă adresez celor doi cocoşei care înoată câineşte ca să nu se scufunde, acum îmi veţi zice ce-aţi făcut cu tânărul pe care l-aţi interceptat într-o cabină telefonică.

Băieţii dau din labe fără o vorbă.

– Aud? zic apropiind de apă firul electric.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunde unul dintre ei.

– Nu intraţi în jocul ăsta, că vă alegeţi cu 220 de volţi prin testicule şi pe aiurea! le făgăduiesc.

Cel de-al patrulea gulgutier strigă:

– Nu cunoaştem nici un tânăr. Nu pricepem nimic din ce zici.

Mă întorc spre fata care dârdâie la patru paşi de mine.

– Prietenii matale nu pare să-şi dea seama de situaţia lor, scumpă creatură de vis. Când oamenii apropiaţi mie sunt răpiţi, îi găsesc întotdeauna, cu orice preţ. I-am eliberat pe aceşti onorabili godaci la care ţin, acum îmi trebuie băiatul. Ca să-l recuperez, viu sau mort, voi merge până la capăt.

– Nu există nici un băiat pe aici! răspunde ea, cu un accent care ar putea fi austriac. Nici o clipă n-a fost vorba de vreun băiat, ai greşit adresa. I-am capturat pe grasul ăsta şi pe puştiul lui fiindcă se ocupau de noi într-un fel insuportabil. Dar n-avem nici un băiat.

Să ştii că minte admirabil. Actriţă de mare clasă. Deodată o voce scrâşnită răsună în spatele nostru. De data asta cu un accent helveto-nemţesc:

– Vasistas?

Ne întoarcem şi constatăm o balabustă în bluză albă şi înarmată cu o petardă de cel puţin 9 mm diametru. Deţine o mutră de grenadir şi ne săgetează cu nişte ochi aidoma unor baionete ştirbite. Zăreşte firul pe care l-am derulat şi zbiară sălbatic:

– Pune-l jos, că de nu, trag.

Frântură de clipă pentru a aprecia situaţia. Dacă nu las firul din mână, grăsana mă plombează pe loc. Stă scris pe muia ei, cu litere de afiş anunţând mobilizarea generală. Aşa că-l pun jos. Borţomega întreabă, într-o franceză care nu i-ar îngădui să scrie o urmare a scrisorilor doamnei de Sévigné:

– Pe unde aţi făcut să intraţi de-aţi venit?

– Prin spălătoria unde ascundeţi cocaina de menaj! îi răspund; nu fără umor, te rog să fii de acord.

– ***Ach!*** răspunde ea.

Sau ceva asemănător, după care te aştepţi să scuipe un gândac de bucătărie. Pe urmă peripeţiile se schimbă brusc. Teutonica autoritară scoate încă un ţipăt şi se precipită în piscină. Ştii de ce? Fiindcă Bérurier-fiul s-a strecurat în spatele ei, fără ca balcâza să-i dea atenţie, şi-a luat avânt de tăuraş impetuos şi mi-a catapultat-o pe babornită în valuri, unde, cu toate că nu cunoaşte înotul, dânsa a căzut ca un topor, cu bombardea cu tot. Dar lucrul nu e grav, şi vei vedea de ce. În goana ei involuntară, tanti Gertrude a agăţat cu bombeul papucului cablul pe care mă obligase să-l las jos. Numitul atârnă acum în apa ai cărei trei ocupanţi sunt fulgeraţi instantaneu.

Frumoasa damicelă, dându-şi seama ce s-a petrecut, face o criză de nervi. Béru pleacă la garaj, pe urmele firului, ca să-l debranşeze. Numai că-i prea târziu – cei trei sunt atât de morţi, încât doar în vreun episod din ***Fantomas*** ar mai putea reveni la viaţă. Or eu produc ***San-Antonio*** şi sunt o firmă serioasă.

– Franz! geme fata, întinzând braţe de soţie de terra-novieni pieriţi pe mare, către apa unde negustorul ei a şi încetat să se mai zbată.

O apuc de umeri.

– Spune-mi unde e băiatul sau te arunc după ei!

Pentru că n-a avut când să afle că acum curentul e întrerupt. Aşa că urlă, zbuciumându-se:

– Lasă-mă în pace cu băiatul dumitale! Nu-l cunoaştem! Nu ştim de cine e vorba!

De data asta îi dau crezare. Fin psiholog, cum mă mândresc că sunt, ***realizez că, probabil, spune adevărul.*** O trag spre un ţinut ospitalier, ca să ne conversăm mai calm.

==========

Un mic salon-fumoar agreabil, tapisat în roşu, cu scaune îmbrăcate în albastru. Am luat din cuier, în trecerea prin hol, un impermeabil de preot auster şi am înfăşurat-o pe fată în el. Iat-o cuibărită într-un fotoliu. Îi torn un pahar întreg de Drambuie, extras dintr-o sticloanţă cu asemenea nectar. Ea îl înghite ca pe o împroşcătură de sloboz.

– Trebuie să vorbim, îi zic. Eşti de acord?

Încuviinţează. O chestionez. Îmi răspunde. Şi iată un rezumat, ca să nu te plictisesc cu o serie de întrebări şi lămuriri care ar deveni iute obositoare.

Este sora lui Bergovici. Soţul ei, unul dintre electrocutaţi, se ocupa de un important trafic de droguri, împreună cu al său cumnat. Se duceau să ia, cu Riva, încărcăturile de heroină, dintr-un port mic, între Tonon şi Evian, sub pretextul că fac schi nautic, şi le aduceau la Corsier de unde drogul era mai apoi repartizat principalilor

intermediari din Confederaţie. Operaţie mănoasă pentru cele două familii.

Până aici, totul merge bine, doamna sporovăie fără să protesteze. Dar când pun pe tapet asasinarea lui Marmelard de către Denis Fauboursin, şantajul cu fotografia compromiţătoare căruia transportatorul îi era victimă, ancheta lui Toinet la Geneva şi răpirea acestuia în plină comunicare telefonică, dânsa neagă. Nu, nu, nici un fel de probleme cu Parisul, jură că nu ştie nimic despre omuciderea pusă la cale de o doamnă în alb circulând într-un Audi albastru. Nici un semn cu privire la Toinet.

– Pentru Dumnezeu, strig, a făcut o vizită la galeria de pe Strada Mare! Fata de origine slavă care o conduce mi-a vorbit despre asta fără ca măcar s-o fi întrebat.

– Nu spun nu, replică „salvata", dar n-a venit niciodată aici!

– Şi directoarea galeriei nu v-a alertat după vizita tinerelului?

– Nu avea motive s-o facă, deoarece nu ştie nimic despre stupefiante. Pe lângă asta, fratele meu şi nevastă-sa sunt în excursie în Maroc.

Trei morţi – şi tot n-am dat de urma lui Toinet! mă gândesc cu amărăciune. Auzi, nu cumva chestia asta seamănă cu un eşec usturător? Răspunde-mi cinstit, sunt băiat mare, pot înţelege orice.

Năvală a lui Béru, cu mânecile suflecate, cu gura plină. Şi care o întreabă pe văduvă:

– N-aveţi nici o piperniţă în hardughia asta? Mormolocu meu vrea să mântuie un rest de raţă cu portocale şi i se pare nu destul de condimentat.

DU-TE-VINO

După raţa cu portocale, Bérurierii au consumat o strachină cu pateu de ţară, pe urmă şi-au confecţionat o omletă din douăsprezece ouă, înainte de a suci gâtul unui platou cu brânzeturi şi a dat gata o juma' de tartă cu fructe. Tatăl a băut trei sticle de côte-du-rhône iar fiul o jumătate de porto veritabil din anul de graţie 1958, băutură pe care bătrânul lui i-a îngăduit-o, fiindcă e dulce, deci inofensivă şi potrivită copiilor, după părerea béruriană. Când şi-au terminat ei festinul am terminat şi eu punerea în scenă pe care o auzisem cu încuviinţarea surorii Bergovici. De comun acord, am convenit asupra unui pact de neagresiune. Amândoi travesteam tragedia în accident (pentru a asigura libertatea mea de mişcare) iar eu uitam de cele şapte maşini trucate, burduşite cu „albitură".

Am procedat în felul următor. De vreme ce tot era în costum de baie, văduva a pescuit revolverul pe care gorgona borţoşită îl târâse în cădere. Apoi, după studierea tabloului electric, am decuplat reflectoarele din piscină. Pe urmă am căutat o lampă numită „plimbăreaţă", racordând-o la cablul ucigaş. Versiune oficială: cei trei ocupanţi ai cabanei se scăldau când, ca urmare a unui scurt-circuit, toate becurile din casă s-au stins. Femeia a ieşit din piscină pentru a o chema pe

menajeră şi a-i cere lumină (cum a făcut şi bietul Goethe pe patul de moarte). Grăsana a venit cu plimbăreaţa. Dar s-a apropiat prea mult de apă, a alunecat pe pietrele ude şi a căzut în piscină, electrocutându-i pe cei aflaţi acolo şi găsindu-şi şi ea pieirea. Lucrătură de maestru. Ceea ce dovedeşte că un bun poliţist ar putea deveni şi bun criminal.

Îi culeg pe umflaţii mei şi spăl putina, în timp ce naiada alertează autorităţile. Nu ştiu ce lovitură am dat, dar de încasat am încasat una ţeapănă! Trei persoane trimise pe ceea lume! Din vina mea, la urma urmei şi dacă stai să recapitulezi. De acord, eu unul n-aş fi cufundat nicicând firul în apă, şi numai o întâmplare nefericită a făcut ca... Totuşi mandea a avut ideea acestui procedeu de intimidare! Şi toate astea fără să-l fi putut recupera pe micuţul Toinet!

În vreme ce mă întorc spre oraş, capăt dreptul, fireşte, la un concert gazometric al tandemului bérurian, cu acompaniament de mirosuri uşoare, aidoma celor scăpate dintr-o tăbăcărie. Găsesc un hotel dispunând de două odăi libere; în cartierul gării, cam prea cosmopolit pentru cumintea Genevă. Cufundându-mă în somnul celor cu inima neîmpăcată, aud cum fiul Bérurier îl hărţuie pe bătrân:

– Auzi, papa, mâine îmi cumperi varza aia cu cârnaţi?

O voinţă de fier într-o găoază de catifea, ăsta e Apollon-Jules.

Pe parcursul somnului sunt supus unui vis pe care nu ţi-l voi povesti, fiindcă îmi scapă, dar care m-a făcut să mă încoţopenesc rău de tot. Genul de învârtoşare dureroasă şi durabilă, pe care regreţi că n-o poţi fructifica pentru agrementul unei cocoane. Adevărată bâtă din epocile când omul dormea în peşteri neclimatizate. Ce să mă fac? Să-l vâr pe Băiatul sub robinetul de apă rece? Ar însemna automutilare. Totuşi, cu o spadă de calibrul ăsta, n-o să mai pot adormi. Mă gimbesc la ceasornic: trei.

Cu excepţia câtorva baruri de noapte (dacă or fi şi alea!), totul e închis în castul oraş al lui Calvin. Doar n-o să pornesc la pescuit pe uliţele Bernei învecinate, ca să mă las storcoşit de o pipiţă nocturnă! Hotărăsc atunci să trec în revistă scârboşenia de afacere care m-a

adus aici. Şi întrucât gândurile la orizontală sunt mai puţin profitabile, rămân în capul oaselor, rezemându-mă de două perne. Un păianjen de seară, aducător de speranţe, trece la douăzeci de centimetri de mine, fără să mă salute. Dă fuga să-şi ofere o pânză, sărmanul.

În ce fel începe istoria mea? Bicefală la pornire: Marmelard, Fauboursin. Optez pentru cel dintâi. Iată un tip care a moştenit de la tăticul lui o mare întreprindere de transporturi. E însă vânător de fufe şi-şi neglijează afacerile şi nevasta. Azzola, mâna lui dreaptă, e cel care se ocupă şi de unele, şi de alta. Timp în care Marmelard trăieşte amorul perfect cu fiica amantei lui, Mado, fata fiind o ingenuă perversă. Cineva îl prinde în poză taman când o frichinea pe bagaboantă şi începe să-l şantajeze.

Al doilea personaj al poveştii: Fauboursin Denis, fost soldat-mercenar, azi şomer, patinator, umblând lelea. E abordat de o tânără în taior alb şi umblând cu un Audi decapotabil înmatriculat în Elveţia. Îl plăteşte pe individ ca să îndeplinească un simulacru de asasinat asupra lui Marmelard. Băiatul acceptă. Şi iată-l posedat până în adâncime, deoarece în încărcător, după cartuşele oarbe, se aflau gloanţe adevărate, aşa că-l curăţă bine mersi pe transportator crezând că doar îl sperie.

Eu anchetez. Văduva Marmelard se sinchiseşte de dramă ca de primul ei scutec. Béru îi descoperă în baie faimoasa poză compromiţătoare. Urmează vizita la amanta care plânge şi suspină ca o copiliţă, dar pe care o readuc la modestie arătându-i câteva imagini ***hard*** ale piţilicii proprii. Marmelard le întreţinea din gros pe damele Ravachol. Graţie unui trafic încă misterios, pus la punct cu angajaţii de pe liniile aeriene. În sectorul ăsta, totul rămâne încă de făcut în materie de investigaţii.

Păianjenul de adineauri, aflat în trecere, a ajuns la destinaţie şi uite-l că face escalade pornind de la tija de lemn a dublei draperii din creton. Unde rămăseseşi, Antoine? Antoine mă duce cu gândul la Toinet, îngeraşul meu de şoc. Mi-a cerut voie să plece în Elveţia, să

ancheteze asupra celebrului Audi albastru. Îi acord permisiunea. Trebuie să-i dăm tineretului posibilitatea să se exprime. O dată ajuns la Geneva, a contactat autorităţile competente şi a întocmit lista maşinilor Audi albastre decapotabile. Trei nume au fost trase din pălărie. Două dintre cotigi aparţin unui traficant de droguri (una fiindu-i rezervată soţiei acestuia, care deţine o galerie), cea de-a treia e proprietatea unui girant de averi, care deţine un copilaş drăgălaş şi o nevastă ce nu ratează bibiloii aflaţi la îndemână, cu condiţia să nu fie nici prea fierbinţi, nici prea grei, şi căreia nu-i trebuie o scară dublă ca să-i culeagă.

Oamenii din cabană, bandiţi de mare clasă, deşi puşi la grea încercare, neagă în chip energic că l-ar fi răpit pe Antoine II, în vreme ce admit că au pus laba ce Bérurieri, tată şi fiu, şi că fac trafic de droguri. O chestie ce scârţâie peste tot. Şi nu mai ştiu încotor s-o iau (Béru dixit).

Tot nu mi-e somn. Mâine, la venirea zorilor purpurii, mă voi întoarce la doamna Strengerinzenait, ca s-o întreb dacă nu cumva Toinet i-a făcut o vizită. E capital să mă lămuresc în privinţa asta.

Păianjenul a dispărut. Trebuie să se fi aşezat la pândă.

Aşezat la pândă!

Mă ridic dintr-un salt, mă îmbrac şi mă reped să-mi găsesc maşina ca să mă duc la Corsier.

==========

După douăzeci de minute pot fi tratat, pe bună dreptate, drept pândar. Am descoperit un mic drum privat (un panou indică precum că „Rezervat riveranilor"), aproape vizavi de domeniul Bergovici. Domeniu unde e chiloman cât cuprinde. Sticleţime, ambulantişti, pompieri, jurnalişti. „Tragicul accident" a asmuţit întreaga Genevă. Mâine, ziarele vor apărea cu anunţuri speciale, genul „Noapte roşie

la Corsier". Mi-am cuplat maşina în marşarier, gata pentru o cărăbănire de urgenţă. Să fii tot timpul pregătit pentru o plecare iminentă, iată una dintre reţetele poliţieneşti. Rezemat comod de spătar, urmăresc prin geamul coborât mişcările de du-te-vino. În trosnet de flashuri, sunt scoase cadavrele. Apoi pompierii, inutili, o taie fără a-şi mai conecta sirenele, respectând astfel soileala unei populaţii paşnice, cu nopţile pasteurizate. Ultimii o iau la picior sticleţii, flancaţi de jurnaliştii care aleargă pe lângă maşinile lor, pentru cazul în care...

Calmul a revenit. Luna clară (la fel de frumoasă luna ca şi Clara) provoacă norii eleveţieni. Aştept. Ce? Ştiu oare? Probabil că nimic. Ori poate totul, de ce nu? Somnul care, în odaie, mă abandonase, vine, în halat de sidef, să-mi tachineze pleoapele. Casc, ceea ce îmi provoacă un căscat. Nimic mai comunicativ. Şi aţipesc cu viclenie, fără ca totuşi să pierd contactul cu realităţile. În stare de veghe, te prinzi? Ştii perfect unde te afli, ce faci acolo, şi totuşi le horăi, amice. Există un aspect halucinatoriu în această stare cam aţoasă (cum zice Béru în loc de comatoasă). Ceea ce îi îngăduie timpului să alerge în buiestru. Timpul, care peste fiecare umbră aruncă una încă şi mai neagră (cum zice nu Béru, ci Victor).

Apoi ies la suprafaţă, din cauză de un zgomot de motociclu. Văd apărând un marţian, pe umeri cu o cupolă, strălucitoare ca un plictis în ploaie. Se opreşte în faţa gardului Bergovici. Câinele care, de când lumea şi pământul, a recuperat sprayul meu, trâmbiţează. Nou-sositul îşi strecoară fără teamă printre zăbrele mâna înmănuşată şi-l mângâie pe cap, adresându-i cuvinte de alint. Efect miraculos: fiara tremură de mulţumire.

În curând, o lampă se aprinde la peron, şi „salvata" din timpul serii, „complicea" mea cu alte cuvinte, vine să-i deschidă oaspetelui nocturn. Când ajung unul lângă altul, se îmbrăţişează cu ardoare şi aud plânset de femeie. Apoi se duc pe alee şi dispar în colibă. Mândelovici numără pe îndelete până la opt şi jumătate înainte de a-şi părăsi

postul de pândă. Mă apropii de pârţâitoarea vizitatorului şi-i ciordesc o bujie. După care examinez „cutia neagră" de deasupra rezervorului. Găsesc aici certificatul de înmatriculare şi-l sfeterisesc, făgăduindu-mi să iau cunoştinţă de conţinutul lui îndată ce voi ajunge într-o zonă luminată. Continui prin scotocirea sacoşelor laterale. Bună idee. Una dintre ele ascunde diferite lucruri folositoare, precum o pereche de mocasini flexibili, unelte de mecanic, un ghem de sfoară de nailon, o casketă stil englezesc, cu gemuleţe mici. În cea de-a doua sacoşă nu e decât o trusă de prim ajutor, grea şi de mari dimensiuni. După ce îi smulg banda adezivă ce-i slujeşte drept închizătoare, găsesc o veritabilă panoplie medicală: flacoane, pense, pansamente şi tot restul. Plus un buzunăraş de piele roşcată, foarte suplu şi greu. Îl deschid. Conţine un pistolet a cărui crosă se rabatează, ajungând în prelungirea ţevii, ceea ce transformă arma într-un soi de tub nichelat, căruia, la prima vedere, nu-i descoperi prea bine întrebuinţarea. Trebuie să fii un om cu experienţă, aşa ca mine, pentru a-ţi da seama despre ce-i vorba. Interesant instrument; condiţionarea îi e isteaţă, fiindcă dumnealui se află în compania elementelor susceptibile să repare stricăciunile provocate tot de el! Aşez ţeava în poziţie de tragere şi scot încărcătorul. Adăposteşte cinci bombonele delicate, de formă mai alungită decât gloanţele tradiţionale. Îmi trece prin minte că trebuie să aibă o particularitate frumoasele astea. Să fie explozive sau anesteziante sau orice altceva ieşit din comun.

Pun arma de foc în pozânar, cel de la spate, pentru că, în caz de accident, vreau ca la o adică să pierd în aventură o felie de bucălat dar nu şi vreo măslină! Acestea fiind făcute, îmi continui aşteptarea. Ce foc sacru ne dopează pe noi, luptătorii din umbră, dacă suntem în stare să rămânem neclintiţi, în ciuda sângelui nostru clocotitor?

Mai trece o vreme, evaluată la o oră. Mi-am lăsat Pasha pe noptieră în odaia de hotel, când am pornit în expediţie, şi mă simt nefericit că nu ştiu cât e ceasul; din fericire, am simţul timpului. Se întâmplă

rarisim să mă înşel în aprecieri. În fine, lumina se aprinde din nou pe peron, şi perechea reapare. Cei doi se despart îndată, iar motociclistul se întoarce de unul singur la tărtăreaţa lui. După ce a tras poarta din urmă-i adresându-i o mângâiere potăii, uite-l că îşi încalecă monstrul, îl dă jos de pe capră, cu o mişcare a pântecului şi – demaror!

Acum se întâmplă ceea ce tu ştii deja: cucu! Chestia hârâie, dar nu pârţâie. Tipul reiterează şi re-cucu, cucu, cucu: ***nada***! Începe atunci să-şi meşterească zdrăngăneaua. Dar tot fleoşc! (pe englezeşte phlyoshck!). Atunci cobor din căruţă şi mă apropii de el.

– Probleme? îl întreb.

Se întoarce să mă înfrunte, mereu călare pe bideul care fâsâie. Mutra mea fiindu-i necunoscută, prezenţa aici, la acest ceas al noptii, nu-i spune totuşi nimic bun. Aşa că hotărăşte să procedeze ca un fraier, adică să nu-mi răspundă.

– Nu cumva cursierului dumitale de foc i-o fi lipsind taman chestia asta, prietene?

Şi-i prezint palma întinsă, cu bujia frumos aşezată în mijloc. Robotul gânditor priveşte şi rămâne pe cât de tăcut, pe atât de nemişcat. Viziera întunecoasă îi e ridicată, dar îi zăresc prea puţin din chip, în afară de o mustaţă blondă, destul de ţepoasă.

– N-o vrei? îl îmbii. O.K.!

Şi arunc bujia pe proprietatea vecină celei a familiei Bergovici*.

---

* Le-am numit pe aceste personaje Bergovici, dar în cazul când vor fi existând nişte adevăraţi Bergovici pe care lucrul ăsta să-i stinghereasca, sunt gata să le botez altfel, până şi să le pricopsesc cu un patronim imbecil, precum Durand, Dard sau Martin. Eu, în materie de nume, mă fâlfâi. Le pun ca să caracterizez, dar aş putea la fel de bine să-mi numerotez eroii. Ceea ce ar da:

– De ce mă priveşti astfel? întreabă Unu.

– Fiindcă te scot din sărite, răspunde Doişpe.

Patru, care îi asculta, ridică din umeri.

Etc.

(n.a.)

– Mă cauţi? se înfurie motociclistul.

Îi replic cu sărmana glumă în folosinţă la şcoala primară, în clasa întâi, grupa mijlocie:

– Nu, tipule, te găsesc. Scoate-ţi casca, să facem cunoştinţă mai pe larg.

Ezită, apoi schiţează, anevoie, gestul de a-şi dezlega cureluşa de sub bărbie. Îşi scoate, cu năduf, castronul. Pe urmă execută mişcarea pe care şi eu aş fi făcut-o în locul lui: îl repede asupra mansardei mele purtătoare de inteligenţă. Sau cel puţin asta vrea, fiindcă, aşa cum ţi-am zis, ţinând seama de faptul că şi eu aş fi făcut la fel, reuşesc la o mustaţă săritura salvatoare. Ceea ce nu mă împiedică s-o încasez în umăr, şi chestia să-mi electrizeze braţul stâng. Hotărât lucru, noaptea asta se află sub semnul electricităţii.

Vizaveaua mea e uşor dezechilibrat, nu cât să cadă, dar în poziţia ideală pentru a recepţiona bombeul pe care i-l recomand în preţioasele ridicole. Oricine are parte de un astfel de penalty în zona zoster regretă, crede-mă, că nu poartă slipuri de fontă. Decoifatul cade mai întâi în genunchi, apoi se lasă pe o parte, cu picioarele în zigzag, şi începe să geamă sfâşietor.

– Scuză-mă, îi zic, detest înşelătoriile. Revino-ţi, băiete, că trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări. – Scot pistoletul lui şi i-l plasez sub nări: Miroase ici-şa! îi poruncesc. E mai grozav decât Guerlain. O simplă presupunere că vei continua s-o faci pe deşteptul, şi-ţi arunc în aer peretele nazal. Recunoşti jucăria asta, creţule?

Fiindcă are părul creţ (ca o oaie sau bimbirica unei negrese blonde). Băiat frumos, bine croit. Trebuie să fie plin de muşchi peste tot pe unde e nevoie. Bronzat – de soare sau de U.V.?

– Faci şi tu parte din bandă? Lucrezi în narcotice?

Continuă să se tăvălească şi să geamă. Aşa că ştii ce? Eu, omul deciziilor prompte, sun la poartă, declanşându-l din nou pe molosul cu colţi albi. Scenariul obişnuit. Femeia în halat, pe peron.

– Ce este?

– Un accident! îi strig, prefăcându-mi glasul. Un om pe motocicletă a fost ciocănit de o maşină.

– Vai, Doamne!

Vine în goană. Deschide poarta, după ce a liniştit fiara. Zărindu-l pe nene la pământ, se aruncă asupra lui, clamând:

– Léo! Léo!

Ca o păuniţă chemându-şi păunul sau ca o nătăfleaţă chemându-şi nătărăul.

– Păcăleală de întâi aprilie! îi spun atunci, ieşind la iveală. Accidentul, scumpa mea gazdă, se rezumă la un şut în părţile joase, care şut nu va antrena, probabil, o neputinţă definitivă.

Ea mă identifică şi bâiguie:

– Iar dumneata!

– Deşi îmi plac tare mult adverbele, am unele rezerve asupra cuvântului „iar", deseori peiorativ! îi replic. Acum, când ne cunoaştem din practică, ştii că e imperativ să răspunzi întrebărilor mele, frumuseţeo! Cine e noptaticul de faţă?

– Amantul meu.

– Complimente; e băiat frumos. Lungit într-un pat şi îmbrăcat doar cu ceasul-brăţară trebuie să merite să dai o raită pe acolo. Şi fiindcă eşti într-o budă nenorocită, i-ai telefonat să vină să te consoleze?

– Întocmai.

– Lucrează cu redutabila dumitale echipă familială?

– Nu, deloc.

– Ce face în viaţă, în afară de amor?

– E medic.

Flutur ciudatul pistolet cu crosă pliantă:

– Şi ăsta e stetoscopul lui?

– Nu ştiu.

– L-am descoperit la el în trusă. Găseşti că e logic să aibă aşa ceva?

– Întrebaţi-l pe el.

Mă uit la tipul care tocmai s-a ridicat într-un cot, dovadă că plantaţia lui de măslini e pe cale de a rodi iarăşi.

– S-ar părea că dumitale trebuie să-ţi pun întrebarea, doctore.

– Am permis de port-armă, răspunde băiatul, mai gâfâind oleacă. Fac vizite, noaptea, într-o localitate dificilă, Annemasse.

– Şi dacă te-ar ataca cineva ai avea vreme, crezi, să-ţi iei trusa din sacoşa motocicletei şi să recuperezi această bizară seringă?

– O armă e ceva de care, când exerciţi o profesie ca a mea, ajungi până la urmă să uiţi.

Mă adresez fetei:

– Care îţi e numele mic?

– Esther.

– Comedie în trei acte şi un vers, de Jean Racine! o fac pe neeruditul. Spune-mi, Esther, frumosul Léo e la curent cu activităţile familiei dumitale?

– Nu.

– Ce activităţi? întreabă doctorul.

Părerea mea e că iarăşi am dat cu oiştea în existenţa madamei Esther. Nu sunt deloc plăcuta întâlnire din timpul lunii, pe care i-o promitea gentila Elizabeth-Teissier în horoscopurile ei de la ***Tele 7 Jours***. Dar, în sfârşit, fiecare cu haznaua lui, nu?

Rămân o clipă să privesc, pradă unor sentimente amestecate, perechea din faţa mea. Imposibil să-mi făuresc vreo convingere anume. Plutesc în incertitudini ceţoase. Dar ce-aş putea face ca să ies din marasm?

Tu ce spui, bufleo? Să mă duc la culcare?

Foarte bine, mă duc.

ÎN GURA COPIILOR REVINE ADEVĂRUL

Ieşind din baie, unde am săvârşit prima dintre micţiunile zilei, zăresc biletul strecurat pe sub uşă. Cu antetul hotelului, emană de la Bérurier. Zice că:

Sana,

Având în vedere că tu le dormi ca un pumn strâns, io mă duc să fac o ţârâ de anchetă cu puştiu. Ne vedem la prânz penca să le clămpănim. Pupături.

Béru

E zece ***of the morning***, şi o impiegată îşi plimbă galeş aspiratorul pe culoar. Destul de mocârţancă fătuca, deoarece bocăne în uşi de parcă ar dori să-i scoale pe clienţii care soilesc încă.

Cer o oală de cafea şi-mi acord un duş modulat. Sunt oare tot la punctul zero? Aşa s-ar părea. Am descoperit nişte traficanţi de „albitură", dar nu şi pe drăgălaşul meu Toinet. Şi nu pe dama care înarmat braţul sărmanului Denis Fauboursin, mercenar şi martir, pe care Domnul îl va dezlega de păcate – sper.

În vreme ce mă îmbrac, găsesc pistoletul cromat al doctorului. Dacă e să dau crezare certificatului de înmatriculare al pârţâitoarei lui (şi de ce n-aş face-o?), se numeşte Léonard Devaincy şi exercită efectiv lăudabila profesie de doctor în medicină, pe strada Fondue Alpine, 74, la Annemasse. Că a ajuns amantul unei doamne locuind la Geneva nu e kolossal de surprinzător, cum zice cancelarul Kohl. Dar ce-mi încreţeşte mintea este arma lui cea bizară. Să trecem peste faptul că deţine un mortier; are, poate, nevoie de aşa ceva, luând în considerare vizitele lui nocturne – deşi nu e deloc genul de precauţii pe care şi le ia un doctor. Dar atunci ar fi ales un pistolet clasic, de genul 6,35. Pe de altă parte, metresa lui e nevasta unui individ care trăieşte din vânzarea drogurilor. Asta îţi poate da o grămadă de mâncărimi când stai să te gândeşti, nu? Da? Ştiam eu că vei fi de acord!

==========

Trec prin vama de la „Mon Idée" fără ca nimeni să mă întrebe ceva. Funcţionarul elveţian îmi adresează un salut cu capul, iar în ghereta următoare nu există nici un reprezentant franţuz. Pedalez până în centrul annemassian, unde mă informez pe lângă un poştaş despre strada Fondue Alpine. Artera în chestiune este situată în promiscuitatea zonei industriale. Nu măsoară decât cincizeci de metri şi nu comportă numere impare, fiindcă e mărginită, pe o întreagă latură, de lipsa unei mari suprafeţe. Pe cealaltă, dimpotrivă, se găseşte un şir de parcele construite, cu o arhitectură destul de veselă: cărămizi ocru, lemnărie de tek, ferestre din abundenţă, grădiniţe stil englezesc, unde localnicii cu gust pentru aşa ceva pun să se zbânţuie frumoşii pitici ai Albei ca Zăpada – una dintre cele mai cumplite porcării pe care le poate reproduce un ceramist.

Nu o dată, vizitându-mi amicii, descopăr asemenea rahaţi pe pajiştile lor şi mă stăpânesc să scot flinta şi să-i pulverizez pe aceşti domni hirsuţi. Dacă aş conduce Societatea Disney, aş realiza o versiune porno a ***Albei ca Zăpada***. Am prezenta-o pe domnişoara asta înşurubată de toţi cei şapte pitici în acelaşi timp.

Încep să combin postúri kamasutrice: Prostănacul în piţilică, Supărăciosul în poponel, Profesorul în cioculeţ, alţi doi (cărora le-am uitat numele) în lăbuţe... Drace, mi-au mai rămas doi! Nu contează, li se poate găsi o îndeletnicire pentru poziţia de aştptare: de pildă i-ar linge copilei degetele de la picioare? În vremea asta, regina cea rea şi-ar cadorisi drâmba cu un mic solo de inelar ori ar lua-o în barbă de la Prinţ, care e şi mai idiot decât toţi ceilalţi. Poate că n-ar fi chiar ***hard,*** peste poate, dar de nostim garantez că ar fi. Succes asigurat. De ce să nu riscăm afacerea, în epoca noastră când şmecherii scriu urmarea unor chestii de mare căutare: ***Pe aripile vântului*** sau ***Rebecca?***

Într-o bună zi, o să mă înham la continuarea ***Mizerabililor***. Să-l înviu pe Jean Valjean şi să-l fac să i-o pună Cosettei. Eu unul sunt pentru păsărică. Şi aşa voi fi până la moartea smacului meu şi chiar după aceea, dacă îi voi supravieţui toroipanului. Numai prea ar însemna să-şi bage dracul coada ca să nu-mi rămână măcar nişte mici tresăltări în serile de iarnă şi în duminicile cu ploaie. Uşoare încoţopeneli, tricotate la vizionarea filmelor „X". Chiar ceva cunnilincti nu prea zemoase, gen „Tataia, haleşte-ţi supa"! La nevoie, practicarea „Fluieratului golănesc", cu două degete în nenufarul scumpetei. M-aş descurca totdeauna, o presimt, de-ar fi să le manevrez doar cu vibratorul. Voinţa contează până şi atunci când nu-mi va mai ieşi din Mişulică decât fum.

Căsuţa doctorului Devaincy e ceva mai mare decât cele ale vecinilor, fiindcă în spatele ei a fost clădit un adaos din moloni de sticlă:

probably domeniul medical al vraciului? Garajul din curte e deschis şi gol. Pe firmă se spune că orice consultaţie are loc între 8 şi 10 şi între 14 şi 18. În intervale, doctorul operează vizite acasă.

Mă îndrept spre uşa unde străluceşte o clanţă de aramă, frecată conştiincios. Sonerie. Sunet modern, melodios, ca să nu-i dea gazdei palpitaţii. Se aud primele acorduri din ***Lara***, executate de orchestra filarmonică din Budapesta, sub bagheta maestrului Kracklamy. O subretă zeloasă, care ar fi fermecătoare fără cincizeci de kilograme, pete de vin pe gât şi negi mari, pe bărbie, cu blăniţă angora, vine să-mi deschidă. Din pricina formidabililor ochelari de mioapă, atunci când o priveşti ai impresia că-l zăreşti pe comandantul Cousteau prin hublourile batiscafului său, la două mii de metri adâncime. O întreb de doctor, şi dânsa îmi răspunde că acesta nu-i aici. O minciună rostită cu aplomb o lasă să creadă că stăpânul mi-a recomandat să-l aştept. Nefiind o persoană cu probleme, mă lasă să intru într-un salon provensal, asemeni multor saloane medicale din Savoia de Sus, apoi se retrage la ea în bucătărie, unde o aud acţionând un instrument motorizat, pentru uscarea salatei.

De acum încolo, cum îmi place mie să zic, plec din salon, pentru o vizită incognito prin locuinţă. Chestie care îmi e la îndemână. Primo, fiindcă e clar că nici o altă femeie decât servitoarea nu stă aici şi secundo fiindcă aceasta din urmă e atât de fleaţă şi chioară, încât chiar dacă mă va găsi în faţa casei de bani larg deschise a patronului ei, va fi de ajuns să-i zic că am confundat haznaua cu umblătoarea ca ea să mă şi creadă.

Apropo de umblătoare, găsesc cu uşurinţă cabinetul medical. Chestii clasice: birou, bibliotecă plină de cărţi de specialitate. Scotoceală a sertarelor. Sufletul! Examinare a suportului bibliotecii; nişte reviste prăfuite. Mocheta nu-i o admiratoare a aspiratorului. Din cabinet, trec în sala de consultaţii (adaosul constructiv citat mai sus). Chestii clasice: aparat de radiologie, masă de auscultaţii gineco,

dulapuri metalice şi o mulţime de alte bibiluri permiţându-ţi să sfidezi bronşitele, sculamentele, ulcerele şi restul. Dar tot acest material medical nu-mi dă nici o informaţie. Fac cale întoarsă, trec iar prin cabinet şi mă pregătesc să ies, când atenţia îmi e atrasă de o luminiţă roşie. E vorba de un aparat telefonic cu înregistrator. Mă aplec asupra lui şi citesc pe un cadran că au fost înregistrate două comunicări.

Din bucătăria ei, grăsana cântă o melodie a lui Edith Piaf, cu care a fost marcată împlinirea a trei decenii de la moartea artistei. Un cântec al minunatului Jean Constantin, una dintre marile slăbiciuni ale vieţii mele iubăreţe: ***Mon manège à moi***. Rulez înapoi banda, aducând-o la zero, şi o ascult. Prima comunicare e de la Esther, văduva nou-nouţă de azi noapte. Îi anunţă lui Léo al ei cel superb că trebuie să-l vadă înainte de întoarcerea Bergovicilor, care vor pleca de la Marrakech încoace la sfârşitul zilei. E într-o cumplită suferinţă morală şi are nevoie de mult iubitul ei ca să îndure moartea soţului; chestie clasică. Al doilea apel mi se pare mult mai interesant. Un glas bărbătesc, de bas, graseind, à la Mourousi. Nu-şi spune numele, dovadă că e vorba de cineva familiar. Şi zice:

– Ştii, Léo, m-am gândit la povestea de aseară şi trebuie să-ţi spun că nu-mi place deloc. Dar chiar deloc. În primul rând, las-o baltă pe femeia aia, că de nu, o să-ţi aducă pe cap catastrofe şi mai mari. În orice caz îl ştiu pe unul care, când o să audă chestia, o să dea din copite între hulube. Nu-ţi face de lucru, doc! În clipa asta n-ai nevoie de asemenea chestii sortite eşecului. Pricepi ce vreau să zic? Bine, trec să te iau deseară, la zece; ***ciao!***

Ascult din nou această muzică de cameră cu două reprize, ca să mi-o vâr ca lumea în cutiuţa de ţinut minte. După care ies pe coridor şi strig la servitoare:

– Cu siguranţă că nu mai am timp să aştept, îi zic. Poftim certificatul ăsta de înmatriculare, e al doctorului; să-i spui că am uitat să i-l dau azi noapte.

– Din partea domnului?...
– Ştie el.

==========

Amiaza, rege al zilelor de vară, îşi sună clopotele în stomacurile béruriene atunci când regăsesc fatalul tandem. Care mă aşteaptă în holul hotelului. Matahală îmi sare în spate îndată ce mă zăreşte.

– Hai, iute, la varza călită! latră el. L-am putut stăpâni pe Apollon-Jules până în prezent, da' acu' e imposib'. Portăreasa mi-a zis de o braserie unde o face clasa una: toată doar cu afumătură, de-aia de se râgâie mai mişto.

Îmi invadează amândoi tărăboanţa, şi apucatul îmi vâră sub nas un bileţel cu o adresă:

– Calc-o, şofer, dacă vrei bacşiş ca lumea! glumeşte.
– Ce-ai făcut în dimineaţa asta, Grasule?
– Am fost la stăpânii lu' ălălalt Audi.
– Fusesem şi eu, ieri.
– Ştiu, mi-a zis dama. O pipiţă destul de receptivistă, nu?
– Ce înţelegi prin asta?
– În vreme ce pălăvrăgeam, m-a luat cu încoţopeneală. Pen'că persoana era în capoţel, fiind dis-de-dimineaţă. Şi mi ţi s-a prins de inflamaţia mea de şliţ, aşa că după aia nu şi-a mai luat ochii de la problemă. Fascinată, asta era. Că până la urmă a trebuit să-i zic: „Mădămiţă, ghicesc intriganţa dumitale. Aşa că ce s-o mai lungim peste cât s-a făcut, stai numa' să mă întorc cu spatele la ţâncu' matale, şi o să-ţi arăt cea mai bubulă coropişniţă din Paris şi din marile lui împrejurimi. Doar cu titlu de informaţie în personală, pen' ca să nu mori toantă." Şi i-am despachetat pantera neagră! Drace! Am crezut c-o să dea boala în cocoană. I se păruse c-a văzut dând buzna rechinu'

ăla rău din ***Maxilarele mării!*** O dată a făcut doi paşi îndărăt, cu închinăciune încorporată. „De n-ar fi tineretu' ăsta pe-acilea, i-am spus, te-aş lăsa o ţâră să încaleci mustangu' pe deşelate." „O, nu, o, nu! s-a încontrat dânsa. Un asemenea mădular e anomalie." Ca şi cum io aş fi fost anomalic. M-am râs: 'Anomalia de-o vezi, fetico, dacă toate damele de-a luat-o prin Sânta-Barbara mi-ar fi dat zece mangoţi, aş fi fost acu' bogat ca Prepuţă!" Da' ea era prea terorificată de tot, ca să mergem cu lecţia mai departe. Nici barem n-a vrut să puie mâna, cu toate că am insistat, i-am promis că n-o s-o muşte. Pe semne se temea că dacă manipulează torpila o s-o facă să explodarisească. E plin de papacioace care le e frică de SIDA în vremurile astea de rahaţi. Şi cum pentru Mişu al meu de excepţie, dacă i-aş pune capot, ar trebui să mi le comand la Berbury, speriatele nu vrea să mi ţi-şi asume riscu'.

– Mi-e foame! geme imposibilul Apollon-Jules.

– Ajungem îndată, omuleţule! O să ai varza aia călită, şi încă plină de slănină afumată. În chestii de afumat, elveţienii sunt prima. Asta şi cu ceasurile.

– Ceasurile – mi se rupe! declară energicul copil. N-am nevoie de oră ca să mănânc.

– Da' ai mai clămpănit o dată: crăpelniţa bebeluşului cucoanei. De fapt, ce era?

– Găluşti de biftec tocat, plus nişte iaurturi şi compot de mere, aşa că nu e cazul s-o faci pe glumeţul.

– Nu i-ai mai lăsat nimic bietului mucos?

– De ce să-i las?

– Mda, asta cam aşa e, admite conciliantul tată.

Şi, uf!, iată-ne ajunşi în faţa braseriei Wilhelm Tell (Gessler, succesor). Nu apucăm bine să găsim o masă liberă, când o dramă ne loveşte pe neaşteptate. Apollon-Jules devine violet, sughiţă, se sufocă, se bălăngăne, se zvârcoleşte, spumegă, se exorbitează, bate aerul cu

mâinile ca nişte aripi de moară neerlandeză, tropăie din picioare; pe scurt, într-o clipită dă toate semnele unei fulgurante crize de alergie pernicioasă, a cărei violenţă impresionează întreaga clientelă, îi asmute pe chelneri şi patroni, le face să leşine pe foarte bătrânele doamne impresionante, într-un cuvânt umple de rahat acest stabiliment onorabil şi în general ***quiet***.

– Pollon! se văicăreşte Grasul. Ce ţi-a venit, ieduţul meu albastru? Doamne, Dumnezeule, da' zevzecu' ăsta moare în faţa mea! Se există vreun doctor ori medic în sala asta? Faceţi cevaşilea, toată lumea! N-o să-mi lăsaţi puştiu' să-şi ia tălpăşiţa uite-aşa, bandă de cioflingari! Ajutor! N-am decât un copil!

Să spun drept, împărtăşesc, deşi pe tăcute, panica lui, fiindcă băiatu se învineţeşte şi capătă, sub ochii de bovideu, cearcăne întunecate. În braserie, agitaţia e în toi, când un omuleţ galben, despre care aveam să aflăm mai târziu că e chinez din Malaezia, că se numeşte Dang Tong Li şi că exercită meseria de acupunctor, îşi croieşte drum prin gură-căschimea ce cască gura, şi ia conducerea operaţiilor.

– Ridicaţi-l pe copil ţinându-l cu capul în jos! porunceşte el.

Béru nu are nevoie de concurs din afară pentru a subscrie acestei cereri. Îşi înfăşcă de glezne odrasla şi o ţine la capătul braţelor întinse. Atunci asiaticul rade o lovitură foarte ţeapănă în burta lui Apollon-Jules, aproape de nivelul pilorului. Agonizantul scoate un zgomot de talaz ce se sparge de falezele bretone şi revarsă un torent de mâncare înfulecată pe nemestecate. În mijlocul bălţii descopăr un pix cu pastă.

– Gata! anunţă chino-malaezianul.

Într-adevăr, adus din nou cu capătul corespunzător la verticală, Apollon-Jules îşi recapătă răsuflarea, băloşindu-se şi lăcrimând, cu moaca sonată a unui boxer care a fost numărat până la zece şi care nu mai ştie dacă se află în ring ori în sala paşilor pierduţi de la Bécon-les Bruyères.

– S-a sufocat înghiţind asta! declară salvatorul lui şi desemnează pixul.

Bérurier adună de pe jos obiectul şi-l şterge de haine.

– Îl păstrăm ca amintire, hotărăşte el, înseninat. Poţi zice că m-au trecut toate năduşelile din cauza ta, blegule. Da' trebe să-ţi fi fost foame, nenică, de-ai ajuns să clămpăneşti un pix!

Aşază obiectul pe masă. Un pix albastru-închis, cu litere aurii imprimate. Citesc „Orient-Express". Şi pot să-ţi spun că eu am cumpărat scula, de la buticul rulant din acel tren de vis – în cursul unei călătorii la Budapesta – ca să i-o ofer lui Toinet.

– De unde a scos chestia asta? orăcăi (fiindcă m-am născut într-un oraş ai cărui locuitori sunt supranumiţi „broscari").

– Păi din stomac, cum ai văzut şi tu, replică Buhăitura Sa bulimică.

– Te întreb unde a găsit-o, Hazna Umblătoare!

– Crez că a speriat pixu' de la mormolocu' damicelei ăleia de se speriase de cotcodacu' meu! recunoaşte tatăl de delincvent minor. Că piciu' mâzgălea cu el.

MICUŢUL INSOMNIAC

Tot privind, nu fără o anume admiraţie, fiindcă uneori oroarea fascinează, cum înfulecă Apollon-Jules şi valorosul lui făcător, survolez încă o dată această afacere lipsită de noimă, începută pe nişte patine cu rotile şi despre care mă întreb cum se va termina.

– Nu-mi lua slănina mea, ce dracu'! tună Alexandre-Benoît.

– Păi tu n-o mănânci, fraiere!

– O las pentru la urmă, fin'că asta preferez la varza călită, mă, Prezervatic Prizărit. Vroiam s-o degust la capătu' drumului. Eu slănina afumată elveţiancă m-aş vinde şi dracului pentru ea.

– N-ai decât să mai ceri una.

– Da' am mai cerut de trei ori, şi chelneru' face gât.

– Spune-i că-l plăteşti; de-aia stă aici, ca să vândă, nu?

– Mde, în fond ai dreptate, caraghiosule. Băiete! Adu-ne două porţii de varză cu slănină. Adu şi o sticloanţă de alsacian, dacă tot te mai întorci prin cartieru' nostru, şi o bere pen' copil. Şi zi-i lu' şefu' să nu plângă de mila ienupărului, că pune cam puţin, ori simţul nostru de gust creşte pe măsură ce halim.

Sloboade un răgăit prelung şi bogat în expresii nuanţate şi mi se adresează:

– Ai o mutră de-un cot, băiete.

– Fără îndoială, pentru că trag de ea, Monseniore.

– Îţi faci griji pentru Toinet?

– Ai câştigat un borcan de muştar!

Bérurier exclamă:

– Drace! Ştiam eu! Muştarul! N-au pus muştar pe masă. Servesc varză cu slănină şi n-au muştar. Drace, am halit porţiile de dinainte fără Amora estra-foarte; şi io care credeam că-i de la ienuperi! Drace, pe semne că-s masturbat de tot din cauză de nasuliile de ni le făcură godacii ăştia ai noştri. Şi trebe să spun că aş avea şi de ce: unu' dispare, ălălalt cât p-acilea să dea ortu'! A, o să-mi aduc aminte mult şi bine de plimbarea asta la Geneva! Garson, pent' Dumnezeu, unde-i muştaru'?

Chelnerul se grăbeşte să aducă, pe o farfurioară, un minuscul tub albastru cu capac roşu.

– Ce-i asta? interoghează Grăsunul.

– Muştarul!

Mastodontul mă ia de martor:

– Auzi, ăsta mă ia de maimuţoi? Nu ţi-am cerut alifie de băgat în nas ori de pus la babaroase!

Mânia i se întoarce în deznădejde când constată că nu există alte condimente mai potrivite gustului său.

– Aşa o slană, şi să n-ai Amora estra-foarte! Cevaşilea e pe nasoale în ţara asta; acu' înţeleg de ce n-a întratără ăştia în Ieropa! Ţi-i închipui pe elvecioflingari, fără Amora estra-foarte, aşezându-se la masa verde de conferinţe? Ai grijă, Apo, nu lua nimica din tubu' ăla, că-ţi preverteşti gustu'. La anii tăi, când toate alea se pune pe corpu' uman, n-ai voie să rişti; că dacă faci vreo cută pe unde nu trebe, după aia salut! să mai dregi busuiocu'! Aptitudini ca ale tale, la din contră, le cultivezi. Vreau să fac din tine un mare specialist în chestii de potol, cum suntem toţi alde Bérurierii. Doar că de tine mai

repede s-a lipit vărsatu' de vânt decât bunele manere. Hei, Sana, încotro? Nici măcar nu ţi-ai terminat baremi antricotu' în sos de vin. Era prea sos şi puţin antricot? Adevărat, mi se păruse mie că-i o cioacă cam nervosoasă!

– Am un randevu la poliţie! îl mint. Ne vedem la hotel. Până mă întorc, distraţi-vă dând la boboci.

==========

Iată şi căsuţa familiei Stregerinzenait, ca un soi de miniatură de Vlaminck, palidă sub cerul plin de nori bucălaţi. Liniştită, inocentă. Aud plânsetul copilaşului. Pentru domnişor e ora siestei, şi dumnealui se smiorcăie fiindcă ***mother*** vrea să-l vâre în cârpe. Ciudat cum încearcă puştii să fugă de somn, această ucenicie a morţii. Se încăpăţânează să rămână în existenţă sărmăneii. Dar va veni o zi când vor fi cu toţii fericiţi să pună o ţâră cornul în pernă, ca să mai uite de rahaturile vieţii.

Sun. Drăgălaşa vine să-mi deschidă, cu mucosul în braţe, asemeni lui Miou-Miou în ***Germinator***, care nu se desparte de sugar nici când o ia sub coadă, nici când plânge hacatomba săvârşită asupra familiei. Doamna roşeşte până în albul ochilor.

– A, dumneata eşti! Bănuisem că ai să te întorci.

– Fiindcă e greu să te uite cineva! îi zic cu amabilitate.

Dânsa murmură, gâfâind:

– Îl culcam pe micuţ. Îmi dai răgazul?

– Bineînţeles!

Porneşte în sus pe scară, şi eu, în chipul cel mai firesc, mă ţin după fundul ei, şoptind:

– Ador să te văd cum aşezi în pat un copil! E ceva atât de tuşant!

– Dumneata n-ai copii?

– O, probabil că da, însă nu le-am făcut niciodată recensământul.

Odaia plângăciosului se învecinează cu a ei. Cămăruţa fermecătoare, emoţionantă, cu tapetul ei roz, mobilele albe, ursuleţii îngrămădiţi şi răţoiul Donald în chip de lustră. În timp ce mămica îşi pune în pat odrasla, eu îi strecor numitei mămici dextra pe sub fusta ţărănească, de stambă înflorată. Şi ea nu mă alungă, se lasă palpitată ca şi cum aşa ar fi de bon ton. Când se ridică, o prind în braţele-mi caracatiţeşti. Urmează pupături, mai întâi domoale, voluptoase, dar apoi devenind lacome.

– Nu aici! mă opreşte ea.

Ieşim din creşă, şi doamna îmi deschide uşa propriei sale camere. Chestii clasice: Meleas şi Palisandru, fotografii de familie, draperii de rips, pat larg de doi metri, numai bun pentru amorul de masă.

– Să mă dezbrac? întreabă stăpâna.

Pasivitatea ei mă dezarmează.

– Aş fi copleşit, îi răspund.

Şi-mi scot din buzunar micul spray marca Frumoasa din Pădurea Adormită.

– Eşti răcit? se miră gazda.

– Nu încă, dar mai bine să previi decât să tratezi. Hai, inspiră!

Două pufuri scutuţe, sub năsuc.

– N-o să miroasă prea tare? întreabă ea.

– Posibil! admit.

O cuprind în braţe, ca s-o ajut să se întindă pe frumoasa cuvertură de satin. Copilaşul şi măicuţa pornesc simultan spre ţara viselor albastre de care pălăvrăgea nenea Tino Rossi. De ce am acţionat astfel? Cu o asemenea lipsă de eleganţă, eu, fiinţă cultivată până-n curtea din dos? Pur şi simplu fiindcă am hotărât să explorez casa Strengerinzenait, ***baby***! Astă cucoană de pretinde că nu l-a văzut pe Toinet, când Bérurier-fiul îi găseşte pixul la ea, îmi perplexează puterea de

înţelegere. O chestie deloc catolică. Deşi, ce-i drept, mă aflu în ţara lui Jean Calvin, un Jean despre care ţin aici să-ţi precizez că era franţuz, o mulţime de lume imaginându-şi-l elveţian. Un gând nebun mă bântuie: şi dacă băiatul meu o fi fiind „reţinut" în această nevinovată căsuţă? O, de bună seamă că măicuţa mormolocului n-are nimic dintr-o aventurieră, dar cine ştie? Să nu te încrezi în aparenţe, să-i laşi mereu imposibilului o şansă – şi vei fi un bun sticlete.

Explorez etajul, care comportă încă două camere, însă acestea sunt pustii şi fără dulapuri trucate permiţând accesul la vreo ascunzătoare secretă. Cobor. La parter, un salon, o sufragerie, bucătăria, toaleta, un birouaş unde împuternicitul bancar îşi întocmeşte declaraţia de impozite. Acum subsolul. N-a fost excavat pe sub toată casa, probabil din motive de economie. Aici se află doar spălătoria şi boxa cazanului de încălzire centrală; aşa că poţi înscrie, la coloana descoperiri, cucu şi bau! Trec în garaj. Un rând de cauciucuri vechi, la peretele din fund, să nu fie tamponat cumva faimosul Audi, pete de ulei pe jos, un redresor pe un capăt de poliţă: zero, ce mai! Ca să termin treaba, mă duc în spatele casei, unde se întinde o grădină de şase sute de metri pătraţi, coplantată cu doi cireşi rahitici şi câteva brazde de garoafe. În capăt, o minusculă construcţie de prefabricate, cumpărată de la „Au Bon Genie" din Geneva (raionul grădinărit). Speranţa mea ***last***... Iute spulberată. O greblă, o maşină de tuns iarba, alte câteva unelte de lucrare a pământului. Cepe de lalea puse la iernat. Recunoaşte deschis un lucru, simpaticule Sana: ai luat-o în puşculiţă, până-n plăsele şi fără vaselină!

Cu inima ca un Tampax la sfârşit de carieră, mă întorc la maşină. Intru, demarez.

Dar un ceva mai puternic decât mine mă opreşte. Sentimentul că nu mi-am făcut datoria până la capăt. Aşa că opresc şi mă întorc în casă. Tocmai la timp: copilaşul behăie. Dinţii, zici tu? Sau colicile?

Urc să-l iau în braţe, dar dumnealui nu mă agreează şi se zbate să-l las jos. Asta îl potoleşte. Cu paşi clătinaţi, o apucă pe coridorul de la etaj, către baie, unde şi intră, uşa fiind deschisă.

Mi-o făcu, puţoiul! Bătrâna lui o să le mai tragă la soamne încă vreo oră bună, şi nu pot să-l las singur prin coteţ. Presupunând că păţeşte ceva, răspunderea ar cădea pe mine. E la vârsta când riscurile sunt cele mai mari; fiindcă domnişorul poate să meargă, dar nu are încă noţiunea primejdiilor. Aşa că bine v-am găsit, prizelor, scărilor, produselor menajere şi balustradelor prea largi!

– Hai să faci nani, îngeraşule!

Nu-i convine. Şi-a pus în minte să mă dea gata, micul ticălos!

Iată-l că se vâră pe după chiuvetă şi iese de acolo cu un băţ lung de un metru şi terminat cu un cârlig de fier. Ce caută acolo scula asta? Şi, mai întâi, la ce slujeşte? Îmi aduce aminte de ceva nedesluşit.

Am văzut undeva o chestie asemănătoare, cred că în casa cea veche de la maica-mare, înainte ca bătrâna să vină să moară la noi.

Gata, ştiu! Ridic privirile, să mă sticlesc la tavanul băii – îmbrăcat într-un tapet ale cărui motive ornamentale reprezintă un grilaj verde, ca acelea aşezate de-a lungul zidurilor exterioare ale caselor pentru a servi drept scară pentru trandafiri şi alte plante căţărătoare. Un panou se decupează printre desenele geometrice, şi un al doilea cârlig e înşurubat acolo. Aşadar te foloseşti de băţ pentru a căsători cele două cârlige, apoi tragi, şi o scară pliantă, cu arc, coboară din plafon, doar cu puţin mai confortabilă decât scara unei mori.

Plin de interes, mucosul a încetat să mai scâncească şi se uită drept în ochii lui San-Antonio. Închid cu zăvorul uşa băii şi escaladez treptele. Bustul sculptural mi se iveşte într-un pod de tineri căsătoriţi, adică nu prea ticsit. Cutii de carton, bagaje, material de camping (cei doi trebuie să fi încetat să mai umble lela de când li s-a născut rotofeiul), luminate anemic, se înşiră la capătul spaţiului mansardat.

Nimic altceva. Jos, Mocofancea-fiul a prefăcut în ţăndări paharul pentru proteze al bătrânilor. Numai de nu s-ar fi tăiat! Cobor iute, culeg cioburile şi le arunc în găleata cu pedală, admonestându-l întruna pe micuţ. Îmi vărs pe el necazul că n-am găsit nimic. O speranţă nebună mă electrizase, şi acum...

În clipa când iau băţul cu cârlig, să închid la loc trapa, mi se pare că desluşesc un oftat, dacă nu chiar un geamăt. Drace! De m-ai vedea năspustindu-mă în sus pe scară! Cred că n-am călcat decât pe o singură treaptă! Dau buzna spre mormanul (aranjat ca la o vânzare în scopuri caritabile) al cutiilor şi bagajelor. Îl împrăştii. Un fel de coteţ a fost construit din ele. Şi cine e în coteţul acesta? Nu-ţi cer să ghiceşti, fiindcă te-ai şi prins. N-am să-ţi spun că e vorba de madam Secer sau de Jean-Claude Pasqua – nu m-ai crede. Da, pretine; pur şi simplu, micul meu Antoine zace pe podeaua de scânduri goale, prost geluite. Şi am mai văzut eu oameni legaţi; dar legaţi atât de strâns cum e el, niciodată – în afară de mumia lui Ramses II. S-au folosit de o sârmă foarte subţire. Au pornit de la umeri şi l-au fedeleşuit, cu braţele pe lângă trup, coborând aşa până la gleznele care văd că s-au şi umflat peste măsură. Căluşul e confecţionat dintr-un cearşaf, după ce au vârât şi o batistă în mestecătoarea puştiului. Iată ce se cheamă să neutralizezi pe cineva!

– Toinet! Fiule! mă văicăresc, eliberându-l graţie vajnicului meu briceag de soldat elveţian. Omuleţule! Drăgălaşule!

Dar el nu-mi răspunde, pentru că e leşinat. Răsuflă greu, braţele lipite strâns de torace îi blochează plămânii. În plus, s-a scăpat pe el: miroase îngrozitor. Fug să golesc pe un prosop un flacon de colonie şi-i masez îndelung faţa şi pieptul. Îi mişc mâinile, să i le dezmorţesc, apoi şi picioarele. Alte fricţionări, noi valuri de tandreţe. În cele din urmă, ridică obloanele. Mă recunoaşte. Bolboroseşte ceva neauzibil. Ce-ai spus, fiule?

– Şiatm că, până la sfârşit, o să vii.

Tăcem un moment. Cobor să caut, în salon, o sticlă de tărie. Whisky. Trage un gât, tuşeşte. Bravo, acum îl sufoc eu, cu râvna mea!

– Cum te simţi, Antoine? Să aduc un doctor?

– Nu merită osteneala. Am fost nevoit să mă scap pe mine...

– Mi-am dat seama. Chiar sub noi e o baie, vei putea face una fierbinte, ca la carte.

– Cum m-ai găsit?

– Lasă, o să ne povestim totul mai târziu. Poţi mege până la chepengul de colo?

– Nu ştiu, nu-mi mai simt picioarele,

– O să te ajut, copilaşule.

PUNGUŢA CU SURPRIZE

O duc bine ăştia de la U.B.S. Dacă le-ai vedea salonul de aşteptare!... Parcă te-ai găsi la vreun barosan, negustor de tablouri. Pereţi acoperiţi cu piele de Suedia, mobilă de acajú autentic, fotolii adânci cât prăpastia lui Padirac. Pânze ale maeştrilor, expuse la metru: Dufy, Vlaminck, Utrillo şi alţi pictori de aceeaşi categorie, cu care se delectează fiii acelor burghezi care, „la vremea lor", făceau ceva pe respectivele opere. Ţigări şi trabuce la dispoziţia viitorilor canceroşi de foale, reviste de mare clasă (cartonate, nu broşate – observă, te rog!). Simţi că această bancă privată nu se privează de nimic; mălaiul curge aici în valuri, subteran şi silenţios. Ca să descoperi numele clienţilor, nu ai decât soluţia de a şterpeli carneţelul patronului cel mare; altfel, misterul e de nepătruns. Tăcerea fiind de aur, domneşte aici ca stăpân absolut; abia dacă îndrăzneşti să întorci paginile lui ***Adam***, de teamă să nu produci cu asta vreun zgomot necuviincios.

N-am sosit, toţi trei, decât de cinci minute, şi iată că aprodul de pe etaj, în haină neagră, pantaloni gri, cămaşă albă, papion, vine să mă caute. Procedează de parcă aş fi preşedintele Adunării Naţionale intrând în şedinţă. Patinăm pe o mochetă groasă cât un ***club-sandwich***. Uşă cu mulúri aurii, pe care o şi ghicesc capitonată pe partea

dinspre interiorul încăperii unde voi pătrunde. Însoţitorul sună. O luminiţă verde se aprinde deasupra batantului. Şi dispare cu o spontaneitate nepăsătoare. Intru.

The încornorat! În spatele unei mese de lucru îmbrăcate în piele verde încrustată cu aurării. Un bărbat de statură mijlocie, cu tărtăcuţă rotundă, accentuată (rotunjimea) de o calviţie de cornut-cu-acte-în-regulă. Costum gri, la două rânduri. Nas în formă de tubercul dezumflat, zece floace făcând-o pe mustaţa, privire tulbure, plină de neîncredere şi duşmănie instinctive. Pe birou, printre dosare, o sticlă de Evian (Franţa învecinată) şi un pahar cu picior. Personajul îşi saltă cu zece centimetri, în semn de primire călduroasă, sărmanul poponeţ anemiat.

– Strengerinzenait, se prezintă sobru şi-mi întinde mâna.

I-o înhaţ şi, în loc să i-o apăs uşor cu degetele, cum ar pretinde politeţea uzuală, i-o strâng zdravăn în pumn şi i-o smucesc spre mine ca un apucat, dezlipindu-l pe ***bankman*** de la masă. Simultan, îmi proiectez moaca spre înainte, şi omul îmi degustă frontalul în cartoafă. Se aude un zgomot cartilaginos, iar băiatul se prăbuşeşte în spatele biroului său de sinistru (sau ministru, nu mai ştiu), pe care mandea îl înconjoară ca să da ochi din nou cu împricinatul. Îmi aşez tocul pantofului drept pe pometul lui stâng şi-l înşurubez cum se cade. Acţionez identic asupra pometului drept, dar de data asta cu piciorul stâng – şi domnul, fără să fi arătat de la început prea bine, încetează definitiv să mai fie demn de privit.

– Ajutor! începe să olicăie.

Poate s-o tot facă, tembelul, cu uşa aia capitonată! Totuşi îi închid pliscul, risipindu-i în gură, cu o a treia lovitură de călcâi mai apăsată decât înaintaşele ei, optsprezece dintre dinţii preferaţi. Învins, rătăcit, scos din minţi, doborât, înfricoşat, (şi încă o grămadă de alte chestii, pe care ţi le voi înşira cu mintea limpede, la privată de-un exemplu),

bolboroseşte în cloaca sângerândă. Tocmai atunci telefonul i se pune pe orăcăit. Îl deschid şi, fără să ascult nimic, ordon:

– Nu ne regulaţi la creieri, dobitocilor!

Replică niciodată până atunci proferată prin acele locuri, de la fondarea băncii, în 1894, şi şi atunci rostită de un zidar italian care vorbea remarcabil de bine franceza! Încheind procedura cu pricina, mă duc să întredeschid uşa ş-i zic funcţionarului îmbrăcat milord şi culcuşit în spatele biroului său inutil, unde tocmai citeşte ***Blick****:

– Du-te şi adu încoace persoana care mă aşteaptă în salon.

Învins de tonul meu peremptoriu, bătrânul cioflingar porneşte ca din puşcă. Iar eu mă întorc, zâmbitor, la victima mea.

– Pe semne că te întrebi despre motivul proastei mele dispoziţii, Strengerinzenait: detest flecăreala, aşa că în zece secunde vei înţelege totul.

Am socotit bine, fiindcă, după unsprezece secunde, Toinet îşi face apariţia, ţinându-l în brate pe mormolocul bancherului. Tatăl zbiară ca un apucat:

– Copilul meu!

– Potolé vú! Îi poruncesc. Noi ăştia nu suntem răpitori de persoane. L-am luat pe ţâncul dumitale ca să ţi-l aducem încoace, pentru că mamă-sa nu mai e în stare să-l supravegheze. Dă-i-l domnului pe mucos, Antoine!

Şi nimic nu e mai bizar decât birocratul nostru, cu fleanca harcea-parcea, ţinând un copilaş ciripitor, care încearcă să-i spună „tata" (poate nechibzuit, dacă am în vedere comportarea mămicii lui). Îi arăt lui Antoine fotoliul destinat vizitatorilor, fiindcă băieţandrul abia se ţine pe papainoage.

– Odihneşte-te, fiule!

---

* Publicaţie satirică elveţiană (n.a.)

Ascultând de un reflex familiar (altfel nici n-ar fi reflex), mă cocoţ pe colţul biroului.

– Ce-aţi făcut cu soţia mea? bâiguie nenea.

– Nu-ţi face griji, o s-o găseşti acasă! Noi regulăm, dar nu ucidem, în afară de cazurile când se poate dovedi legitima apărare. Acuma, dacă vrei să-ţi păstrezei o şansă în faţa curţii cu juri, povesteşte tot. Trebuie să fi făcut dreptul ca să te instalezi în încăperea asta, aşa încât ştii că te aşteaptă ani grei de închisoare pentru răpirea comisă.

– Dar n-am...

– Într-adevăr, însă crima de sechestrare însoţită de violenţe fizice nu-i cu nimic mai puţin gravă. Apropo, băiatul meu şi-a pus nişte jeanşi de la tine şi o pereche de chiloţi, deoarece în ţoalele lui a fost nevoit să defecheze. Dar nu vreau să te mai întrerup, dragule; serveşte-ne povestea ta, fără să treci peste nici un amănunt. A, fiindcă tot veni vorba...

Îi vâr sub nas insigna de poliţist.

– Numai ca să-ţi dai seama că nu suntem nişte golani. Ia-o îndelete şi nu-ţi face probleme că eşti fonfăit. Când o să-ţi pui un set nou de dinţi, aceste mici neajunsuri se vor estompa. Şi adu-mi aminte, înainte să ne retragem, să-ţi umflu felinarele; în graba de adineauri am uitat cu totul de chestia asta.

==========

Seara, foarte devreme, mergem să luăm o gustare la ***Vallon***, într-o mahala nu prea îndepărtată a Genevei, unde se mănâncă hrană cu adevărat terestră şi fără zorzoane pe marginea farfuriei.

– Nu-ţi stătea în obicei să clămpăni atât de devreme! remarcă unchiul Bérurier.

– După un post atât de îndelungat, băieţică Antoine are nevoie

să-şi călăfătuiască toate crăpăturile. Pe de altă parte, eu trebuie să mă duc, înainte de ora zece, la Annemasse.

– Ca să?

– Secret profesional.

– O! Auzi, artistule, nu ne lăsa cu ochii în soare, că nu eşti televizat. Okei, ţi-ai regăsit puştiul, dar mulţumită cui? Dacă Apo nu s-ar fi înecat cu pixul lui Antoine, nu făceai nici o brânză.

– Exact. Încă o dată întâmplarea şi-a făcut datoria.

– Bun; aşa că e rândul nostru să ne-o îndeplinim! conchide Obezul.

Şi se cufundă în fascinanta lectură a meniului.

E marcat de aventură Toinet. Curios cât de maturizat pare după numai câteva ore. A suferit cu trupul şi spiritul, şi asemenea lucruri de neşters îl conduc pe om spre înţelepciune. Tandreţea mea pentru el e amestecată cu admiraţie. Şi nu poţi iubi fără rezerve decât ceea ce admiri. Ai văzut cât de curajos a îndurat cumplita încercare? În vreme ce telefona la Turnul de Veghe, doi parlagii se iţesc în cabina lui. Unul blochează uşa, altul îi înfige puştiului o suflantă în coaste, după ce, cu mâna liberă, a întrerupt legătura. O furgonetă Miţupişi e pe aproape. Toinet ia loc înăuntru, înghesuit între cei doi cumetri. Nici unul, nici altul nu-i răspund la întrebări. Cum el insistă cu vehemenţă, încasează în tâmplă o lovitură cu mânerul pistolului, ceea ce îl aiureşte pe jumătate. Miţucaca* rulează spre periferiile din vest, până la pavilionul bancherului. Stăpânul e ***at home***, cu boreasa şi mucigenul lui. Răpitorii parlamentează cu el. La început, omul a încercat să refuze, arătând spre familia sa. Dar pistolarii ştiu să se arate convingători, fiindcă în cele din urmă omul îşi conduce oaspeţii şi pe

* Ţi-am mai spus că urăsc maşinile japoneze, care fac un atât de mare rău economiei noastre (n.a.)

prizonierul acestora în pod, unde cei doi briganzi îl „instalează" pe bietul băiat. Din clipa aceea, Antoine nu avea să mai vadă pe nimeni până la intervenţia mea. Strengerinzenait pretinde că l-a ţinut aşa, legat şi încăluşat, la ordinul expres al ticăloşilor. „Şi dacă indivizii ăia n-ar mai fi dat nici un semn de viaţă, l-ai fi lăsat să crape, pur şi simplu?" l-am întrebat eu. „Ei, nici aşa să n-o luăm!" a ripostat el. În acel moment al interogatoriului, credincios făgăduielii făcute, i-am învineţit vitrinele; cu amândoi pumnii o dată – premieră! Ca să plece de la bancă, măgarul va fi fost nevoit să-şi pună un costum de scafandru, altminteri ar fi ieşit mai mare haiul în stabilament! Dar asta era problema lui. Şi să zică mersi că nu i-am anunţat pe confraţii mei genevezi!

Din conversaţia serioasă pe care am avut-o cu el, reiese că, pe măsură ce înaintez în ancheta asta, mă afund tot mai tare în ceţurile serii, atât de dragi pelicanului obosit de prea lunga sa călătorie. În loc să se restrângă, acţiunea devine plină de ramificaţii neaşteptate. Pornind de la Roger Marmelard, asasinatul de braserie, încep să am de-a face cu oameni fără nici o legătură, se pare, cu dânsul. Fac un tur de orizont al monumentalului morman de încurcături. Caleidoscopică trecere în revistă a personajelor: sărmanul Denis Fauboursin, până într-atâta prins într-o maşinaţie infernală, încât preferă să se sinucidă pentru a nu-şi asuma consecinţele; frumoasa Christine, văduva lui Marmelard, cea uşor de pătruns (domnul Azzola poate depune mărturie); Mado, amanta transportatorului, care transportator îşi săvârşea adevăratele transporturi cu fiica ei, Marie-Catherine. Asta în ceea ce priveşte latura pariziană a afacerii; o adaug aici pe „doamna cea albă din Audi cel albastru", organizatoarea crimei fără pereche. Trec pe urmă în Helveţia, şi aici lucrurile se complică. Primii proprietari ai celor două Audi albastre: Bergovicii din Corsier, şi cei doi complici ai acestora, toţi nişte redutabili traficanţi de droguri dar

care, pare-se, nu au nici un amestec în răpirea lui Toinet. Apoi alde Strengerinzenait, care îl ţin prizonier pe băieţandru (constrânşi şi forţaţi, după spusele soţului). S-a apelat la el fiindcă e vârât într-o enormă afacere de spălare a unor dolari provenind din State. Împuternicitul băncii suge din răsputeri de pe urma traficului cu pricina şi, în curând, îşi va putea schimba hogeacul pe un conac şi Audi-ul pe un Rolls Corniche. Se jură pe toţi dumnezeii că nu ştie nimic despre moartea lui Marmelard şi că niciodată nu s-a despărţit de cvadriga lui decapotabilă. Şi atunci? Ramificaţie suplimentară: doctorul Léonard Devaincy, amantul lui Esther, care lasă impresia că se bălăceşte într-un alt soi de rahat decât alde Bergovici. Nu mă pot plânge că n-am de lucru, aşa-i?

În timp ce plătesc dezmăţul, Antoine murmură:

– Care-i programul?

– Eu am şcoală. Voi ceilalţi mergeţi la hotel şi vă odihniţi.

– Şi de ce n-am veni cu tine? protestează Musculosul.

– Fiindcă, acolo unde mă duc, chiar eu singur sunt prea mult.

– Măcar spune-ne unde te duci, fiule. Presupune că ţi se întâmplă vru'un oarece, cum să puteam afla?

Are dreptate.

– Mă car la doctorul Léonard Devaincy, la Annemasse; omul aşteaptă, la ora zece, o vizită interesantă; şi dacă v-aţi încurca printre picioarele mele, aş rata lovitura.

Aşa că o tai, lăsându-i un bacşiş regal lui Gil, chelnerul de elită. Am pornit deja motorul, când cineva îmi ciocăne în geam. E Antoine. Deschid portiera:

– Ce-i, puştiule?

– Doar n-o să mă laşi în tovărăşia celor doi boi! vociferează el. După ce am petrecut atâtea ceasuri legat fedeleş, vrei să-mi aplici o asemenea terapie de grup?

Fiindcă rămân de piatră, adaugă:

– O să stau în maşină, la fel de liniştit şi tăcut ca şi roata de rezervă.

– Urcă! oftez învins.

CARNE PRINSĂ ÎN CAPCANĂ

Cabinetul doctorului Devaincy e luminat, în porţiunea de la parter. Îmi aşez cotiga cea închiriată într-un cotlon rămas liber, printre alte maşini parcate pentru noapte. E zece fără douăzeci şi un întuneric ca în târtiţa unui negru, loc pe care l-am vizitat foarte puţin până astăzi dar care se bucură de o mare reputaţie în materie de obscuritate. În cartierul pustiu nu se mai aude decât rumoarea televizuală secretată în timpul serii de indivizii din zilele noastre, pentru care căsnicia a devenit o sursă de discordie între mânuitorii telecomenzii.

Zadarnic a boscorodit şi s-a agitat băietanul meu; după câteva clipe, s-a cufundat într-un somn adânc, pe care i-l respect. După încercarea la care tocmai a fost supus, are multă nevoie de odihnă bietul de el. Răsuflarea îi e agitată de tresăriri şi gemete scurte pricinuite de legăturile ce l-au imobilizat vreme de atâtea ore.

Minutele se înşiră, îngăduindu-mi să măsor inexorabilitatea curgerii vieţii, curgere neîntreruptă, indiferentă la stările noastre de suflet. Şi crede-mă – fie că faci amor, fie că dezlegi cuvinte încrucişate, tropăitul la vale al vieţii nu slăbeşte, nu se încetineşte, şi te înjunghie în fiece clipă, ca să te deghizeze, cu viclenie, în cadavru, pe tine, cel atât de flegmatic în prezentul din ziua de azi. Cu puţintel înainte de

zece, un Range Rover negru, înmatriculat în Haute Savoie, opreşte în faţa cabinetului lui Léo. Şoferul nu coboară. Doar îi trage un claxon vesel, pe melodia „Vrei să ne-întâlnim sâmbătă seară". Încă olecuţă de vreme, şi uşa se deschide în faţa doctorului, îmbrăcat într-un impermeabil cu gaică şi epoleţi, totul de culoarea sacâzului, încheiat cu nasturi de piele imitaţie. Nenicul poartă un sac de voiaj, cu burduf, din piele plesnită de trecerea timpului. Un frumos articol de odinioară, cu fermoar de alamă, destul de monumental pentru o trusă medicală. Vraciul încuie uşa, după ce a tras heblul general, şi se îmbarcă în marea droaşcă.

Îi las acesteia niţeluş avans, apoi mă extrag din parcare. La ora asta, şi maşina din faţă fiind barosană, nu-mi va fi greu să mă ţin de coada ei. Ba din contra, devin şi eu mai lesne reperabil. Aşa că rămân la o distanţă potrivită, după care accelerez, ajung din urmă şi depăşesc Rangerul. E mai bine astfel, mai confortabil, pentru ca o teleagă care rulează în faţa ta nu stârneşte nelinişti; dimpotrivă, tu laşi impresia că o urmăreşti. Ajungem la autostrada albă, pe care o urmăm până la o intersecţie fatidică. În faţă se află Chamonix şi tunelul pe sub Mont Blanc, iar la dreapta drumul spre Chambery-Lyon.

– Du-te şi picură-te pe taluz! îi poruncesc lui Toinuche care tocmai s-a trezit. Cât mai la vedere.

El porneşte să golească o băşică nu din cele afară de sumenată, însă dornică să scape de nişte amintiri recente. Range Roverul ne depăşeşte în cursul micţiunii şi optează pentru drumul din dreapta. Toinet îşi pune la adăpost tulumba şi se întoarce lângă mine. Mână, birjar! De data asta rulăm în spatele tâlharilor, la cât mai mare distanţă. Cât ai zice una-alta, iată breteaua către Annecy-Nord. Doctorul şi amicul său se reped într-acolo. Îmi spun că, dacă vigilenţa le e în alertă, vor găsi bizar faptul că ne văd apucând-o pe aceleaşi căi precum dânşii – dar nu am de ales.

O rampă coboară spre cuibul de lumini al oraşului. În capătul ei de jos, Roverul coteşte la dreapta. După ce îl imit, scot o exclamaţie înciudată, când descopăr un lung drum de periferie, riguros pustiu. Nici pomeneală de maşina urmărită. Felinare puse ici-colo aruncă o lumină slabă asupra acestui colţ suburban al oraşului. Înaintez, în ralanti, cu circumspecţia unui taxi bântuind prin împrejurimile unui teatru la ora cortinei finale.

– Opreşte! exclamă brusc Toinet.

Sare din tărăboanţă şi pătrunde pe o stradă foarte scurtă. Zăresc în fundătura aceea o mare poartă deschisă. O licărire roşie iese dintr-acolo, apoi se stinge. Puştiul îmi adresează un semn de bucurie, înduioşându-mă. Scumpul micuţ, câtă inimă pune în ceea ce face! Trag cutiuţa pe marginea drumului unde el gesticulează apoi îl ajung din urmă.

– Aici sunt tipii! îmi zice. E un soi de clinică mică şi bizară. „De geriatrie" spune firma, dar mi se pare foarte provincială, foarte sărăcuţă.

Mă duc să examinez locurile şi constat că baiatul are dreptate. E vorba de o vilă de dimensiuni modeste, căreia i s-a conferit un caracter medical; însă, cinstit vorbind, aş prefera să mă operez de prostată într-un loc unde medicina să pară mai bine stăpânită. Range Roverul staţionează alături de alte două tăblării: Un Porsche Carrera şi un vechicul utilitar de genul Renault Espace. Obloanele de lemn ale casei sunt închise, totuşi mă străduiesc să strecor o privire printre şipcile unuia dintre ele, în spatele căruia e lumină.

Întrezăresc, confuz, patru personaje într-o odaie. Trei bărbaţi, o femeie. Aceasta din urmă e o fată nu prea grozavă, bătând spre patruzeci. De statură mijlocie, mai curând mărunţică, e şatenă-cânepie, şi părul îi e ondulat foarte strâns, aproape creţ. Nasul, prea puţin graţios, evocă un cioc de raţă. Are ochii foarte deschişi la culoare,

încojurați de gene încărcate de rimel precum labele unei muşte de rahat. Cei trei bărbaţi sunt: doctorul Léo, grasul cu ochelari care a venit să-l ia de la Annemasse şi, în sfârşit, un maghrebian despuiat, zăcând neînsufleţit pe un pat îngust. Devaincy tocmai îl ascultă pe arab, plimbând un stetoscop pe trupul gol al acestuia.

Cei trei „lucizi" vorbesc, dar nu le pot auzi cuvintele. După o clipă, femeia iese din încăpere. Grasul ochelarist se duce să ia un lampadar din celălalt capăt al camerei şi-l aduce lângă pat. Observ atunci că patul în chestiune posedă o aleză pe post de macat. Grăsanul miop acţionează comutatorul lampadarului, şi fasciculului neîndurător al unui proiector cu halogen inundă crivatul şi pe arab cu o lumină teribil de intensă şi albă. Doctorul trece în baia de alături. Fiindcă a lăsat uşa deschisă, constat că se spală minuţios pe mâini. Părerea mea e că se pregăteşte să practice o intervenţie asupra maghrebianului. Deduc de aici că nenea cu pricina e rănit şi că Devaincy îi va extrage un glonţ din rană. Aşadar se poate să fie un medic clandestin lucrând câteodată pentru lumea interlopă? Lucrul ăsta nu mă surprinde: bănuisem că aşa ceva e la mijloc.

Ce să fac? Să intervin imediat ori să aştept terminarea „operaţiei"? Poate că arabul e rănit grav şi că, întârziindu-i extragerea glonţului pe care i-o presupun, îi voi periclita viaţa? La ce bun să sporesc riscurile? Mă întorc la maşină, cu paşi de Dupanloup (un mocârţan de acelaşi soi cu mine, îţi dai seama!) şi-l previn pe Toinet de ceea ce tocmai am descoperit. Şi el e de părere să aşteptăm.

– De pildă, adaugă puştiul, i-ai putea anunţa pe sticleţi ca să trimită ajutoare, să puteţi sări, după aceea, pe cei trei?

Mă gândesc o ţâră. În toiul nopţii va fi nasol să-i asmut pe colegii din Haute-Savoie. Nu-i ajungi să-i deranjezi pe curcani în plină noapte, cu un simplu telefon, chiar dacă pretinzi că eşti preşedintele republicii. Şi pe urmă, ce vrei – afacerea asta e „a mea", eu am crescut-o, şi voi

roade până la măduvă acest ciolan. Îmi pipăi jeburile; într-unul dintre care se află ciudatul pistolet şterpelit doctorului.

– Mă voi ocupa singur de toate! hotărăsc. Dormi niţel până mă întorc, băiete.

Revin la oblonul odăii care, privind-o mai atent, se dovedeşte nu o simplă odaie, ci un fel de cabinet de consultaţii. Lucrurile au progresat. Cei trei asistenţi şi-au pus bluze verzi şi măşti de gaze. Îl disting pe pacientul pe care l-au întors pe partea dreaptă şi i-au badijonat toată latura stângă cu mercurocrom. L-au legat cu nişte curele în această poziţie inconfortabilă. O măsuţă, cu instrumente şi recipiente emailate, a fost trasă perpendicular cu „masa de operaţii". Femeia, înmănuşată în cauciuc, ca şi cei doi companioni, branşează un aparat pe care i-l prezintă lui Léo. Sunt suficient de iniţiat în chestii medicale ca să identific un bisturiu. Foarte sigur de sine, doctorul se apleacă asupra pacientului, şi unealta sa începe să cresteze carnea arăpească. Şi asistenta lucrează, dar nu văd ce face.

În acest moment palpitant (sper) al acţiunii, îmi spun că intervenţia aceea nu seamănă deloc cu extragerea unui glonte. Cunosc gesturile operatorii practicate în asemenea cazuri şi te pot asigura că n-au nimic comun cu cele ale lui Léonard Devaincy. Şi atunci? Perplexitatea mea nu îşi are echivalent decât în neliniştea (tot a) mea. Ce i se face fratelui meu maghrebin, mama dracului? Văd mai mult sau mai puţin limpede prin crăpăturile oblonului, destul totuşi ca să constat că operatul a fost deschis pe o lungime de 15 sau 20 de centimetri. Tăietura începe de la o palmă de la buric şi se termină la o palmă de şira spinării. Păi e chestia destul de serioasă, ştii?

Mă zbat între pornirea de nestăpânit (pe care totuşi mi-o stăpânesc) de a interveni şi raţiunea care mă sfătuieşte să nu întrerup o operaţie delicată. Poliţia, ca şi medicina, e arta de a face cât mai puţin rău. Un foşnet. Tresar – dar nu e decât băiatul meu care, în ciuda promisiunii făcute, vine să mi se alăture.

– Mersi! îi şoptesc ameninţător.

Ridică din umeri şi începe să se benocleze şi el.

Ajutat de ciudaţii lui asistenţi, doctorul Devaincy vâră în plagă nişte instrumente nichelate. Ce moşmondeşte acolo e imposibil să-ţi raportez, fiindcă nici eu n-am habar. Durează, e îndelungat, minuţios. Apoi grasul cu bicicletă pe nas se apropie înarmat cu o pungă de plastic transparent, conţinând un lichid la fel de incolor. O ţine deschisă deasupra pacientului. Şi atunci, pretine, ne loveşte greaţa când îl vedem pe doctorul Devaincy scoţând din deschiderea operatului un organ sângerând, care nu este altceva decât rinichiul drept al acestuia. Îl aşază în punga de plastic pe care apoi o închid cu grijă şi o depun într-o cutie izotermă. Iar mandea pricepe totul: am pus mâna pe un trafic în plus – acela de organe. Auzisem vorbindu-se de el, dar nu-mi venise să cred.

Infirmiera de ocazie (dacă nu cumva o vorba de una adevărată?) îşi şi scoate masca şi bluza şi merge să-şi ia din cuier pardesiul. E clar că ea va duce să livreze marfa, deoarece genul acesta de produs de fermă nu poate aştepta, e o chestie şi mai delicată decât fructele de mare! Puştiul meu operează atunci o mişcare rapidă în direcţia maşinilor staţionate, ezită niţeluş, apoi optează pentru Porsche. Înnebunit, îi strig silenţios:

– Toinet, nu!!!

Dar el s-a şi cocoţat în partea din spate a maşinii. Scopul său e limpede, vrea să afle unde va duce fata rinichiul prelevat. A eliminat din calcul Range Roverul grasului şi la fel vehiculul de mari dimensiuni despre care îşi închipuie că îl va transporta pe arapul „operat", şi a ales cotiga rapidă, cea mai convenabilă caracterului urgent al transportului. În ce baie de rahat o să se scalde din nou micuţul ticălos? Uite unul care mă va înlocui cu succes într-o bună zi, ţi-o proorocesc; dacă nu cumva godacii cei răi o să-l înfulece mai înainte; e atât de îndrăzneţ băiatul ăsta drăgălaş, încât îşi va face duşmani.

Mă pitulez în spatele unui smoc de hortensii, tocmai când femeia apare cu rinichiul bietului maghrebian. Calculul puştiului meu a fost bun: cucoana se urcă chiar în Porsche. Îmi spun că nu-i va trebui mult până să-şi dea seama că are un pasager clandestin, având în vedere că nu există prea mult spaţiu vital în spatele unei asemenea tărăboanţe. Totuşi doamna se cocoaţă la bord şi o taie mâncând pământul. După plecarea ei, atenţia mi se îndreaptă din nou asupra „blocului operator" dacă îmi îngădui expresia.

Chirurgul improvizat îşi coase pacientul. Pare s-o facă temeinic, dovedind că, în materie de crimă, aduce o anume conştiinţă profesională. Eu tot mă gândesc ce conduită se cuvine să adopt. Să intervin? Nu mai înainte ca sărmanul nene să fie colmatat, asta e sigur. Ce vor face pe urmă guguştiucii? Îl vor supune unor îngrijiri intense tot restul nopţii ori îl vor evacua fără zăbavă, în ciuda riscurilor pe care nefericitul le-ar avea de înfruntat? După cum se prezintă lucrurile, înclin spre cea de-a doua probabilitate. Conştiinţa lor are nişte limite şi nu mă îndoiesc cu privire la elasticitatea acesteia. Băieţii nu sunt destul de temerari pentru a păstra alături de ei „donatorul" involuntar. Turbez în faţa unei asemenea ticăloşii. Până la ce nivel de aberaţie trebuie să ajungi ca să poţi „fura" organele unui om sănătos! Până unde va luneca în derivă omenirea ca să ajungă la comiterea unor astfel de nelegiuiri?

Vremea a trecut, şi Léonard Devaincy a terminat să-l cârpească pe arab. Hotărât lucru, acest medic-orchestră e bun la toate: chirurg, infirmier; curând şi brancardier. O dată terminat lucrul cu acul, înfige un cateter la încheietura mâinii pacientului, pentru a practica o perfuzie. Verificări rapide: tensiune, stetoscop, examen al ochilor, numărare a pulsului. După care începe să parlamenteze cu grasul. Nu aud nici o virgulă din schimbul lor de cuvinte. S-ar zice că se ceartă sau cel puţin nu se pun de acord. Până la urmă, câştigă burtosul, aşa

că amicul meu se duce să aducă din camera vecină o targă pe care o întinde paralel cu masa de operaţii.

De data asta nu mă mai pot frâna, cum zicea marchizul Béru de Boissansoif. Sunt unele momente în care firea mea trece peste orice considerente, fie ele şi de prudenţă. Scot scuipătoarea prelevată nu de mult de la doc şi urc treptele pseudoclinicii geriatrice unde, rămână între noi şi pasajul Choiseul, probabil că nimeni nu face prea mulţi purici. Pătrund în micul hol pavat cu gresie. Locurile sunt ca vai de mama lor. Vopsea cojită, plăci de gresie sărite, geamuri sparte, iluminat deficient. O epavă de clinică! Abia îşi mai trage sufletul, nemaiadăpostind, pun pariu, decât operaţii clandestine.

Mă năpustesc pe coridor, în ciorapi, ca să nu fac zgomot. Uşa „blocului operator" e întredeschisă, dar stopez, fiindcă am zărit un telefon într-o încăpere care slujea drept birou pe vremea când prăvălia funcţiona „normal". Ridic receptorul; Domnul fie lăudat, am ton. Formez numărul poliţiei de intervenţie. Cu voce joasă, susur:

– Ascultaţi bine ce vreau să vă spun. Sunt San-Antonio, directorul poliţiei pariziene. Trimiteţi cu toată urgenţa nişte oameni...

Interlocutorul meu mă întrerupe:

– Nu te mai osteni, Toto, şi eu sunt prinţul Charles al Angliei.

Nu insist. Mi-ar mai trebui o oră până să obţin ajutoare. Închid. În aceeaşi clipă, doctorul şi complicele lui borţos trec purtându-l pe arap pe targă. Printr-o întâmplare miraculoasă, concentraţi asupra încărcăturii, uită să privească în direcţia mea. Aştept nitel – şi pe urmă, la dracu', fie ce-o fi! Încetez să mă mai gândesc. Grăsanul, care deschide coloana, se opreşte şi zice:

– Ce-i asta?

Nu e cazul să-ţi răsuceşti găoaza ca să te slobozeşti drept în jos; a sosit momentul, pentru mandea, să intru în scenă.

– Lăsaţi-le, declar dând buzna, sunt bărcuţele mele.

Cei doi împietresc. Mă apropii, cu arma spre ei, şi îmi reintegrez mocasinii.

– Acuma ne cărăm de-a dreptul la spitalul din Annecy! le fac cunoscut. Să nu mai pierdem timpul.

Atunci se declanşează un rodeo improvizat. Japiţa cea grasă aruncă brancarda, şi arapul cade la pământ. Javra scoate din nădragi o pocnitoare cât un os de jambon şi mă ocheşte. Din milostenia divină, a uitat, în graba lui, să ridice piedica de siguranţă a fluiericiului, aşa că mandea îl plumbuieşte ***the first***. În plin pântece. Omul scoate un urlet asemănător celui al Stukasurilor nemţeşti din '39, când veneau în picaj asupra cohortelor de refugiaţi. Şi-a aruncat judecătorul de pace şi se tăvăleşte pe jos, zbierând întruna, de înmoaie şi pietrele. Spre marea mea surprindere, îi văd ţoalele fumegând şi începând să se înroşească. Bomboanele scuipate de compostorul lui Devaincy nu sunt gloanţe obişnuite, ci capsul de acid sulfuric, căruia îi recunosc mirosul. Scumpului de grăsan îi ard burtoiul, vintrele, stomacul. Dureri insuportabile. Dacă îi ajunge şi la cocoşel, encefalograma îi va semăna cu aceea a lui Pliniu cel Bătrân.

– Lasă-ţi operatul şi urmează-mă în birou, doc!

Băiatul e prostrat, îşi spune că mai bine ar fi rămas în faţa televizorului, să vizioneze „Spectacolul lumii", consacrat astă-seară dispariţiei progresive a prepuţului în societatea modernă. Eu stau pe coridor, supraveghindu-i simultan pe cei doi bandiţi.

– Sună urgenţa de la spitalul din Annecy! îi poruncesc medicului. Dacă nu-i ştii numărul, cere-l la informaţii.

Începe să formeze numărul. Soneria apelului. Mândelovici, deloc pămpălău, nici gogoman, fuge să smulgă receptorul, dându-l la o parte pe practician. Alte câteva apeluri, şi o voce de femeie întreabă:

– Ce e?

– Léo, răspund în şoaptă.

– Ce doreşti?

Închid, sar la doctor şi, cuprins de o furie oarbă, îi trag o pocnitură de crosă în dinţi.

– O să-ţi poţi pava din nou fleanca la centrală, îi zic. Au acolo un serviciu dentar foarte convenabil.

==========

Bun; te scutesc de diferitele intervenţii operate. De ambulanţa cu un internist căruia îi explic problema maghrebianului. Apoi de poliţia pe care am anunţat-o prin intermediul Parisului şi care îşi face apariţia prin împresurare. De cei doi ticăloşi îmbarcaţi fără amenajări (tot de la Béru zicere).

Când ajung la hotel, sunt epuizat. Abia apuc să trec pragul, când portăreasa de noapte mă întreabă dacă chiar eu sunt ilustrul comisar Santantonio. Uluită de răspunsul afirmativ, îmi pasează convorbirea telefonică în curs de desfăşurare şi care, prin mila cerului, mi-l aduce pe Toinet în clăpăuga dreaptă. Uşurare! Bucurie nemăsurată!

– Ei bine, eroule? întreb.

– Totul a mers la fix, tăticu'. Damicela a pus radioul să zbiere, aşa că nu mi-a simţit prezenţa. Am şalele harcea-parcea. Ne aflăm la Lyon. Gagica a dus rinichiul tipului la o clinică la fel de făţoasă ca un cartier şicos. Am profitat că era în interiorul stabilimentului, ca să ies din droaşcă. I-am spart cauciucul din spate şi i-am luat numărul. Pe urmă m-am interesat de adresa clinicii. Ce să mai fac?

– Ai ceva mangoţi?

– Nu din gros: trei sutici elveţiene şi cinci sutare franţuzeşti.

– Absolut suficient ca să îţi iei un bilet spre casă. Mergi să vezi la gara Paris dacă mai ai vreun tug la ora asta noptatică; dacă nu, ia o cămăruţă într-un hotel modest şi pleacă mâine la prima oră. Ne vedem la Marea Carceră, caraghiosule. Eşti un campion!

MOŞ BEŞLEAGĂ SE ÎNTOARCE (PE DOS)

Achille, ieşit din faza letargică, e în plină şedinţă atunci când Béru, Toinet şi cu mine ne facem apariţia. În faţa lui, aşezaţi în evantai, se află domnul Blanc, Pinaud, Mathias, ca şi inspectorul Crouillard, un proaspăt numit, îmbrăcat în blugi, bluzon, bascheţi şi căciuliţă de lână á la Jean-Louis Foulquier. Adaugă un pronunţat bărbierit de mântuială, un straşnic miros de usuc tibetan şi nişte rupturi căscate la genunchi şi vei începe să desluşeşti personajul. Excedat de acest individ neglijent, Bătrânul se ridică din când în când, se apropie de el, îşi scoate ostentativ batista parfumată cu apă de chitre şi şi-o aplică la nas, ca unul care trebuie să identifice cadavrul târziu descoperit al soacră-si, în dărâmăturile umblătoarei, după demolarea cartierului. Numeroasa noastră intrare nu-i pricinuieşte o bucurie excesivă. Dimpotrivă, prezenţa mea îl incomodează mai mult decât un bonţ proaspăt, lipit de pingeaua lui.

– Să se caute scaune şi să se păstreze linişte! ne aruncă el, cu glas arogant şi aspru. Noi muncim. Noi nu umblăm după Swatch helvetic, după trabuc Gérard şi şocolată Nestlé.

Satisfăcut de această primire, îşi reia firul raportului:

– Domnule director de laborator, câte nume din carnetul lui Marmelard aţi identificat?

– Şase, domnule director! răspunde Mathias, cu degetul mic lipit de cusătura operaţiei de apendicită. – Şi adaugă, cu vocea unei păcătoase la spovedanie: Mi-am îngăduit să depun lista pe biroul dumneavoastră.

– Mda! recunoaşte Arhistrămoşul.

O culege pe numită, o parcurge cu privirea, apoi:

– De Fernand Déplez, steward-şef la Air France, cine se ocupă?

– Eu, zice Pinuchet. E un băiat ireproşabil, deşi homosexual.

– Şi dumneata numeşti asta „un băiat ireproşabil", Pinaud? Oare moravurile ţi s-au pervertit în lipsa mea?

– Vorbeam din punct de vedere profesional, rectifică Pinaud.

– Taică! se văicăreşte deodată Apollon-Jules. Pot să mă duc să stau pe fotoliu' prostului ăla bătrân?

– Nu! aruncă Grasul.

– Da' el nu se serveşte, şi io sunt ostenit.

Supremul ţipă:

– Bérurier, e neapărat necesar să-l aduci în biroul meu pe acest copil degenerat?

– Ba în ăla al lui Sana îl aduc, ripostează Borţoşenia Sa. Nu-s eu de vină dacă e tot acelaşi.

– Plecaţi! Noi nu suntem un aşezământ pentru handicapaţii mintali.

– Nu! Rămâneţi! intervin eu. După cum ai remarcat-o în faţa domnului codirector, această încăpere îmi e rezervată şi mie, iar tu ai aici drept de cetate.

– Îmi cauţi pricină, San-Antonio? întreabă Moşul, cu mărul lui Adam fremătând.

– Eu să-ţi caut ceva? Dar de ce-aş face-o, dragă Achille? exclam.

Ca un sultan, nu? Uraganul bântuie peste El Paso. De la bun început ştiam că unul din noi e de prisos; va trebui să ne asumăm consecinţele.

– O să-mi dai seamă pentru impertinenţa asta! se strofoacă Achille.

– În duel? rânjesc eu. Nici în ruptul capului! Prefer să-ţi las cale liberă. În clipa asta merg la ministru să-mi dau demisia.

– Dacă faci asta, te urmez şi eu! declară domnul Blanc.

– Şi eu! ne asigură Béru.

– Nu mi-aş ierta-o dacă nu m-aş alătura vouă! afirmă Pinaud.

Luat de curent, Mathias zice că e gata să analizeze şi el problema, ceea ce antrenează pe loc şi adeziunea inspectorului Crouillard, al cărui curaj îl salut. E meritoriu pentru un proaspăt promovat să ia o atare decizie. Cadorisit cu un duş rece, Tataia rămâne să se bălăbăne în mijlocul încăperii, asemeni unui toro care şi-a încasat banderilele şi se întreabă de ce naiba tonţii ăştia în haine strălucitoare umblă să-i ia pielea, când de fapt el a fost sortit doar să halească iarbă şi să tragă în ţepuşă vacile. Ca să facă totuşi ceva, îi zice lui Crouillard:

– Dumneata să taci, inspectore; duhneşti.

Crouillard se clatină auzind asta. Consultă asistenţa:

– E adevărat că duhnesc?

Blanc îi sare în ajutor:

– Fiecare miroase a ce poate! îl asigură scumpul Jérémie. Eu a negru, tu niţel a animal, din cauza căptuşelii bluzonului.

Înseninat, tânărul îl înfruntă pe directorul bis.

– Prefer să miros a animal decât a cavou al familiei, zice. Cu tot respectul, dar mă faceţi să mă gândesc la o exhumare, domnule codirector.

Mult iubitul Chilug îşi duce mâna la inimă.

– Oh! se exprimă el, fără pic de sobrietate. Oh, aţi auzit cu toţii ce mi-a spus golanul ăsta? Din clipa de faţă e radiat din poliţie.

– Dar nu v-a spus nimica! declară Pinaud. Nu cumva aveţi halucinaţii auditive? Nu-i aşa că bietul Crouillard nu i-a zis nimic? Suntem martori.

O afirmăm cu toţii. În cor. În trombă. În forţă. Bătrânul ne scrutează rătăcit. Ce poate fi mai greu de suportat decât o falsă mărturie din partea colegilor?

– Asta e curată frondă! murmură el. Sper ca Dumnezeu să facă din voi nişte moşnegi – ăsta e blestemul meu.

Şi, târşâindu-şi lăboanţele, se îndreaptă spre uşă.

– Şi totuşi pute! declară Vechitură, înainte de a ieşi, arătând spre Crouillard.

La fel afirmase Galileu că Pământul se învârteşte, după ce Inchiziţia îl făcuse să declare că lucrul ăsta e imposibil. Cuprins de milă, ies pe urmele lui. Nu poate merge mult, aşa că s-a aşezat pe o bancă îmbrăcată în piele. Eu la fel. Şi îi pun mâna pe umăr.

– Patroane, şoptesc, înţelege că numai cei ce acceptă schimbarea vremurilor pot rezista. Vechiul mod de a ne purta, pe care ni l-ai pretins altădată, e perimat pentru totdeauna. Şi-a îndeplinit rolul; acum, altfel se interpretează partitura. Rămâi printre noi, dar fără să te revolţi. Fii înţeleptul care încuviinţează, treci peste blugii rupţi, nu lua în seamă grosolăniile de limbaj şi mai cu seamă, bossule, păstrează-ţi seninătatea. De ea avem noi încă nevoie şi nu de răbufnirile dumitale. Încurajează, nu critica tot ceea ce nu înţelegi. Totul, făcându-se mai aspru, de fapt a devenit mai fragil.

E palid foarte scumpul bătrân; pătruns până în inimă de discursul meu.

– Ştii tu că te iubesc? îmi zice, cu privirea strălucind ca o dâră de albuş pe buzele unei femei.

Îl strâng în braţe. Crouillard a minţit: Chilou nu miroase a cavou de familie, ci a şifonier ticsit de naftalină şi, pe dedesubt, a colonie de-a lui, de ofiţer superior.

– Hai, patroane, vino înapoi, ne eşti indispensabil.

Mă urmează. Tăcere în rândurile armatei. Achille Hachille murmură:

– A fost un pic de nervozitate, domnilor, pe care vă rog să binevoiţi a o scuza, având în vedere vârsta.

Se duce la fotoliul pe care fiul Bérurier îl socotea adineauri vacant şi acum îl ocupă la fel cum un broscoi ocupă o frunză de nufăr.

– Lasă-mi mie locul ăsta, odorule! îi cere cu glas melodios Chilug.

– Locul tău e la cimitir, prostule bătrân! i-o întoarse Afurisitul.

Directorul are un puseu de fiere în carburator. Îşi întoarce fotoliul, îl înşfacă pe grăsuliu cu o mână preschimbată în gheară de răpitor şi-l smulge din scaun.

– Uşcheală, fecior de căcărează!

Asta zbierată în plină muie şi pe un ton atât de impresionant, că Apollon-Jules fuge să se ascundă după enormul dindărăt patern. Tăgârţă îşi regăseşte zâmbetul şi şopteşte, apucând iarăşi lista de suspectorali:

– Aşadar, mult scumpul meu Pinaud, vreo bănuială în privinţa stewardului-şef Fernand Déplez?

– Nimic, domnule director, zice Puţulică. Acest funcţionar este notat cu excelent şi lucrează de paisprezece ani la Air France.

– Şi în viaţa particulară?

– Are un prieten.

– Un poponar pasiv, care-l escrochează? rânjeşte ***Very Old***.

– Absolut deloc. În perechea asta, el e fetiţa, închipuiţi-vă. Protectorul său e un domn de şaizeci şi cinci de ani, bogat şi stimat. Se numeşte Guy Lanhoeuf, frecventează Jockey Club şi locuieşte într-un castel, la graniţa Normandiei.

– Iată o treabă bună, frumoasă, excelentă, prietene Pinaud!

gângureşte porumbelul bătrân, care a ţinut minte lecţia mea. Să vedem acum ce-a făcut tânărul şi strălucitul nostru recrut, Xavier Crouillard.

– În ceea ce mă priveşte, mie mi-au revenit cele două cazuri (anunţă inspectorul de mai sus): stewardesa Maryse Montrouh şi radiofonistul Albert Deliaige. Băiatul nu ridică probleme – căsătorit, doi copii, o casă la marginea oraşului, un Saab 900 decapotabil; damicela, dimpotrivă, duce o existenţă de pisoar. Nu poate o zi fără să vadă un hăndrălău. E divorţată de trei ori şi, când nu lucrează, umblă prin barurile de noapte.

Achille îşi linge babinele.

– Bravo, fermecătorul meu prieten! aplaudă şi ovaţionează el. Magnifică treabă. Ofertantă, rotundă, perfectă! Ai în faţa dumitale un viitor larg cât Champs Élysées, micuţule descurcăreţ! A, pe băiatul ăsta o să-l urmăresc, o să-l îndrum cu sfaturile mele, să-l sprijin. Ai auzit, bebeluşule? Numai că va trebui să-ţi schimbi bluzonul, nu-i aşa? Şi să-ţi iei unul inodor, chiar dacă ar fi s-o faci numai pentru plăcerea unchiului Achille, cel cu mirosul atât de delicat! Dar să continuăm. Dumneata, neg... vreau să zic domnule Jérémie Blanc, ce ai să-mi spui?

Jérémie îşi scoate ochelarii Cartier, cu ramă de aur, şi începe să le lustruiască lentilele cu batista lui de mătase (ori mă-ta se..., dacă eşti mai pretenţios).

– M-am ocupat de ceilalţi trei! declară el scurt.

– De trei, dumneata singur? exultă Chilug. Dar e extravagant! Trebuie să fii deosebit de tare obosit! Te joci cu viaţa dumitale, micuţul meu colorat, negriciosul meu, erudit-de-savană!

– Nu! i-o taie Bronzatul. Pur şi simplu am plecat în campanie mai devreme decât ceilalţi.

– Dar de ce, adorabil bărbat de abanos?

– Fiindcă aşa am hotărât, îndată ce lista a fost decriptată de

Mathias, pe când Pinaud şi Crouillard, în lipsa lui San-Antonio, a trebuit să aştepte ca dumneavoastră să le daţi ordin s-o facă. Numai că dumneavoastră aţi traversat o perioadă întrucâtva letargică, şi asta le-a întârziat participarea la cercetări.

Fleoşc! I-a zis-o Mânjitul. Coloraţii sunt destul de ranchiunoşi de felul lor. Tatamoşu e cât pe ce să-şi înghită cravata. Felinarele i se rotesc de trei ori în orbite. Dar, continuând să-şi amintească de predica mea, recuperează.

– Ce ai de povestit, eminent confrate?

Jéjé scoate o hârtiuţă din buzunar.

– L-am avut în colimator mai întâi pe Aristide Bruyant, membru al personalului de la sol din aeroportul Charles-de-Gaulle; el e pilotul enormelor lifturi-autobuz în care pasagerii sunt transportaţi de la avion la aerogară. A urmat Emma Troussé, stewardesă cu un pedigri fără probleme, şi lucrând în avioanele care circulă pe distanţe medii. În sfârşit, Maria Salvator-Diaz, femeie de serviciu portugheză la Orly-Sud. E pe cale să nască cel de-al treilea copil, şi lucrurile nu se petrec prea bine, fiindcă va trebui să i se facă o cezariană. Acum, un element care poate deveni foarte important: Aristide Bruyant a murit într-un accident, alaltăieri, întorcându-se acasă. Un şofer i-a percutat vehiculul şi a fugit de la locul faptei. Victima a decedat în urma unei fracturi a gâtului.

– Ai avut vreme să-l audiezi?

– Să-l audiez? se miră Blanc. Dar nu s-a pus problema să-i interogăm pe suspecţi. Într-o primă etapă, trebuia doar să-i „situăm".

– Fireşte, dragule Jérémie Blanc, evident, se înţelege de la sine, e simplu ca bună ziua! aprobă Dinozaurul. Ce propui, în acest punct al anchetei, Antoine al meu?

– Să-l întreb pe tăticu'! răspunde Toinet.

– Lui mă adresasem, zice Mizericordiosul. El este şi va rămâne

pentru totdeauna micuţul meu, copilaşul meu, discipolul meu. Aşadar, suveranule San-Antonio, ce hotărăşti dumneata?

Îi votez, cu titlu provizoriu, o evazivă clătinare a capului, mă ridic şi încep să mă plimb prin birou ca să-mi eliberez castana dreaptă, care îmi alunecase afară din slip. Ştii că un birlic prea multă vreme comprimat se poate canceriza, tipule? Aşa că ia aminte la corcoduşele tale.

– Vedeţi dumneavoastră, mă adresez auditoriului meu în general şi lui Chilug în special, povestea asta e atât de delicată, încât va trebui să acţionăm umblând în vârful picioarelor. Ca să vă mărturisesc totul, moartea lui Aristide Bruyard nu-mi spune nimic bun. Gagul cu şoferul e atât de răsuflat, că devine aproape inutilizabil. Dacă există cu adevărat o reţea „X" şi aceasta constată că elementele ei ne sunt cunoscute, îi va face să dispară pe toţi aceia care, începând să sporovăiască, ar risca să-i dea o lovitură fatală.

– Atunci? se impacientează, de acum, Tătăicâ.

– Atunci vom acţiona cu penseta, scumpe directore.

– Adică?

– Voi constitui o celulă de criză, cum zic politicienii.

Din răspunsurile mele aburite, Bătrânul pricepe că nu simt nevoia să spun mai multe.

Aşa că se resemnează.

Cu timpul, toţi bătrânii se.

Cât despre mine, voi începe jocul cel mare.

MARELE JOC ÎN MAI MULTE PARTIDE

Frumoasă fată. Iepşoară zburdalnică. Crupă înaltă, privire provocatoare, un piept care poate ieşi la plimbare fără sutien. Ca s-o practici, e mai bine s-o pui pe spate; dacă o pui capră, rişti o nepotrivire de statură. Sau te aşezi pe două volume Bottin, câte unul sub fiecare picior. Dar Bottinul de azi nu mai e cel de altădată. Format redus, grosime redusă; hârtie de biblie sau pelur? Dimensiunea rubricilor face fericirea lui Afflelou, atât de mărunt sunt tipărite.

Totul se miniaturizează. Ai văzut noile bancnote franţuzeşti? Cupoane pentru ţările falimentare din Orientul Mijlociu. Tipilor care au făcut asta le menesc linşajul. Bancnotele sunt reprezentative pentru o ţară. Înseamnă să arunci în rahat Franţa reprezentând-o prin bumaşca asta bălţată, de format fals, în culori căcănii, cu o bandă anticontrafacere asemănătoare aţişoarei care îţi îngăduie să deschizi un pachet de cuie de coşciug sau o cutie de Vache-qui-rit. Dar cine poartă răspunderea unui astfel de sacrilegiu, pe toţi dracii? Cine l-a ales? Aprobat? Bietul Saint-Exupéry care inaugurează seria! Bietul Saint-Exaspéré! El, care n-a trebuit să coboare pe pământ ca să moară, ce-o fi zicând acolo, sus, în reşedinţa lui cerească? Şi totuşi nu avem grămezi de scriitori-eroi! Iată de ce posteritatea nu-i păstrează; dimpotrivă, creează pierderi!

Dar să ne întoarcem la stewardesa nechezătoare ce distribuie tăvile privindu-te în fundul ochilor ca să citească dacă ai o sculă ca lumea ori nu. Mă descoperă şi se udă.

– Nevoie de ceva? mă întreabă.

Iar eu, gata de luptă:

– Ghiceşte!

Dacă ar fi mai puţin boarfă, ar roşi de manierele mele, dar a trecut de punctul fără întoarcere al ruşinii. Nu face decât să zâmbească în semn de încuviinţare.

– Bravo, ai căpătat biletul de intrare! îmi şopteşte Mathias.

Avionul se duce la Roma şi, cu aceeaşi ocazie, şi noi facem la fel. Ştiu că această demoazelă, Maryse Montrouh, va dormi acolo şi nu se va întoarce acasă decât ***domani***. Când vine iar, să-mi ia cupa de şampanie golită, îi murmur:

– Intri tot azi în schimbul doi?

– Nu, mă întorc cu zborul de mâine după-amiază.

Îmi extrag din buzunar carneţelul-papá. Cu hârtie îngălbenită, dată fiind mărimea stocului realizat de părintele meu defunct. Chiar dacă am să bat recordul de longevitate al lui Antoine Pinay, nu voi ajunge să-l epuizez. Scriu: ***Ştiu unde se poate mânca, la Roma, cea mai bună salată de fructe de mare. Zero calorii. Îţi convine***?

Profit de faptul că vine să-mi aşeze o feţişoară de masă pe măsuţă, ca să-i strecor biletul pe neobservate. Ea îl înhaţă fără să clipească. Atunci când trece din nou, clipeşte şi zice:

– Drăguţ din partea dumitale.

Mai simplu decât ţi-o povestesc.

– La ce hotel tragi? mă interesez.

– La ***Colosseum***.

– Via Sforza?

– Si.

– Să zicem la ora opt?

– De acord. Restaurantul dumitale nu e prea şic? N-am la mine nimic foarte luxos.

– Cu cât te vei îmbrăca mai simplu, cu atât voi aprecia mai mult, îi răspund. De cine să întreb?

– Maryse Montrouh.

– Am şi ajuns cu gândul acolo. Dacă ai putea vedea ce se petrece sub măsuţa asta, ţi-ai lăsa naibii serviciul ca să mi te aşezi în poală.

Aşa că am pornit. Cu nouă sute la oră, ca să spun astfel.

==========

Nu e nevoie să întreb de ea, se află de acum la bar, în faţa unui bloody-mary.

Apreciez gagicile care nu te fac să aştepţi o sută de ceasuri. Se zice că dorinţa creşte când efectul se amână; aşa se întâmplă că ajunge să se răcească de prea multă aşteptare. Îmi aduc aminte de o zeiţă pe care o doream ca un bolnav cu un tirfon de iridiu. M-a făcut s-o aştept mai bine de două ore, într-un bar; când a apărut, ar fi trebuit să umblu cu paşi mari ca să nu-mi calc pe coadă, şi m-am cărat lăsând-o baltă cu harnaşamentul ei borfelinesc cu tot şi cu păsărica parfumată cu Chanel 5.

De data asta, cel puţin, totul e în regulă. O drivez pe stewardesă la ***Stromboli***, un drăgălaş restaurant intim, de clasă, unde se înfulecă daravele proaspete şi se bea vin roşu, uşor şampanizat, care îţi dă bucurie la inimă. Flecărim. Americanii ţin mereu o mână sub masă în vreme ce clămpănesc. Bineînţeles că e vorba, nici mai mult nici mai puţin, de o proastă creştere, dar legenda pretinde că obiceiul datează de pe vremea când, mereu cu ochii în patru, ei ţineau în mâna ascunsă un revolver. De data asta îi imit, dar în loc de o crosă gofrată mângâi o păsărică mătăsoasă. Halind întruna, îi povestesc tovarăşei mele ce-i voi face dacă îmi acordă onorurile – întâi ale odăii şi pe

urmă ale persoanei sale. Voi începe cu marele păscut tirolian. Faţă şi verso: limbă de catifea, petală de trandafir; bine stăpânită, reţeta dă rezultate excelente. În continuare, un compleu cu ficky-ficky ***ad-libitum***, până ce domnişoara mă va implora să mă opresc. Mareá inimă ce apare în discursul meu nu încetează s-o emoţioneze, mie-mi spui? Drace, uitam să-ţi semnalez că nu poartă chiloţi; o îndrăzneală, nu? La doi paşi de Vatican!

După grozava salată de fructe de mare, îşi comandă o castă limbă-de-mare la grătar, iar eu cer sepie în sos de cerneală, însoţită de cuburi de polenta din uruială. Mă dau în vânt după cereale: orez, porumb, hrişcă (pentru felurile de mâncare ruseşti) le-aş hali întruna, chiar dacă m-ai găsi la aceeaşi masă cu un neică mâncat de şancru! Chiar de m-aş afla în faţa maicii Thatcher, ca să-ţi spun drept. Ne expediem două butelii de spumos roşu (curge de unul singur, ca apa într-un şanţ). Apoi întoarcere triumfală la ***Colosseum Hotel.***

Şi eu am în nădragi un colosseum, mare cât un dovlecel. O dată ajunşi în cameră, atacăm „Lacul lebedelor". Desţolire simultană, ca să nu mai pierdem timpul, mâncarea servindu-ne drept antreu, dacă pot spune astfel. Ca orice bună cetăţeană, înainte de începerea serbărilor încoronării, marmazela intră niţel în baie, ca să-şi condiţioneze centrul de recepţie. Profit de scuză ca să strecor sub pernă materialul de care voi avea nevoie peste nu multă vreme. Acesta se rezumă la un soi de ghiul de mari dimensiuni, a cărui parte superioară e cilindrică. Invenţie a lui Xavier Mathias. Ţi-l pui pe deget şi-l răsuceşti în aşa fel încât montura să ajungă către palmă. Cât suntem încă singuri, mă grăbesc să-ţi precizez că montura e un piston sau mai degrabă o seringă. Îţi prinzi „clientul" (nu-mi place să-i spun victimă) de un braţ, de exemplu, şi apeşi. Atunci un ac minuscul iese printr-un orificiu infim din inel şi pătrunde în carnea persoanei cu pricina. Aceasta din urmă abia dacă simte durerea, mai ales dacă, simultan, tu îi deguşti bombonica. În câteva secunde, inoculatul se prăbuşeşte într-un delir

deşănţat şi începe să pălăvrăgească vrute şi nevrute, povestind tot ceea ce de obicei ţine secret. Am mai utilizat minunatul ser la Istanbul, în cursul unei anchete epice, şi am fost surprins de eficienţa produsului. Când mă gândesc la Mathias, îmi spun că unele premii Nobel nu ajung să fie decernate!

Maryse se întoarce, cu gurguiele scoase din teacă şi blăniţa epilată de jur împrejur şi geometrică precum tunsoarea unui punk. Caz de conştiinţă san-antonian: s-o tratez „înainte de" sau „în loc de"?

Toată carnea de pe mine mă îmbrânceşte spre păcat, dar conştiinţa (un reputat sfetnic bun, toanta dracului) îmi zice că nu e fair-play să i-o pui unei surioare pe care îţi propui s-o medicamentezi. Nu poţi fi şi cu slănina în pod, şi cu sufletul în rai. Dacă nu te porţi cavalereşte în viaţă, să nu te miri că în jurul tău sunt atâţia şi atâţia ţopârlani băloşi. Începe prin a da exemplu, Antoine!

Ea se întinde de-a curmezişul patului, închipuind o admirabilă cruce a Sfântului Andrei. Îngenunchez pe direcţia din care se vede cel mai bine marea nesătulă. Ah, ce căldură dulce emană dintr-însa! Ce adiere blândă, care îmi va stimula măslinuţele oricât ar fi ele de ascunse! Trebuie s-o fac să o ia cu leşin mai înainte de a-i practica injecţioara.

Gura mea se lipeşte de aceea din cartierul ei sudic, în vreme ce mâna mi se fofilează sub pernă. Inelul! Mi-l pun cu toată precauţia. Doar nu mă vezi autoînţepându-mă din nebăgare de seamă! Ei bine, nu. Prea abil în acţiune frumosul Sana! Nervi de oţel (călit, ce să mai vorbim!). Domniţa nu întârzie să toarcă, să geamă, să-şi smucească emisferele. Îmi plimb mestecăul prin toată Luzerna ei: comitatul Venaissin, Languedocul-Rousillon, Beauce şi Brie, pădurea ardeneză... Poponeaţa îi devine bătător de spălătoreasă portugheză (scumpele acelea care cad atât de des fiindcă se calcă pe păr!). Loveşte în cadenţă salteaua. Şi, prin forţa împrejurărilor, capul meu face „da, da" în acelaşi ritm. Anevoie să mai găteşti păsărică umplută în asemenea

condiţii de instabilitate. O să capăt guşă din pricina dragei de Maryse. Când ajung cu adevărat să fac torticolis, o înţep. În calotă. Ca paravan, îmi înfig unghiile în creştetul ei – şi pâc! ***in the*** buculiţă. Măicuţa, în sexuala ei frenezie, nu simte nimic. Fuge să deschidă stăvilarele. Le ridică până în pod. Se destinde, potolită. Zâmbeşte angelic. În plină fericire.

Îmi mângâie capul, îmi revelează că a fost minunat. Că, pe legea ei, un asemenea mâncău de piţilici, nu-şi închipuia să existe. Chestia asta ţine de vrăjitorie. Un har, în orice caz!

Şi pe urmă uite că o ia la vale. Îmi vorbeşte de tatăl ei, mort de tânăr, şi de amantul mamei, care a desfundat-o când avea numai zece ani. O ţepuşă lungă şi subţire, în arc de cerc, pe care ea o halea pe din dos, ţinându-se să nu juiseze. Avatarurile amoroase de după ea. Acum are un protector care deţine un mare birou de asigurări şi la care se duce din când în când. O copleşeşte cu daruri: maşini, toalete, bijuterii. Se prenumeşte Hervé. Nu se mai încoţopeneşte, dar vrea să lase impresia că. Se întâmplă asemenea lucruri. Tot ce-i cere e să apară cu el în locuri de mare clasă: ***Lasserre, La Tour d'argent, Maxim's***, jucându-se de-a pisica îndrăgostită pe ficatul încins. Să pară, ce mai! Să fie el invidiat de comeseni.

După un lung moment de trăncăneală fără şir, o chem pe portăreasă şi o rog să-l poftească aici pe domnul roşcovan care, în cămaşă verde şi cu cravată galbenă, aşteaptă în hol. Mathias îşi face apariţia. Maryse se miră de venirea lui. El îi examinează fundul de ochi, apoi dialoghează cu dânsa apropo de frumoasa ei meserie. Zborurile, escalele, ţările preferate. O călăuzeşte cu viclenie, încotro vrem noi. La trafic. Nu cumva aduce „unele lucruri" din ţările îndepărtate sau, dimpotrivă, duce într-acolo? Şi iată că o luăm în cioc. Fata ne dă asigurări că nu face una ca asta. Insistăm degeaba, ea refuză să recunoască, şi asta pe un ton de perfectă nevinovăţie. Îl trag deoparte pe Roşcăţelul.

– Poate că doza nu-i suficientă! îi sugerez.

– S-o crezi tu! Am reglat-o la o zecime de miligram.

– Atunci de ce neagă?

– Pentru simplul motiv că nu are nimic de zis! răspunde categoric Morcoveaţă.

– Asta ne răstoarnă cu totul ipotezele.

– Aşa e.

Mă întorc spre frivola care a început deja să-şi supraactiveze cu două degete, plesnitura. O secondez în această delicată manevră.

– Maryse, ***darling***, îl ştii cumva pe un amic de-al meu pe nume Marmelard?

– Nu.

– N-ai auzit niciodată vorbindu-se de el?

– Niciodată. – Şi suspină: Ia-mă!

N-o să mă crezi dar, spre marea mea dezamăgire, nu mai simt deloc nevoia să i-o înşurubez. Nu-i nimic de făcut.

– Poate altă dată, îi promit fără convingere.

Atunci Mathias intervine:

– Dacă domnişoara nu vede nici un impediment şi dacă tu ai să vrei să mă aştepţi în salonul hotelului, aş putea încerca eu s-o satisfac?

– Da! Da! Daaaa! face stewardesa.

Îi las pe amândoi*.

---

* Cu acea scrupulozitate ce mă animă, trebuie să-i dezvălui prietenului meu cititor că îmbrăţişarea aplicată de Mathias a avut loc într-o perioadă când Marysa îşi scosese steriletul pentru a-i aduce unele modificări. Expert în materie, Ruginitul a fecundat-o pe domnişoară, care a hotărât să păstreze copilul. Acesta a fost băiat, şi mama l-a botezat Robert, fiindcă îi dedicase un adevărat cult lui Hossein. L-a făcut pe bogatul ei protector să-i recunoască fiul, iar bătrânul, nebun de bucurie, a luat-o de nevastă. Copilul a crescut, a ajuns un strălucit avocat, decorat cât cuprinde, a fost ales în Academia Franceză, susţinut de Jean Dutourd, şi a murit la patruzeci şi nouă de ani, înconjurat de afecţiunea alor săi. (n.a.)

MARELE JOC
ÎN MAI MULTE PARTIDE

Când dăm buzna în castelul Bézenville, bătrânul Guitou îşi plimbă pe ceafa amicului său Fernand mâna albă, agrementată cu o camee reprezentându-l pe Mercur. Stau frumuşel pe o canapea. Castelanul, în costum de velur negru, cu găitane bleu, poartă cămaşă albă, cu jabou; compoponarul lui arată foarte ***smart***, într-un tweed de vânătoare, de culoarea frunzelor veştede. Îi întrezărim îndată după ce am intrat.

– Pe ăştia o să-i tratez cu gaz! îmi şuşoteşte Mathias. Tu prefă-te că-ţi sufli nasul şi ţine-ţi lipită de faţă batista pe care ţi-am pregătit-o.

Mi-a mai spus toate astea, dar aşa e el, Xavier, meticulozitatea întruna. De-ar fi fost pictor, ar fi făcut pointillism. Ne-am dat întâlnire cu Fernand Déplez, steward-ul şef de la Air-France, şi cum acesta beneficiază de o vacanţă de patru zile înainte de a-şi lua din nou zborul – către Bangkok –, ne primeşte la bătrânul lui. Aici nu se pune problema de abureală. Am decis amâdoi (mai ales eu şi în unanimitate) să jucăm cu cărţile pe masă. Ne prezentăm sub toate titlurile şi calităţile noastre (care sunt numeroase). Fernand e un blond de culoarea brebenocului. Glas blând, bine timbrat, buze moi, de sugător

de pipe, gesturi mieroase, de chelner de la ţară. Ne oferă o strângere de mână la fel de viguroasă ca un melc de Bourgogne şi ni-l prezintă pe domnul Bézenville.

– Pot afla ce vă aduce la noi? întreabă moşneagul, a cărui proteză dentară pluteşte pe o pernă de aer, asemeni unui hidroglisor.

– Domnilor, trec eu la atac, vi se întâmplă să citiţi rubricile de fapt divers?

Sirul din Bézenville răspunde, extrăgând din mânecă o fină batistă de marchiză:

– Fernande e aproape mereu plecată şi, atunci când nu e, avem alte lucruri de făcut decât să citim actualităţile de senzaţie.

Iată, introducerea a fost făcută.

– În acest caz, zic, voi suplini eu gazetele, aducându-vă la cunoştinţă că un anume Roger Marmelard, transportator, a fost asasinat pe terasa unei cafenele, în împrejurări tulburătoare. Or, numele dumneavoastră, domnule Déplez, figurează în agenda găsită asupra lui Marmelard, de unde inducem că îl cunoşteaţi.

Stupoare a celui interogat. Care îşi cască ochii, gura şi (foarte probabil) anusul. Negând cu mişcări din cap, priveşte la tovarăşul său de tribulaţii salteliere.

– Nici în ruptul capului! zice. Repetaţi numele, ca să mă mai gândesc?

– Roger Marmelard.

– Vă dau cuvântul meu, că nu ştiu absolut nimic despre acest domn.

– Şi Fernande este sinceritatea însăşi, ne asigură castelanul. Cuvântul ei valorează greutatea sa în aur. Fiindcă îţi dai cuvântul de onoare, fetiţo!?

Mathias tuşeşte; e semnalul convenit între noi. Mă fac că strănut şi-mi scot batista îmbibată cu şputzbrock laudificat. Ruginitul îşi

deschide haina, care are un buzunar găurit, şi vaporizează în direcţia celor doi inşi conţinutul unei capsule magice. Te umflă râsul urmărindu-le schimbarea de expresie. E ultrarapidă. În vreme ce Mathias se depărtează de zona contaminată, stewardul bombăne:

– Încetează să-mi mai spui fetiţo de faţă cu lumea, bătrân tembel!

– De ce, mi-ai spus că adori asta, ieduţule albastru!

– Ţi-am spus-o ca să-ţi fac pe plac, rege al proştilor! Dacă ai şti cât mi s-a acrit de manierele tale! Şi de amărâtul ăla de măţiguş! De când nu ţi se mai mişcă, am impresia că mestec gumă!

– Eşti rea.

– Din fericire, îmi scot pârleala cu tinerelele din echipaj. Am una, Maurice; dacă ai şti ce mă dau în vânt s-o îndop!

Ei bine, aceste expuneri de rufe murdare fiind lipsite de interes pentru mine, îi întrerup:

– Auzi, Fernand, să ne întoarcem la Marmelard.

– Ştii ceva, fiule? Mă plictiseşti. Îţi repet că nu-l cunosc. Dacă o ţii tot aşa, o să-ţi trag un sugiuc de faţă cu toată lumea!

Şi râde.

– Ţi se întâmplă să aduci la Paris nişte pachete clandestine, după zborurile pe distanţe lungi?

– Ei nu, că îmi cauţi pricină, golanule! Am eu moacă de contrabandist? Drept cine mă iei?

Vreme de o clipă, îmi zic că aburii împrăştiaţi de Roşcovă s-au risipit. Ca să testez, risc o manevră:

– Îmi arăţi zurgălăul tău, Fernand?

– Dacă altfel nu-ţi pot face plăcere, găinarule!...

Şi mi-ţi scoate o râmiţă, gen ciucuraş pentru subofiţerii de carieră, care l-ar face să plângă de milă pe un puşti italian aflat la prima comuniune.

– Te ispiteşte, frumosule? întreabă el, lacom. Ştii că aş face orice nebunie pentru guriţa ta drăgălaşă?

Auzind aşa ceva, bătrânul îşi dă în petec, mă face cu ou şi cu oţet şi cu o grămadă de alte chestii, apoi ne ia la goană. Fiindcă nu mai avem nimic de făcut la castelul Bézenville, batem în ştii ce? Da! retragere. Pe drumul de întoarcere, Mathias şi cu mine epilogăm asupra laturii riguros negative a anchetei noastre. Dacă serul adevărului este realmente operaţional, trebuie să conchidem că oamenii din navigaţia aeriană nu au nimic de-a face cu Roger Marmelard.

Şi în cazul ăsta ce caută în agenda lui?

MARELE JOC
ÎN MAI MULTE PARTIDE

Ajung la maternitatea spitalului unde doamna Salvador-Diaz Maria-Flora a venit să-l ouă pe viitorul zidar prenumit Salazar. Ocupă o cameră cu patru paturi, în care împricinatele doamne îşi oferă planturoasele glande mamare unor lacomi nou-născuţi, de pe acum la fel de planturoşi ca şi subţiorile mamelor lor. Un cvadruplu zgomot de supt mobilizează tăcerea. Mămicile, copleşite, admiră apetitul progeniturilor lor, uitându-se cruciş la feţele boţite ale acestora, de bipede abia despachetate.

Doamna Salvador-Diaz ocupă crivatul cel mai apropiat de uşă. E o persoană cumsecade, cu figură rotundă, mostaţă mongoloidă, un enorm neg violet înfipt în nara dreaptă, privire asimetrică, pielea cvasiasiatică şi degajând un puternic miros de lapte acrişor, de sudoare femeiască şi de orificii omeneşti. Fiindcă nu se pune problema să i se aplice unei tinere mame regimul injecţiei adevărului, am venit, singur şi fără material falsificat, să o interoghez pe lehuză. Ca să-i intru în graţii, încep prin a mă extazia de gogoloiul ei – atât de fermecător, bine făcut pentru un artefact apărut abia de câteva ore, plin de energie, apăsând cu multă hotărâre mamela în curs de exploatare, pentru a o face să lucreze cu randament maxim... şi alte asemenea. Maria-Flora

e în al nouălea cer. Îmi repetă nenumărate ***Obrigado! Obrigado!*** încântate. Nu îmi iau răspunderea ortografieii cuvântului, dar îi reconstitui sonoritatea.

Când doamna e suficient cucerită, îi plasez întrebarea oţelită ca o dardă:

– De mult timp sunteţi în legătură cu Roger Marmelard?

Imediat uluirea ei neprefăcută îmi dă de ştire că şi cu dânsa, la fel ca şi cu ceilalţi doi de mai înainte, o voi da în bară, în geam, ba chiar în fericire. Este cazul să cădem de acord, în sfârşit: toate cele şase persoane menţionate pe agenda lui nu au habar de existenţa transportatorului. Gândul ăsta îmi taie macaroana.

Restul conversaţiei nu mai e decât rumeguş de cuvinte menit să-mi ascundă adevăratele intenţii. Mă fac că e vorba de zbârcă. A, doamna e Salvador-Diaz de la Lisbona? Nu aceea de la Porto? Atunci am greşit, pardon, oricum a meritat să vin până aici ca să admir cel mai frumos bebeluş ieşit vreodată din nişte gogoşi şi pe urmă din nişte măruntaie portugheze. Mult noroc! Dumnezeu să apere această nouă viaţă!

Cărăbăneală.

Dar când trec pragul staulului, mă poticnesc. Banderila unei idei-forţă se înfige în mine, ar scrie contesa de Paris (şi împrejurimi). Ţi-o servesc încă umedă: faptul că aceşti oameni sunt menţionaţi în carnetul transportatorului nu implică deducţia că El a avut contacte directe cu ei. Dacă s-a dedat afacerilor necurate, a putut acţiona prin intermediul unei terţe persoane, el însuşi păstrându-şi cu grijă anonimatul. Ceea ce era de demonstrat, nu?

Problema trebuie, aşadar, pusă altfel. În ce fel „un om de paie, lucrând pentru Marmelard, le-a putut determina pe cele şase persoane incriminate să opereze un trafic în contul transportatorului, FĂRĂ CA ACESTEA SĂ-ŞI DEA SEAMA?"

Pasionant, ai?

De fapt, totul trebuie luat de la capăt, fiindcă n-am pus întrebările potrivite!

MARELE JOC
ÎN MAI MULTE PARTIDE

Găsesc pe birou un mesaj de la Béru, adresat mie:

Am să̧ fac o comuniune de cea mai mare importaţie. Vin-o să mă vezi, sunt la prăvălia de câini dupe chiul de Meserie, 14. Urgentează-te!

A.-B. B.

Când isprăvesc lectura aceasta sub formă de apel grăbit, Toinet îşi face apariţia flancat de o tinerică a cărei casă de bani aş sparge-o fără să mă aştept la vreo recompensă. Douăzeci de calendare, bine turnată, ochii vioi şi închişi la culoare, păr castaniu. Poartă un kilt în carouri negre-albe-cenuşii, un chemisier alb, o vestă neagră. Medalion cu Sfânta Fecioară, între doi sânişori delicioşi, mari cât nişte piersici şi la fel de catifelaţi.

– Claudette Briant! mi-o prezintă el.

Strâng lopeţica întinsă spre mine, notând în trecere ceasul umil de la încheietură. Privire întrebătoare spre Toinet. Să fie vorba de o pescuială proaspătă? Şi dacă da, pentru ce s-a îndreptat spre Marea Carceră în loc să se ducă la ***Hotelul Celor două emisfere şi al Cărării***

de pe mijloc, Inc.? Dacă nu cumva şi-a făcut socoteala să utilizeze cămăruţa Bătrânului, alăturea cu biroul? Dar una ca asta m-ar surprinde, întrucât de acum înainte Chilug se află printre noi. Şmecherul adaugă însă, săgetându-mă cu o ocheadă la fel de eficientă ca un girofar de ambulanţă:

– Claudette este fiica funcţionarului de la aeroport; acela ucis de un şofer.

Aha!

– Condoleanţele mele, micuţo! murmur, cu stângăcie, fiindcă nimic nu mă scoate mai abitir din pantofi decât asemenea chestii.

Prefer să le scriu; aşternându-le pe hârtie, găsesc cuvinte mult mai vibrante, mai umede şi mai răscolitoare, din care aş putea face chiar o culegere generatoare de inspiraţie pentru alţii. Dar să le debitez, din glandele lacrimale, cuiva cu care n-am avut nici în clin nici în mânecă, mi se pare un lucru stingheritor. Ea şopteşte: „Mulţumesc!" şi ochii i se umplu de lacrimi.

– Întrucât nu există nimic mai scârbos decât un şofer care fuge de răspundere, reia Antoine junior, am întreprins o mică anchetă.

Şi iar îmi subtitrează cu privirile.

– Bine ai făcut, băiete.

E bucuros puştiul.

– Ai descoperit lucruri interesante?

– Aş vrea să auzi ceva de la Claudette, de aceea am adus-o.

– Ei bine, te ascult, fetiţo! îi zic tinericii.

Copilă şarmantă, pe care durerea o face şi mai romantică, mi se pare (în engleză ***I think***). Şi care declară:

– În ziua când a murit, cineva l-a căutat la telefon acasă, între orele douăsprezece şi jumătate şi unu. Am răspuns eu, fiindcă ştiam că el nu vine la masa de prânz. Persoana care sunase...

– Bărbat sau femeie? o întrerup.

– Bărbat.

– Deci persoana a vrut să afle la ce oră vine tăticu şi cu ce umblă?

– Da. I-am răspuns că pleacă de la aeroport la ora 17 şi că merge cu motoreta. El mi-a mulţumit şi a închis.

– Ce fel de om era tatăl dumitale, Claudette?

– Cumsecade şi liniştit. Îi plăcea să meşterească, să meargă la meciurile de fotbal şi la pescuit cu undiţa şi-şi iubea maşina pe care o ferchezuia şi o numea „Prinţesa".

– Făcea vizite?

– Niciodată. Nu trăia decât pentru familie. Din când în când îşi revedea un coleg de şcoală, care locuia aproape de noi, şi atâta tot.

– Nu-ţi mai aminteşti de vreun musafir necunoscut?

– De niciunul.

– Telefoane neobişnuite?

Clatină din cap în semn că nu.

– Nici asta. Vă repet, domnule, nu exista nimeni mai aşezat decât tata.

Şi deodată izbucneşte în plâns sărmănica. Drama a fost atât de recentă! Înmormântarea a avut loc azi dimineaţă, te prinzi? Antoine pare nefericit văzându-i lacrimile. Ar vrea să încerce s-o consoleze; nu îndrăzneşte. Îi arăt cum se face. O iau pe puştoaică în braţe şi o las să-mi umidifice plastronul. Îi mângâi creştetul, şoptind:

– Da, fetiţă, da... Înţeleg. Plângi, asta o să te uşureze...

Îi pică prost odraslei mele să mă vadă atât de la largul meu în rolul de consolator. Cu atât mai mult cu cât Claudette nu pare să se simtă deloc prost. Faţa îi e înfundată în părul de la piepţii mei. Îmi dau seama că, fără voie, îmi respiră mirosul de bărbat, găseşte în asta o plăcere inconştientă. E într-adevăr o tărăboanţă de toată frumuseţea fătuca asta! M-aş înhăma cu dragă inimă între hulubele ei. Poate că peste câteva zile, când durerea îi va mai fi trecut? În ciuda lui Antoine

bis, *of corse*. Nimic nu-l scoate mai mult din sărite pe un băiat decât să-şi vadă bătrânul suflându-i de sub nas un şoricel făcut pe măsura lui. Şi situaţia inversă îi calcă pe bătături pe taţi, numai că aceştia găsesc o motivaţie în diferenţa de vârstă. Sictirit, Antoine intră în cămăruţa voluptăţilor. Iese însă îndată şi-mi aruncă:

– Grozave chestii vede omul aici! – Îl întreb din ochi. – Bătrânul! şopteşte el. În plină degustare, cu o pereche de pulpe în chip de fular.

Iată de ce lipsea directorul bis! Nimic nou sub soare! În pofida vârstei, Achille al nostru rămâne mereu operaţional! Întrucât micuţa Claudette se dezlipeşte de mandea, băieţandrul o îndeamnă:

– Povesteşte-i tatei ce ai remarcat în timpul convorbirii telefonice cu pricina.

Ce amarnic a accentuat pe „tata"! Ar fi preferat să-i tragă un „tata-mare". Nu ştie, tânărul cerb, că femeilor li se flencăne de mutra şi de vârsta bărbaţilor. Ele simt sau nu salutarul „cioc-cioc". Când au parte de el, poate nenicul să aibă o sută de ani şi o muie de oblete, asta nu le altereaă cu nimic elanul. Drăgălaşa Claudette îşi şterge felinăraşele, cu o batistă fină.

– În vreme ce bărbatul mă întreba despre tata, am auzit pe cineva strigându-l. El a răspuns: „O clipă, telefonez." Totul se petrecea într-un loc zgomotos. M-am gândit că e vorba de o cabină telefonică dând spre o stradă cu circulaţie intensă ori spre holul unei autogări, dacă nu cumva amândouă.

– Cum i-a spus interlocutorul dumitale persoanei care îl striga?

– N-a rostit un nume, ci o poreclă: „Zozo".

Repet: „Zozo". Şi îmi vine în minte un vechi cântecel prostesc pe care îl fredona tăticul meu: „Aţi văzut noua pălărie a lui Zozo? O pălărie cu adevărat mişto!". Genul ăsta de capodopere îl fermeca pe bătrânul meu. Era nebun după Maurice Chevalier. Un alt cal de bătaie al lui era: „Tu eşti mă, ăl de-l cheamă Emilien? Eşti mă, ăl, eşti mă, ăl

ori nu, mă?" Avea un umor simpluţ taica. Era multă candoare şi dragoste de viaţă în cazul lui. Un tip minunat. A murit de mult, când eu eram un pici, dar şi azi îl mai caut; o să-l caut mereu. Până voi da de el; altfel la ce ar mai fi bună viaţa?

– Să te conduc, Claudette! zice neisprăvitul meu.

– Nu, lasă! declară puştoaica. Trebuie să cumpăr nişte cărţi de la Gibert Jeune, pe celălalt mal al Senei.

Îi strângem lopeţelele frumoase, proaspete ca zorii de primăvară, şi ea ne face reverenţe. După ce a plecat, Toinet şi mandea ne simţim în chip bizar un pic descumpăniţi, ca şi când, pe neaşteptate, ne-ar lipsi ceva.

– Şucară, nu? mă întreabă suspicios băieţandrul.

– Frumuseţea diavolului, îi răspund privindu-l calm.

– Îţi place?

– Cea mai mare parte a fetelor de vârsta ei stârnesc tandreţea bărbaţilor de vârsta mea. Cum de ţi-a venit ideea să mergi la alde Bruyant? Nu-ţi cerusem asta.

– În timp ce clămpăneam un sandvici, am citit într-un ziar rubrica de înmormântări. Am simţit nevoia să mă duc la hogeacul tipului călcat de o maşină. Instinctul!

– Ascultă-l totdeauna, fiule, îi zic; este firul conducător al nostru, al sticleţilor. Trebuie să te încrezi în el; chiar când ne obligă la ocolişuri, în cele din urmă ne scoate la liman. – Apoi, zărind mesajul de la Béru, mă ridic. – Matahală mă cheamă în ajutor, băiete, şi eu stau aici la palavre. Chestie deloc serioasă pentru un director.

El îmi risipeşte scrupulele:

– Ştiu eu nişte directori care, în loc să acţioneze, pun să li se molfăie zdrăngănelul. E mai rău, nu?

MARELE JOC
ÎN MAI MULTE PARTIDE

Matahală mă aşteaptă pe Quai de la Mégisserie, aflat la o sută de paşi de biroul meu. Doar să traversez un pod şi am şi ajuns. Dar în loc să mă duc pe catalige, iau hodoroaga, căreia îi aşez pe lucarnă un girofar. Ca să pot circula pe cheiul cu pricina în sensul permis, descriu o buclă importantă. Intenţia mea e să adopt următorul itinerar: Cheiul Saint-Michel, Cheiul Grand– Augustins, Cheiul Conti (dacă vreun agent ar face-o pe semaforul), Podul Artelor, apoi un viraj de o sută optzeci de grade, ca să intru pe Quai de la Mégesserie. Când mă năpustesc pe Saint-Michel, o tinerică zăpăcită, care traversează departe de zebră, e gata să se arunce sub capota scumpei mele 600 SL. Mă pregătesc să-i atrag atenţia că e toantă şi că ar face mai bine să-şi păzească poponeaţa în loc să viseze la flăcăul care îşi va înfige aracul acolo, când o recunosc pe adorabila Claudette. Ochii ni se întrepătrund. Apoi îi zâmbesc şi-i deschid portiera din dreapta.

– Urcă! îi strig.

Încă speriată şi poate şi fiindcă atitudinea mea poruncitoare o impresionează, ea se depune alături de mandea.

– Trânteşte uşa, că blocăm circulaţia! îi ordon.

Într-adevăr, în ciuda luminiţei mele rotitoare, de un albastru infinit, în spatele nostru a şi început huiduiala. Nu se există chestie mai nerăbdătoare decât maşiniştii parizieni. Dacă n-ai ajuns în mijlocul intersecţiei când semaforul trece la verde, sunt gata să-ţi stropească tărăboanţa cu o canistră de benzină şi să-ţi dea foc.

– Aş vrea să merg la Gibert Jeune, murmură micuţa.

– Te duc peste un sfert de oră, acuma am o urgenţă.

Mă uimeşte că, după ce de dimineaţă şi-a îngropat născătorul, îi mai poate arde, în aceeaşi după-amiază, să meargă la cumpărături. Povestea mi se pare neconformă cu doliul, lacrimile şi celelalte congratulări familiare. Mă informez cu discreţie. Aflu că, după ce, în urmă cu zece ani, domnişoara şi-a pierdut mama în urma unui afurisit de cancer, tatăl ei s-a recăsătorit cu o prietenă de familie care văduvea în spaţiul lor vital. O femeie destul de cumsecade, însă inexistentă pe plan omenesc. Nu au nimic să-şi comunice una alteia, totuşi mama Marthe o bârâie, ceea ce o scoate din sărite pe Claudette mai mult decât se poate suporta. În această zi de tristeţe, fata a profitat de ocazia oferită de Toinet ca să-şi ia tălpăşiţa. Şi o agasează că va trebui, la un moment dat, să se întoarcă acasă. E terorizată de ideea cruntei convieţuiri ce o aşteaptă.

Are de gând să plece de acolo cât mai curând posibil. Numai că nu posedă nici un firfiric. Studentă, face câte un pic de ***baby-sitting***, ca să-şi asigure banii de buzunar, dar nu dispune de nici un mijloc de a-şi plăti o garsonieră şi nici haleala cotidiană. Nasoală dilemă. Dacă are vreun logodnic? Nu, nu are. Numai prieteni-prieteni. Şi nici măcar prieteni-prieteni adevăraţi. Îi detestă pe tineri, socotindu-i prea superficiali. Nu le e capul decât la băşcălie şi la mârleală. Nişte câini turbaţi! Nu îndrăznesc s-o întreb dacă mai e fetică. O astfel de întrebare a ajuns ridicolă. Nu se mai pune de vreo patruzeci de ani. Încât îţi vine să crezi că, la vârsta „formării" , micile domnişoare îşi vâră prin partea vătămată un paraipan de cauciuc în loc de tampon igienic.

Iată şi crescătoria de câini menţionată de Ţiaras Bulba. În vitrină tânjesc grămezi de câini, potăi dubioase al căror pedigri nu le compensează anemia. Cu o frumoasă imprudenţă poliţistă, îmi las maşina pe trotuar, cu girofarul girându-se şi Claudette pe banchetă. Intru şi o întreb pe juna de cincizeci şi trei de ani, cu părul pleoştit şi rar, dacă nu cumva, din întâmplare, ofiţerul de poliţie Bérurier s-o fi aflând prin împrejurimi. Persoana îmi zâmbeşte cu întreg botul său de iepure, ceea ce îmi îngăduie să constat absenţa tuturor molarilor şi a unei părţi din premolari.

– În fundul magazinului, o uşă verde dă spre curte; acolo avem exemplarele de talie mare ale magazinului nostru.

Mă duc. Găsesc uşa şi mă pomenesc într-un cadrilater înconjurat de beton înnegrit. În capăt se găseşte un vitraliu dincolo de care sunt aşezate mari cuşti de fier. Îl văd şi pe Béru, fiul acestuia, plus un individ pricăjit, ai cărui favoriţi roşcovani o cotigesc pe lângă pavilioanele auriculare, pemtru a se uni cu musteaţa, ceea ce îi dă personajului înfăţişarea unuia dintre acele dopuri-suvenir articulate, care deschid larg gura atunci când le apeşi o pârghie mititică situată spre ceafă. Grasul pare surescitat. Strigă:

– Daa, băiatule! Da! Hai, mai ia una. Îl domesticeşti. Abia dacă mai mârâie. Încă una! Vreau să-i fac să tacă d'a binelea.

– Nu mai pot! geme fătălăul.

– Totdeauna poţi când ştii ce mi-ţi vrei. Mai rade înc-o lingură! Asta o să-ţi dea carburant!

Cotrobăie, cu o lingură de supă, printr-o conservă, scoate circa o sută de grame de fasole dolofană şi albă şi o răstoarnă în mestecăul odraslei. Apollon-Jules o mestecă fără avântul lui obişnuit. Înghite strâmbându-se. Béru îmi constată prezenţa şi strigă:

– A, iată-te, fiule! O să asistezi la o şedinţă cum nu-ţi închipuieşti. Închipuieşte-ţi că i-am descoperit un har lu' băiatu' meu.

Dresor de câini feroci. Mi-ţi veni semn în trecere, să-i strâng laba lu'Fonfon, un vechi pretin d'al meu, care ţine crescătoria asta d-acilea. Puştiu' a vrut să vază javrele de pază. Fonfon are f'o juma' de duzină d-ăi mai ai dracului. Cum te apropii de o cuşcă, fiara din ea se aruncă în zăbrele, să te halească pe nemestecate. Da' ia stai să-ţi făcem o demonstraţie! Du-te niţeluş lângă dalmaţeanu' ăla din capăt, că e cel mai cel.

Mă supun. Animalul pătat mârâie ca o furtună de august şi, într-adevăr se năpusteşte la grilaj.

– Vorbeşte-i! Încearcă să-l îmbuni! mă invită (Peneş) Curcanul.

Încerc, scoţând de la naftalină toate gogomăniile de limbaj utilizabile în asemenea cazuri. „Ce drăguţel ham-ham! Vino să-i dai lăbuţa lui nenea!" Etc. De te umflă plânsul! Drept rezultat, dalmaţianul mârâie până ajunge să scoată un adevărat muget. Se caţără pe uşa cuştii, cu ghearele şi colţii la vedere, cu ochii însângeraţi, băloşindu-se din belşug, cu coada între picioare, cu blăniţa sexului lipită de pântece.

– Vezi? face Béru. Acuma o să opereze puştiu'. E rândul tău, Ben Hur!

Béru-fiul se aşază lângă mine, cu spatele spre cuşcă; îşi frământă abdomenul, iar moaca îi devine îndurerată. Apoi un zâmbet făgăduieşte înseninarea cerului furtunos. Băiatul se apleacă în faţă şi slobozeşte o pârţâială demnă de acelea ale tatălui său; lungă şi feroce, sfâşietoare ca o noapte din ***La răscruce de vânturi***.

Miracol! Instantaneu, dalmaţianul îşi încetează demonstraţiile duşmănoase. Schelălăind, se târăşte, cu pântecul la pământ în cealaltă extremitate a cuştii, ca zguduit de o teroare superioară celei pe care încercase s-o provoace el însuşi.

– Necredibil, aşa-i? mă apostrofează Fonfon. Animalul cel mai sălbatic de l-am cunoscut. Ne-a făcut ferfeniţă doi canişi regali şi un

tinichigiu venit să-i transforme cuşca. Şi puştiul ăsta apare taman când fiara mi-ţi era în plină criză, îi trage o fâsâită, şi Attila se fleşcăie. Trebui' să vezi ca să crezi. Şi ţâncul a repetat chestia şi cu ăilalţi afurisiţi; toţi au reacţionat la fel.

– Apollon-Jules are un dar divin, ce mai! tranşează Alexandre-Benoît. Fin'că eu, care plesnesc bubuieli cu mult mai drastice, am încercat şi eu. Aşi! Moloşii a fostără şi mai nebuni de legat.

Îmi aşez dextra pe umărul lui bovin.

– Viitorul fiului tău e asigurat, fericitule tată! Dar cred că nu m-ai chemat anume ca să ascult pârţâielile acestui geniu flatulent.

– Nu numai! recunoaşte Adiposul.

– Ei bine?

– Am fost să examinez motocicleta lui Aristide Bruyant, şoferul de pasageri de la aeroport. Aşa, ca chestie. Un morman de fierotenii, asta mai rămăsese, un morman nu altceva. Cotrobăind prin sacoşele ei, am găsit chestia asta, amice! Crez c-ar trebui să te facă interesat.

Explorează diferite buzunare, dintre care unele oferă particularitatea (şi inconvenientul) de a nu mai avea fund. Totuşi, Dumnezeu jucând în existenţa noastră rolul pe care-l ştii, în cele din urmă omul meu dă la iveală o felicitare de nuntă, cu două canaturi. Pe cel dintâi stă scris ***Happy mariage***. Pe cel de-al doilea, în interior, două inimi aurii sunt reunite printr-un inel, tot auriu. Când deschizi felicitarea, se aude o muzicuţă produsă de un aparat liliputan ascuns în grosimea cartonului. E vorba de primele măsuri ale ***Marşului nupţial*** de Mendelssohn. O ascult. Nu pricep excitaţia procurată Grasului de această felicitare de bazar.

– Mă întreb de ce Cristofor Columb a fost mai puţin fericit când a descoperit America decât tine când ai descoperit felicitarea asta idioată! recunosc.

– Uită-te la ea mai acătării, poate o să-ţi cază fişetu'!

Îndată mă sticlesc la cele patru feţe ale cartolinei. Pe ultima, jos de tot, abia lizibil, un rând aşternut cu un creion a cărui mină a fost ascuţită ca un ac: „C. M. Résidence Plein Soleil. Saint-Maur." Trebuie să nu fii miop ca să scrii atât de mărunt şi mai ales ca să citeşti aşa ceva.

– C.M. pe semne că vrea să zică Christine Marmelard, declară N. Ormul. Pen'că aia de urmează e adresa ei. Nu crezi?

Vâr în buzunar felicitarea, tocmai când ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă: Apollon-Jules, ajuns la capătul dresurii, se împrăştie în nădragi.

MARELE JOC
ÎN MAI MULTE PARTIDE

Când mă întorc la maşină, Claudette ascultă la radio France-Info. O privesc cu duioşie înainte de a deschide portiera. Nu m-a văzut apărând, şi stă cuminte, cu spatele drept şi mâinile încrucişate peste fustă, deasupra sexului care, dacă imaginaţia mea nu deraiază prea de tot, ar trebui să aibă gust de fragi. Îi arunc fraza banală ce se vrea o scuză:

– Te-am făcut să aştepţi...

Îmi răspunde că nu are absolut nimic de făcut, în afară de a merge la Gibert Jeune, dar cumpărătura de acolo nu-i urgentă; de unde înţeleg că tovărăşia mea nu-i displace din cale afară. Îi arăt felicitarea găsită de Berurier în sacoşa defunctului ei tătic.

– Îţi spune ceva chestia asta, scumpeteo?

Ea roşeşte la cuvântul „scumpeteo" şi ia cartonul.

– Ar trebui să-mi spună? murmură tandra adolescentă.

– Am găsit-o printre lucrurile tatălui tău.

– A, da, ştiu! face Claudette.

Şi imediat mi-a trezit interesul.

– Povesteşte.

– Unele erau felicitări pentru ziua de naştere sau pentru Crăciun. Şi cântau ***Happy birthday*** ori ***Pruncul divin***.

– Se găseau în posesia tatălui dumitale?

– Doar provizoriu, până le ducea celor interesaţi.

– Era curier în timpul liber?

– Din amabilitate.

– Faţă de cine?

– O cunoştinţă de-a lui, care fabrica asemenea felicitări, se pare că artizanal, şi le trimitea ca mostră persoanelor susceptibile de a-i comanda cantităţi mari. Mecanismul muzical e anume construit şi foarte fragil, aşa că producătorul nu voia să le încredinţeze poştaşilor mostrele.

Mie unul chestia nu mi se pare cuşer.

– Interesant. Îl cunoşti pe omul cu pricina?

– Nu.

– Unde locuieşte?

– Nici asta nu ştiu; tata nu era vorbăreţ şi, de altfel, nici eu nu prea dădeam importanţă poveştii.

Îi iau înapoi obiectul, îl fac să cânte. Muzica greieraşului nu are nimic novator. De ani de zile se găsesc asemenea gadgeturi prin papetării.

– Vă dă de gândit felicitarea asta? întrebă Claudette.

– În decursul unei anchete mă interesează până şi cel mai mic amănunt. În cazul de faţă, nu văd nici o deosebire între obiectul de aici şi cele din comerţ. Dar mi se pare demnă de interes fragilitatea unei chestii care ar trebui făcută să suporte loviturile de ştampilă ale poştaşilor morocănoşi. Am să mă duc s-o arăt directorului nostru de laborator.

– Lăsaţi-mă unde vreţi, o să iau metroul.

– Fiindcă nu eşti grăbită, să mai rămânem împreună; de multă vreme n-am mai avut prilejul să apreciez compania unei fete.

Nu mă mai uit dacă a roşit iar. Asta se înţelege de la sine.

==========

Mathias s-a tuns aproape numărul unu, ceea ce îi dă înfăţişarea unei şopârle preistorice. Înfăşurat cum e într-un halat verde, nu-i mai lipsesc decât solzii pentru ca iluzia să fie perfectă. Îşi smulge pupila stângă din ocularul microscopului şi se slujeşte de ea ca să ne privească. Îi surâde Claudettei, pe care i-o prezint, rostindu-i pe scurt, doar prenumele.

– Noutăţi? mă întreabă.

– Poate îmi dai tu vreuna, Roşcăţelule.

Urmează trei fraze de construcţie sumară şi depun felicitarea lângă microscopul lui.

– Ar trebui să conţină o taină cartonaşul ăsta, Xavier.

– Ei bine, dacă există vreuna, o vom descoperi, mă asigură el.

Îi apreciez pluralul modestiei şi-l las să opereze.

==========

De pe lista celor şase „suspecţi" (aşa să fie oare?) rămâne să fie vizitate două persoane: stewardesa Emma Trousse şi radiofonistul Albert Deliaige. Aflu de la Pinaud că şi unul, şi celălalt, sunt de serviciu. Cea dintâi se găseşte la Tokyo, cel de-al doilea la Abidjan. Nu vor fi abordabili decât peste patruzeci şi opt de ore.

– Hai la librăria dumitale! hotărăsc.

Ca de fiecare dată, simt o mare fericire să intru într-o prăvălie unde se vând bucoavne diferite. Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, dar librăriile se micşorează. Peste tot pe unde mă duc le găsesc trunchiate:

New York, Paris, Lyon, Freiburg. Vechile case încăpătoare au cedat jumătate sau două treimi din spaţiul lor negustorilor de discuri, agenţilor de voiaj sau vânzătorilor de calculatoare. Cartea dă înapoi, se face tot mai mică. Cultura? Cotul şi pişcotul! Şi totuşi *book*-uri apar mereu mai multe. Numai că rămân în depozite. Nu mai e loc să fie desfăcute. Într-o bună zi, editorii vor fi plătiţi să nu le mai tipărească. Nu mai rămâne decât hârtia igienică; asta încă se vinde bine: cu vremurile astea căcăcioase...

O urmez pe gagicuţă printre rafturi. Funduleţu i se fâţâie pe sub fustiţa plisată. Ameţitor! Trebuie să fie numai bună de iubit drăgălaşa asta. Ia să presupunem că o iau de nevastă! Demisionez, o duc într-un colţ plin de palmieri, mare şi soare. I-o pun până-mi iese sufletul din mine. Pe urmă încep să mă plictisesc şi-mi fac rost de o ciroză de la punciul creol sau romul Ricard. O. K. – n-o mai iau de nevastă şi-mi păstrez postul.

Domnişoara ia, cu gravitate, de pe un stelaj, o carte groasă, cartonată, cu coperta albă cu albastru, apoi o a doua, micuţă de tot, cu îmbrăcăminte galbenă şi titlu scris cu roşu. Pe urmă se duce la casă şi numără atent câteva bumăşti amărâte; banii oamenilor nevoiaşi au mult mai multă valoare decât aceia ai bogătanilor. Mă interpun:

– Lasă, micuţo, plătesc eu.

Ea protestează dar, din timiditate, se retrage în faţa siguranţei mele de mine. Apoi vrea să-mi strecoare în buzunar piaştrii ei. Dacă împinge lucrurile prea departe, o să-mi atingă paralaxa!

– Ţi le ofer. Îmi face plăcere să particip, măcar şi într-o infimă măsură, la studiile dumitale.

Alte proteste pe care le înăbuş. Ajungem iarăşi pe Saint-Michel, uşor descumpăniţi. Simt că povestea lui Marmelard îmi scapă din mână. E plină de inşi care se intersectează, se adună, lasă impresia că se întrepătrund, apoi nimic nu se mai continuă. Cârdăşia franco-

helvetică rămâne pe geantă. Dau peste bandiţi de mâna a doua, care au doar legături vagi cu afacerea însăşi. Hotărât lucru, este ceea ce eu numesc o anchetă de doi bani!

– Păreţi trist.

Drace, are *filling* puştoaica asta.

– Preocupat! o corectez. Plutesc într-o baie de mistere care se lipesc de mine ca nişte alge. Te grăbeşti să te întorci acasă?

– Nu.

– Şi mama dumitale vitregă?

– A plecat să doarmă la sora ei din Pontoise, ca să-şi mai aline durerea.

– Dar durerea dumitale?

– Nu-i pasă de ea.

– Mie-mi pasă. Hai să halim nişte chestii nostime, ca să nu ne mai gândim la toate astea. Când trec printr-o perioadă nasoală, opresc motoarele şi o duc pe mama la un restaurant. Ce fel de clămpăneală preferi? Chinezească, japoneză, rusească, arăbească?

– Nu cunosc nimic despre chestiile astea. Ba da – restaurantele chinezeşti, câteodată; ştiu unele ieftine, pentru studenţi.

– Să mergem într-un mic local rusesc, unde am mai fost, pe Strada Bourdonnais: ***Prinţul Igor***. Ambianţa e plăcută şi bucătăria tradiţională.

E în al nouălea cer îngeraşul. Pe nepusă masă, mă simt zburdalnic de-a binelea. Ca pe vremea când le ofeream câte un diabolo-menthe amicelor încă fecioare (dar în majoritatea cazurilor puneam eu lucrurile în ordine).Totdeauna am avut o mâncărime la cocoşel,prepeleacul meu a simţit întruna nevoia să dea câte o raită prin tufişurile de pe marginea râpelor. Arunc un ochi la ticăitoare. E prea devreme să ne abatem pe la pretinii rusnaci. Îl sun din cotigă pe frumosul Mathias cel cu mutră de tiranozaur în haine de duminică. O roşcovăneală atât de intensă nu mai există din era secundară încoace.

– Evoluezi, Bălăiorule?

– Misterul e k. o., Înălţimea Voastră! glumeşte el, într-atât e de bucuros.

– Eram sigur, băiete: nu li se dă bani cu împrumut decât bogătanilor. Ei bine?

– Păi nu te întorci la Casa Crăcanelor Împuţite?

– Toinet e acolo?

– Da; pentru ce ?

– Nu ţin să-l întâlnesc în clipa asta! murmur benoclându-mă la adolescentă cu amândouă felinarele în acelaşi timp. Ce-ai găsit?

– Am scos la lumină muzicuţa înecată în hârtie. De fapt, e un casetofon microminiaturizat. Habar n-aveam că e posibil să micşorezi chiar atâta genul ăsta de aparate. Un branşament liliputan îţi îngăduie să asculţi altceva decât ***Marşul nupţial***.

– Ce adică?

– Nişte cuvinte...

– Care?

– Sunt codificate.

– Ai descifrat codul?

– Nu încă, e încâlcit rău, implică mai multe limbi: franceză, engleză, spaniolă, germană.

– Deci limbile aşa-zis uzuale?

– Într-un fel. I-am dat întâlnire lui Olbright Tanner, un savant din Zürich, specialist în genul ăsta de decriptări. Tocmai se află la Paris, unde are loc un seminar al colegilor lor europeni. Peste o oră trec pe la hotelul său.

– Campionule! În regiunea mea natală există un fel de panaceu universal numit „elixirul de bun ajutor". Tu eşti „elixirul de bun ajutor" al meu, Xavier. După întâlnire te întorci acasă?

Ezită. Nu-i nevoie să rostească nici o silabă, m-am prins că se

duce să se întâlnească cu „asistenta-nepoată-amantă" a lui, în garsoniera acesteia. A întâlnit dragostea tocmai după zămislirea celui de-al şaptesprezecelea plod Ruginitul. Gagica e şi mai nasoală decât legitima, dar cel puţin e mai tânără, şi în asta constă diferenţa, cum se spune la France-Inter. Îmi extrag carnetul de adrese şi-i dau numărul de telefon de la ***Prinţul Igor***.

– Mă vei putea găsi la telezbanţul ăsta vreme de o bună parte a serii, frumosule blond.

– E în regulă.

Claudetta pare gânditoare şi tristă.

– Spuneţi, şopteşte, credeţi cumva că tata intrase într-o afacere urâtă? Era un om cu desăvârşire integru, să ştiţi! Îmi predica întruna să rămân cinstită, să n-o apuc pe căi greşite, să fiu virtuoasă. Nu era bogat, nu avea decât salariul de la Air France ca să ne asigure traiul zilnic.

Îi iau mâna şi o duc la buze, toată dulce şi palpitândă.

– Nu mă gândesc decât la reabilitarea lui, scumpete mică! Poştaşii nu pot fi făcuţi răspunzători pentru conţinutul scrisorilor pe care le împart. La prima vedere, se pare că cineva s-a slujit de el ca să expedieze nişte mesaje nu prea curate. Nu v-a dat niciodată amănunte despre faimosul prieten fabricant de felicitări?

– Vă jur că nu.

Oricum, de data asta ştiu la ce uşă să bat: aceea a Christinei Marmelard care mi-a tras clapa cu mutra ei de biată soţie părăsită. Dar n-o să mă duc s-o vizitez decât după ce voi şti despre ce e vorba în acele mesaje codificate.

De la mâna Claudettei, trec la buzele ei. Pentru un sărut scurt şi cast, de o mare blândeţe. Totuşi fetişcana se înfioară de peste tot.

Şi-mi place chestia asta, pricepi?

NOAPTEA SE VA SFÂRŞI

Îi afirm cu atâta energie că nu poţi hali caviar fără să bei vodcă, încât până la urmă ea „cedează stăruinţelor mele" cum spun măturătorii. Se îneacă, tuşeşte strâmbându-se, îşi apasă pieptul cu mâinile.

– A, nu, e mult prea tare! protestează.

În faţa constatării acestui eşec, îi comand un spumos, băutura în cauză fiind în asemenea cazuri singurul produs de înlocuire. Dacă prietenii mei de pe dealurile din Champaigne mă vor socoti un împuţit auzind că le califlc divina băutură drept „produs de înlocuire", pledez pentru nevinovăţie, afirmând că ouăle cleioase de sturion au nevoie, pentru a fi digerate, de ajutorul unui alcool tare. Am vorbit despre asta zilele trecute cu angrosistul maghrebian al băcanului nostru, şi omul a fost întru totul de acord cu mandea.

Pentru început, vorbim despre studiile ei Claudette şi cu mine. Strălucitoare mămăica. Nădăjduia să ajungă sus, să ajungă departe, dar moartea brutală a tatălui ei a stricat totul, şi doar cu ce va primi de la asigurările sociale n-o să mai poată frecventa E.N.A. Eu, auzind toate astea, după ce am mai şi îngurgitat un clondir de Moskovskaia, simt cum gămălia îmi e inundată de milă. Şi ştii de ce? Mă surprind zicându-i acestui ţânţăraş debarcat pe neaşteptate în viaţa mea că îl

voi ajuta! Totuşi nu sunt un nene gros la pungă, mai e mult până atunci. Dulcica rămâne paf. Mă priveşte zăpăcită.

– Dar, obiectează ea, nici nu ne cunoaştem...

I-aş răspunde că vom remedia această carenţă, însă mă tem să n-o şochez.

– Există unele avânturi, îi zic. Le am şi eu uneori, şi consider ca o datorie sfântă să le răspund. Trăim pe lume ca să ne întrajutorăm! îi trag la tromboane, ca un smintit. Dumneata, am priceput asta de la cea dintâi privire, eşti o fată bine; şi de acum înainte singură în viaţă. Toinet, băiatul care te-a adus la mine, s-a pomenit, într-o zi nenorocită, orfan, pierzându-şi mama şi tatăl în acelaşi timp. L-am luat la noi, mama l-a crescut, şi acum e un tip care-mi face cinste. Aşa cum am procedat cu el, pot proceda parţial şi cu dumneata.

Pălăvrăgesc. Flecăreala, mereu afurisita de flecăreală. Şi, ***in petto*** nu încetez să-mi tot spun: prefăcutul dracului. Să-mi spun că îmi dau aere de mare senior doar fiindcă puştoaica asta, acest frumos fruct încă verde, îmi zgândăre boaşele şi că la fel mi se întâmplă cu Eminenţa, ticălos de scârboşenie ce sunt! Canalie! Mâncător de puţe! Aşa că, în cele din urmă, încetez să mai vorbesc. Am terminat porţiile de delfin şi trecem la şaşlâcul caucazian. Claudette a băut o cupă de spumos încălzit. A fost de ajuns ca să facă să-i strălucească frumoşii ochişori. Îi mai torn, dar ea îmi spune „nu", înhăţând gâtul sticlei ca să mă oblige să mă opresc, chestie de gravă impoliteţe, însă de unde să ştie? I-o spun, plin de curaj, explicându-i că nu poate depăşi convenienţele elementare. Când va ajunge ambasador în Guatemala, (gâdilă-mă ca să râd), nu cumva să apuce gâtul sticlei când maître d'hotel o va servi! De ruşine, lacrimile îi urcă în ochi, dar înţelege cum stă chestia şi-mi mulţumeşte.

Moment de stânjeneală. Inevitabil. Ca să-l risipesc, mângâi obrazul fetei cu dosul mâinii. Mână păroasă, de mascul, care şi ea îi

provoacă frisoane. Dacă vrei să încerci, madam, pune laba pe telefon şi ne vom da o întâlnire (fac şi livrări la domiciliu). Ca să-i dau numitului frison cât mai multă amploare, aplic un sărut de secol XVIII printre cârlionţii nebuni ce se zbenguie pe tâmplele vizavelei. La care turboreactorul meu intră în funcţiune, iar capul cu atoghidare al rachetei îşi face un cucui tot lovindu-se de masă pe dedesubt. Unde e, unde e? Nu presimţi nimic?

O mână mi se lasă pe umăr, acolo unde croitorul nu e nevoit să-mi umple hainele cu vată, atât de tare mi se îngrămădesc muşchii. Mă întorc: Mathias şi „nepoata" lui. Prima întrebare a mea e naivă:

– De unde ştiai că sunt aici?

– Nu mi-ai dat tu telefonul?

Grozavă chestie pentru un sticlete!

– Staţi jos. Aţi mâncat?

– N-am avut vreme.

– Nu luaţi, în fugă, un polonic de caviar?

Aşa ceva nu se refuză. O omletă ar fi declinat-o, probabil. Dar aici nu le ofer acelaşi gen de ouă. Simpaticii ţari de la ***Prinţul Igor*** se grăbesc să aducă tacâmuri pentru nou-sosiţi. Nepoata e atât de pocită, încât îţi face bine s-o contempli pe Claudette. Ţi-am povestit-o în cărţile de pe dinainte pe asistenta triceratopsului. Urâtă dar erudită; fanatică a unchiului ei; ca şi el, supradotată în materie de chimie. Îţi spune pe loc care e natura oricărei pete, fie aceasta ieşită din furtunel, fie din nasometru. Va ajunge departe, dacă nevasta Roşcovanului n-o să-i facă felul după ce le va fi descoperit legătura vinovată.

– Să ştii că n-a mai trebuit să-l vizitez pe profesorul Tanner, hohoteşte vesel crustaceul opărit; drăgălaşa asta a descoperit codul în mai puţin de trei minute.

– Nu mai spune!

El se întoarce spre pocitanie:

– Povesteşte-i, micuţa mea regină!

Micuţa regină ne luminează, întinzându-şi pe pâine caviarul:

– Toate cuvintele sunt de două silabe, indiferent care le e limba de origine. Se cuvine să nu ne ocupăm de prima silabă şi s-o păstrăm doar pe cea de-a doua. Le-am transcris aşadar pe o hârtie, numerotându-le. Reunirea lor se operează alăturându-se silabele pare, apoi silabele impare. Vreţi să vă fac o demonstraţie?

– Mai încolo, fiindcă deocamdată te-am priceput, dragoste.

– Bine. O dată admisă această tehnică, a fost ridicol de uşor să reconstituim mesajul.

Deschide taşca de poştaş rural care-i ţine loc de poşetă şi scoate o foaie de bloc notes îndoită în două. Iau cunoştinţă de textul descifrat: ***Zbor 1608. Vineri 19 De Gaulle. Cod îngeraş. Picior. Extremă prudenţă.*** Nici o semnătură. Citesc, recitesc, învăţ mesajul pe dinafară (pe dinăuntru – care e diferenţa?).

– Iertăciune! orăcăi vrând să ajung la fel de mare ca o salată de boeuf. În ce dată suntem?

– Păi... în nouăsprezece! răspunde strengăreşte Mathias.

Mă uit la ceas.

– Avem mai bine de două ore înainte! mă previne stindardul însângerat. Zborul 1608 aterizează la 23 şi 48.

A prevăzut totul animalul.

– Perfect. De unde vine?

– Bangkok.

– Cod îngeraş – aveţi vreo idee ce înseamnă asta, geniilor îngemănate?

– Nici una, dar poate vom elucida lucrurile la faţa locului?

Mereu frumosul optimism al oamenilor care descoperă amorul la ceas târziu.

– Şi cuvântul ăsta de unul singur, „picior", care nu aduce a nimic?

– Rămâne de văzut...

Îşi termină ouăle de sturion bătute şi ne cărăm.

– Eu vă las, declară cu convingere Claudette.

– Nu simţi nevoia să trăieşti peripeţiile unei anchete? Adeseori sunt mai grozave decât serialele americane de televiziune.

Îţi dai seama că nu aştepta decât asta!

==========

Cu trei sferturi de oră înainte de sosirea avionului, fac o vizită la biroul de poliţie. Funcţionarii din tura de seară iau poziţia de drepţi. Big bosul în persoană aici, îţi închipui ce onoare pe capul lor? Sunt burduşiţi cu devoţiune aceşti inşi de ispravă. Le recomand să-i filtreze ca lumea pe călători. Mai mult: vor face câte o fotocopie a tuturor paşapoartelor, graţie noului aparat care tocmai le-a fost adus săptămâna trecută. Suedez de invenţie. Voiajorul îşi prezintă actul de identitate. Tu te faci că-l priveşti – şi clic, clac, mersi Kodak! Pagina principală e înregistrată, fără ştirea proprietarului.

Mathias a scos din tărăboanţa lui nişte ***talkies-walkies*** şi s-a aşezat în spatele ghişeului de control, cu unul dintre aparate. Cel de-al doilea e la mine, care mă aflu în spatele şirului de inşi debarcaţi, într-un soi de box de sticlă, în compania celor două fete. Am aerul unui funcţionar plictisit, pe care serviciul nu-l mai interesează, fiindcă tocmai şi l-a încheiat pe al lui. De la un automat am luat nişte pahare cu cafea. Claudette e excitată de acţiune şi de cupa de şampanie. Mă găseşte din ce în ce mai „uriaş" în felul meu. Arhangelul copoimii aureolat cu toate prestigiile, întrucât e în stare de toate îndrăznelile.

Păsăroiul ajunge pe pământ cu cinci minute mai devreme. Să vii de atât de departe, să-ţi trebuiască cincisprezece ore ca să străbaţi

continentele şi tu să-ţi respecţi orarul cu rigoarea unui tren suburban – ce grozavă e tehnica, nu? Ori mă înşel?

Am fost deja anunţat că mulţi dintre pasagerii ***in the night*** au coborât la escale şi că n-au mai rămas decât vreo treizeci pentru Paris. Cu atât mai bine, trierea va fi uşurată. Iată-i că apar, la bordul monstruosului autobuz pe care îl pilota tatăl Claudettei, gigantic vehicul a cărui cabină se poate ridica până la înălţimea unui etaj. Traşi la faţă, cu ochii înceţoşaţi de somnul pe apucate, cu fleanca puţind, cu fundul slipului compostat, cu papainoagele înţepenite, târând bagaje de mână şi sacoşe ***duty free*** năvălesc pe uşile de intrare; unii încearcă să-i zărească, de departe, pe oamenii lor, veniţi să-i întâmpine. Se amorsează de pe acum saluturi cu mâna, zâmbete obosite. Trebuie să trăieşti, să regăseşti frigul, zilele cenuşii, grijile, proştii pe jumătate uitaţi...

Imediat, în ciuda numărului relativ restrâns al debarcaţilor, mă încearcă descurajarea. Ar fi trebuit să avem răgazul de a examina fiecare pasager, de a-l observa pe îndelete, a-i vorbi la o adică; dar am de-a face doar cu o hoardă de şobolani grăbiţi, a căror singură preocupare este să se împrăştie. Nişte galbeni, nişte turişti, câţiva ***businessmen***, amorezi întorşi de la Puckett, până şi un bonz îmbrăcat în portocaliu şi care va trebui să strângă amarnic din buci în frigorniţa pariziană. Cine din acest grup de extenuaţi poate corespunde persoanei pe care mai mult sau mai puţin o aştept?

Din baraca mea cu geamlâc îi observ pe toţi. Le decernez „puncte de vinovăţie". E sigur că moşnegii cei doi bolnăvicioşi de colo sunt fete mari, ca şi îndrăgostiţii care, stând la coadă, nu încetează să-şi halească flencile. Nici familia asta cu şase membri – tata, mama şi patru mucoşi – veniţi în serii scurte nu inspiră neîncredere. La fel cei trei teutoni eructanţi de bere, care se întorc dintr-o „călătorie de studii", bogată în masaje thailandeze. Atunci cine? Asiaticul cu

ochelari de aur şi îmbrăcat în negru? Mathias mă sună de la tejgheaua lui:

– Da, Ruginitură.

– Mi-am permis o iniţiativă; adulmecarea bagajelor de către un câine dresat pentru depistarea drogurilor. Au unul în seara asta.

– Excelent. Nu reperezi nimic deosebit?

– Nimic. Toţi sunt exasperant de neutri.

Şi încă cum! Iarăşi un tataie şi o mamaie întorcându-se de la Buda de jad! Iarăşi doi tineri în călduri. Din nou un galben, cu moacă de mormoloc: obraz spân, ochi cusuţi pe margini. O muie bună de rolurile ultranegative dintr-o producţie de categoria a treia – gen „duşmanul din copilărie al lui James Bond" şi care a declanşat ireversibila numărătoare inversă a bombei H la bordul submarinului.

– Îl reţinem pe gălbior? întreabă Mathias.

– Pretextul?

– Verificare a identităţii; e o baligă de muscă pe data emiterii paşaportului său.

– Dacă îţi spune ceva chestia asta...

Îl văd pe Roşcăţelul aplecându-se către poliţist şi, după zece secunde, numitul îl invită pe „Mutră antipatică" să-l urmeze la birouri. Să nu ne fie jenă. Frumoasa lui Xavier, care a urmărit manevra, îmi adresează o strâmbătură.

– Nu trebuia? o întreb.

– Are o faţă de mult prea ticălos.

Probabil că ştie ea ce zice. Un alt nene îmi mobilizează atenţia. Un american sau asimulat, croit după cum doar yankeii ştiu s-o facă: doi metri şi o sută douăzeci de kile. Are nişte căşti de casetofon înfipte în clăpăuge şi râde de plăcere în timp ce merge, ca şi când chestia cu pricina i-ar debita vreo reţetă despre conservarea în stare proaspătă a cabanosului.

– Puneţi-mi-l pe american la răcoare, când ajunge în dreptul vostru, îi poruncesc lui Xavier.

Hotărât lucru, omul e un oarecare. Cu muie de client. O apuci pe căi greşite, Tonio. Félicie te-a învăţat întotdeauna că nu trebuie să-i judeci pe oameni după înfăţişare. Fapt e că bouleanul încetează să se mai hlizească în clipa când un arcaş pus la pândă îl îndeamnă să intre în apartamentele private. Moment impresionant. Câtă vreme ai de-a face cu aceşti domni în public, treaba merge ca unsă; dar din secunda când dumnealor te vâră între patru pereţi, bucălatul începe să ţi se lichefieze, fabricând un lung bigi-bigi de ciocolată.

N-a mai rămas acum prea multă lume. Doar ceva târâie-brâu. Dame başoldiste, umblând legănat şi care nu mai pot de oboseală tot plimbându-şi ţâţişoarele de carnaval nemţesc; tipi furişaţi, care nu ştiu nimica, dar îi urmează fără prea multă încredere pe cei din faţă. Tăntălăi, ce mai! Oftez mai abitir ca furtuna lui Shakespeare. Simt că am luat-o în buze. Încă o dată, idioata asta de anchetă se preface în nisip fin. Va trebui să mă înfig în gălbior şi-n american, dar fără speranţe.

– Ei bine, uite pe cine aşteptai! îmi zice deodată Adeline ori Charlotte ori Noémie – drace, nu-mi mai amintesc numele mic al asistentei-amante-nepoate-roşcate-mult-urâte a lui Mathias.

Şi-mi arată cu privirile o femeie pe care un angajat de la secţia sanitară a Air France o împinge într-un cărucior. Cu adevărat surprinzător cortegiu. Femeia e încă tânără, destul de frumoasă, în genul blondelor cu vitrina un pic vestejită. Detaliu atroce pentru o reprezentantă a sexului frumos: are un singur picior. Alt detaliu, încă şi mai impresionant – un picior articulat stă lângă ea în scaunul cu rotile. O papainoagă din clorură de vinil, încălţată cu un ciorap identic celui al gaibaracului natural şi cu un pantof care e perechea celuilalt. Un al treilea detaliu, dar ăsta plăcut: poartă prins cu un ac, la gulerul pardesiului, un mic înger de fildeş, încununat cu un nimb de diamante. O persoană bogată de fapt.

NOAPTEA SE VA SFÂRŞI
(urmare)

– Lasă-i să se ducă pe cei doi cioflingari, Ruginitule, şi pregăteşte-te s-o urmăreşti pe oloaga plimbată în cărucior.

Doamna despre care vorbesc pare nehotărâtă o dată ce se vede ieşită din zona poliţienească şi priveşte în dreapta şi-n stânga, ca una care era sigură că va fi întâmpinată, şi acum se pomeneşte ţuţ. Cornacul o propulsează spre împărţitorul de bagaje, unde valizele provenind de la Bangkok au şi apărut pe ringul de dans. Femeia cu îngerul arată spre un samsonit barosan, cenuşiu, constelat cu etichete de hoteluri, de un efect dintre cele mai grozave. Driverul îl înşfacă pe susnumit, apoi întreprinde dificila operaţiune a ieşirii din sala cu ***luggages***, purtându-le în acelaşi timp, şi pe damă şi valiza.

Am o idee.

– Claudette, zic, fă-mi un serviciu. Ieşi în calea oloagei în holul de sosiri (care serveşte şi drept hol de ieşire); spune-i că madam Christine a fost împiedicată în ultima clipă să plece şi că te-a trimis pe dumneata s-o întâmpini pe numita. Ieşi pe urmă din aerogară şi aşteaptă afară, împreună cu ea, voi apărea şi eu cu un taxi break.

Ea încuviinţeaza şi dă fuga.

– Mergi şi ia-l pe Mathias, mă adresez lui Marguerite sau Cecile sau Rose (prenumele tot nu-mi vine în minte), ne veţi urma taxiul.

Acestea fiind spuse, mă îndrept spre şirul de taxişti şi închiriez un Renault Espace bordo. Un sticlete mă vociferează:

– Stai la coadă, ca toată lumea!

Ca să-l bag în boale, îi arăt legitimaţia. El începe să se spârcâie, ascuns în spatele chipiului căruia se preface că îi şterge banda de piele din interior, udată de transpiraţie porcină. Undeva, mai într-o parte, se află drăgălaşa mea Claudette, în compania şchiopârţei şi a pilotului de scaun rulant. Cele două vorbesc în engleză.

Le salut scurt, cum ar face un servitor (sau cel puţin un subaltern) şi, asistat de funcţionarul air-franţuz, o încarc în taxic pe sărmana mutilată. După care îi dau marocanului care taxichează adresa coteţului nostru din Saint-Cloud şi *after* îmi recuperez frumoasa 600 SL, ca să alerg să le aştept pe cele două ***at home***. Pe drum, telefonez la ***mother*** a mea, să-i explic că aduc la noi o femeie cu un singur picior şi nu-i aşa că-i poate pregăti camera prietenilor (care va deveni, cu un „e" în terminaţie, cameră a prietenelor)? Mereu de acord Félicita. Să-i pregătească doamnei şi o gustare? Îi răspund că un ceai îi va fi, probabil, suficient ca accesoriu.

==========

Ajung înaintea cucoanelor. După zece minute, apare taxiul Espace, urmat de Mathias la volanul Fordului Mondeo al său, nounouţ. L-a ales negru şi cu tapiţeria neagră, ca să se asorteze cu proprietarul. Xavier e frumos ca un semafor în ceaţă.

O scoatem pe damă din hârb şi o ducem către hogeacul meu. Doamna care-nu-se-foloseşte-decât-de-un gaibarac-în-acelaşi-timp o întreabă pe Claudette de ce nu a fost dusă la hotelul ei obişnuit.

– Din prudenţă, îi răspund eu în limba Beatleşilor fiindcă asta e folosită de dânsa. Lucrurile devin mai delicate.

– Zozo nu-i aici? se informează dumneaei.

– Îl aşteptăm! o contrainformez.

Ea încuviinţează. S-o vezi pe mama cum dă zor! Un poem. Gentileţea ei fără margini, îngrijirile ei pline de râvnă, privirea limpede de prea multă bunătate! Scumpa! Sunt sigur că Domnul îi pregăteşte o primire de star pentru ziua (sper că îndepărtată) când draga mea bătrânică se va prezenta la raport. Noua-venită e şuşotită, cocoloşită. De când am văzut-o mă întreb de ce călătoreşte fără să-şi monteze compasul fals. Dacă i s-a confecţionat un înlocuitor de cataligă e ca să şi-l „încalţe", nu? Aş întreba-o, dar mă tem că purtarea ei corespunde unui anume scop şi că interesul meu ar pune-o în gardă.

În vreme ce doamnele o instalează pe musafiră, eu schimb o vorbă cu Eric cel Roşu.

– Se numeşte Maria Samanski, e născută la Varşovia, naturalizată britanică şi locuind la Hong-Kong, mă anunţă el cu o detaşare de corector.

Nu şi-a pierdut vremea cu gaborii de la control unchiul-amant-stăpân al lui Germaine, Lucette, Mélanie (tot nu mai ţin minte; aş putea, cu o întrebare pusă lui Mathias, să elucidez acest fals mister, însă îmi place jocul; va trebui să regăsesc de unul singur nenorocitul ăsta de prenume – memoria e ca un muşchi pe care trebuie să-l pui la treabă, mă asigură mama când are un gol în mansardă).

– Presupun că ai adus-o pe femeie aici ca s-o ai la îndemână? reia excelentul bărbat căruia nu-i lipseşte decât îngrăşatul pentru ca moaca să-i semene cu motivul central de pe drapelul japonez.

– Bună presupunere.

– Pot să-ţi spun că n-a prea crezut în aiureala cu întârzierea Christinei. Are o bănuială.

– Tot ce se poate.

– Cu mâna pe inimă îţi jur că, dacă există cineva care trebuie tratat de urgenţă cu serul adevărului, apoi în clipa asta ea e.

– Ai materialul la tine?

– În maşină.

– *Go!*

==========

Ştii cum se poate prevesti soarta unui nou-născut portughez? Îl arunci de un perete. Dacă rămâne lipit acolo, se va face zidar. Dacă pică, se va face faianţar! Mă gândesc la gluma asta când o văd pe Maria 4 coborând din odaia ei mansardată, cu cămaşa de noapte prinsă între fese, cu barba în poziţie de luptă şi ochii plumburii. Unghiile de la picioare îi sunt negre, din pricina unui doliu recent în familie, dar picioarele propriu-zise par curate.

E noua servitoare a Féliciei. A împlinit deja o lună! O lună prea mult, fiindcă bătrâna mea face toată treaba, în timp e Maria ne mănâncă madeleinele de Proust şi se uită la abjecţiile televizate. Uneori, când se prezintă câte un film „X", şi-o pune singură; dar numai cu un deget şi fără să zbiere prea tare când îi vine sorocul. Mama, care nu gustă deloc asemenea gen de producţii, urcă să tricoteze la ea în cameră. Îi repet să-i facă vânt Mariei 4, dar ea refuză deoarece subreta noastră e mamă celibatară – şi cine îi va hrăni sugara când ea va fi la pământ? Uite asta e mama mea şi de aceea o iubesc atât.

– Dară ce făceaţi dumenovastră? exclamă persoana văzându-mă că o ţin pe „doamna din camera pentru prietene", în vreme ce un nene de culoarea ciorbei de lobodă îi înfige o seringă în picioarul care i-a mai rămas.

– Tratamentul, îi răspund. Şi tu ce faci aici, toanto? Întoarce-te să te culci!

Ea clatină din cap în semn de nedumerire, se scarpină între picioare, ceea ce îi vâră cămaşa *şi* în mandrină, şi până la urmă se duce învârtindu-se.

– Ar fi trebuit să închizi uşa, îmi reproşează înflăcăratul.

– Exact, asta ar fi trebuit, convin eu, numai că la mine acasă nu mă simt în apele mele.

– Crezi că va bate toba prin cartier?

– Pentru asta ar trebui mai întâi să vorbească bine franţuzeşte.

– I-o dai sub coadă?

– Ăsteia nu.

– Totuşi e tânără.

– Nu-i un criteriu absolut pentru mine. Am surprins-o goală; s-ar zice că poartă chiloţi din piele de capră, pe lângă că miroase a ţap.

Redevenind profesional, noul libertin mi-o arată pe Maria de Polonia:

– Cred că doamna e gata.

Doamna are un zâmbet fericit. Ochii îi sunt umezi, pare s-o ducă de minune.

– E în regulă, dulce prietenă? mă avânt eu, în dialectul lui Churchill.

– ***Very well.***

– Cum ţi-ai pierdut piciorul?

– Accident feroviar în Silezia.

– De mult?

– Foarte de mult.

Ce-i drept, acumulează nişte ore de zbor această ciudată femeie. Văzută de aproape şi prin machiajul extenuat, îi votezi, cu majoritate, a membrilor juriului, aproape şaizeci de primăveri.

– De ce nu-ţi foloseşti proteza, doamnă Samanski?

– Ba o folosesc.

– De ce n-ai avut-o la coborârea din avion?

Înghite în sec.

– Mă prefac, faţă de personalul de bord, că legăturile s-au slăbit, astfel că sunt purtată pe cărucior şi nici poliţiştii, nici vameşii n-au inimă să mă controleze.

– Şi ţii „chestia aia" în piciorul artificial?

Îmi sfredeleşte pieptul cu degetul ei noduros.

– Şmecheraşule!

Izbucnim în râs ştii cum? La unison.

– De multă vreme lucrezi cu Christine?

Încetează să mai râdă.

– Abia dacă o cunosc. Dacă am văzut-o o singură dată. O brunetă frumoasă, cu ochi albaştri, mi se pare?

Mă cuprinde oleacă nostalgia prin coteţul cocoşelului. Evocarea asta... Te prinzi? Nu suntem nici noi de lemn!

– Atunci cine e corespondentul dumitale?

– Zozo.

Pronunţă „ţo-ţo". Caraghios diminutiv pentru un traficant. De fapt ce fel de trafic e la mijloc? Poate că a sosit momentul solemn s-o întreb, nu ţi se pare? De altfel, rămână între noi şi turnul din Pisa, bădia Mathias s-a şi apucat să decortice gaibaracul de sanchi al băbătiei, purtându-se cu cricumspecţia lui obişnuită. Înarmat cu un soi de ***cutter***, se ocupă să desfacă tot capitonajul din piele ascuns în interiorul protezei. Lucru ce pare uşor, tapiţeria fiind prinsă doar din loc în loc.

– „Treci" deseori? o întreb pe polono-britanică.

– Cam din două în două luni.

– Şi totdeauna te întâmpină Zozo?

– Totdeauna.

– Cam cum arată acest om de ispravă?

Ea se strâmbă.

– Urât dar viril.

– Spune-mi mai multe.

– Ochi negri ameninţători, sub nişte sprâncene groase. Mustaţă mare, neagră şi ea. Cu faţă ciupită de vărsat.

Mi-l descrie pe Azzola, mâna dreaptă a lui Marmelard şi toroipanul de rezervă al văduvei acestuia. Dar pe toţi dracii, Zozo este, evidentemente, diminutivul lui Azzola! Ştii că am făcut un pas de şapte poşte către victoria finală? În mai puţin timp decât îi trebuie echipei de fotbal a Franţei să fie eliminată din campionatul mondial, am câştigat lozul cel mare! Hi, hi, hi, gura!

– Eşti fericit? remarcă doamna.

– Foarte, prietenă dragă. Dumnezeu te-a aşezat în drumul meu.

– Dumnezeu nu există, răspunde ea.

– Punem pariu? Eşti bine retribuită ca să aduci „marfa" aici?

– Din fericire. Îţi dai seama de pericolul pe care îl reprezintă? Adu-ţi aminte de Tupolevul care a explodat anul trecut în plin zbor: supravieţuitori zero!

Simt nişte pişcături în sacrum.

– Mathias, mă bulbuc bâlbâind, ai grijă cum meştereşti piciorul ăla, doamna pretinde că, acum un an, un tupolev care transporta o încărcătură identică a explodat.

Imediat Morcoveaţă tresare.

– La naiba, acum ştiu!

Cu o mişcare speriată, abandonează falsul picior pe masa unde îl ciopârţea.

– Ce ştii, bătrână sfeclă vivipară?

– Despre ce e vorba. Înainte de prăbuşirea regimului comunist, savanţii ruşi puseseră la punct Vulgagrossium 18, despre care se poate spune că e cel mai puternic explozibil la această oră. O sută de grame sunt de ajuns pentru a nimici un zgârie-nori, şi cu un kil scapi de un întreg cartier. Uşor de ascuns, ca şi dinamita, trece neluat în seamă.

Şi-a făcut apariţia în lumea occidentală şi în Orientul Mijlociu în urmă cu vreo cincisprezece luni. E cazul să-ţi mai zic că toate serviciile secrete sunt scoase din minţi? Ni se spune adesea că un automobil-capcană a distrus mai multe clădiri ori a spulberat un cortegiu de maşini care păzeau o personalitate. Pe scurt, din ce în ce mai mult, Vulgagrossium 18 pune în pericol întreaga lume. I se cunoştea originea, dar până acum a fost imposibil să i se ia urma, până într-atâta sunt de precaute grupurile de terorişti.

Mathias priveşte spre hidosul picior găunos. Orice deşeu omenesc stârneşte, chiar prin simpla lui reprezentare, o insurmontabilă tulburare.

– Formidabil! Formidabil! face el. O să anunţ birgada de artificieri. Când mă gândesc că atacasem atât de voiniceşte piciorul ăsta!

Se apropie de televorbitor.

– Nu acuma! îi iau piuitul.

– Ştii bine că lucrurile de felul ăsta e preferabil să le pui într-un loc cât se poate de sigur! mă avertizează Incendiatul. Dacă tot ce conţine proteza asta ar exploda, oraşul Saint-Cloud ar dispărea în proporţie de patruzeci la sută!

– Dacă nimeni nu se apropie de ea, nu avem de ce ne teme, mi se pare! Gaibaracul ăsta de rahat vine tocmai de la Bangkok şi n-a călătorit în vată.

El face semn că-şi declină, fără tragere de inimă, orice răspundere.

– Câtă vreme va mai ramâne aşa şontoroaga noastră? întreb arătând spre poloneză şi nocturnă.

Mathias se întoarce spre Camille, Lydie, Agnès sau Geneviève (dar îţi jur că-mi voi aminti împuţitul de prenume al asistentei-nepoate-amante).

– Cât, ***darling***? o întreabă Brasero.

– O jumătate de oră, iepuraşul meu scump, se încumetă să răspundă Nathalie, Berthe, Muriel sau Stéphanie (până la urmă o să dau peste apelativul cel bun, ai să vezi).

Auzi, ăştia îşi iau în serios relaţiile de amanţi de laborator. Ciocăneala lor se preschimbă în pasiune. Fata adaugă:– După care urmează o perioadă de somn adânc.

– Aşa e, vaginelule! exultă savantul personaj.

– Ai s-o poţi totuşi supraveghea... micuţo? îi zic pocitaniei - atât-de-iubite-al-cărei-prenume-e-pentru-mine-o-enigmă.

– Fireşte.

Îi dăruiesc o mângâiere pe obraz, ceea ce îl face pe jerăgai să se întunece, fiindcă gelozia stă la pândă fără încetare. Damicelele cele mai cu du-te-ncolo stârnesc adesea patimi nebune. Am cunoscut destule care aveau muie imposibile, târtiţe late ca pupa de pachebot, picioare la graniţa cu elefantiazisul, ochi care-şi spuneau unul altuia lua-te-ar dracii, dinţi strâmbi şi care m-au făcut să le împroşc de-mi venea să strig după mama! Viaţa e mai puţin ticăloasă decât se crede. Ea oferă compensaţii dezmoşteniţilor fizicului.

În continuare dau patru telefoane. Apoi cobor la mămica şi la Claudette, care piuie cu drăgălăşenie în salon. Puştoaica pare să-i placă Féliciei. Aflând că mititica abia şi-a înmormântat tatăl, mort într-un accident, grozava mea mamă debordează de compasiune.

Prin spatele „protejatei" îmi face semn că „e o fată foarte bine". Că are „ţinută" şi „cunoaşte uzanţele". Şi un gând se înscrie cu litere de-o şchioapă în privirea Féliciei: „O astfel de femeie ţi-ar trebui ţie!"

Iar eu, fiu cumsecade, îi răspund: „ Ai dreptate, o să mă gândesc!"

Un răspuns de sanchi, îţi dai seama.

NOAPTEA SE VA SFÂRŞI
(tot urmare)

În filmele de acţiune americhene dai mereu peste secvenţe în care asistăm la acumungrămădiri de maşini de poliţie, cu girofaruri înnebunite, aglutinându-se, roind şi înghesuindu-se atât de strâns, încât să ajungi să te întrebi cum se vor descâlci ca să-şi ia valea. Au grijă de efect cineaştii. Imaginea-şoc. Li se întrepătrunde de verosimilitate. Or, iată că şi pe străduţa mea paşnică, populată de oameni cu buzunare mijlocii, are loc un ***big western*** de maşini curcăneşti. Una, apoi două, apoi trei şi în fine patru tărăboanţe cu câte un far sau fără (dar cu legea asupră-le) vin să escaladeze fâşiuţele de trotuar din jurul casei noastre. Cavalcada îi trezeşte pe cei adormiţi. Feţe la ferestre. Multă lume ştie cine locuieşte în hogeacul nostru de piatră, a cărui grădiniţă se pare că nu iese din iarnă decât ca să se cufunde în toamnă. Mai mult circulă seva în testiculele mele decât în plantele de pe „domeniul" nostru, iar trandafirii urcători ce se caţără pe umbrar oferă mai mult ţepi decât flori.

Curând, cumintea căsuţă a Féliciei mele atât de iubite e invadată. O mulţime pestriţă. Inşi de la Marea Hardughie: Béru, mucosul lui, Pinaud, domnul Blanc, inspectorul Homère Danflaque. Apoi persoane cunoscute numai de mine (sau aproape): văduva Marmelard (Chris-

tine pe numele mic), Mado Ravachol şi fata ei, Marie-Catherine, amantele lui Marmelard; în sfârşit, sir Azzola, mâna dreaptă a lui Marmelard. Nouă persoane cu totul. Invazie, îţi repet.

Sfânta mea mamă nu ştie unde să umble mai întâi cu cafetiera. A chemat-o în ajutor pe Maria 4, care şi-a smuls din orificii cămaşa de noapte, pentru a o înlocui cu o rochie primăvăratică, foarte potrivită în acest sfârşit de noiembrie. Ajută cum ştie ea mai bine bruneta portugheză, preparând litri întregi de cafea proaspătă, coborând în pivniţă ca să scoată vin (roşu pentru Béru, alb pentru aristocraticul Pinaud), aducând paharele din „serviciul cel bun" primit de părinţii mei ca dar de nuntă şi din care nu lipseşte decât un păhărel de lichior (spart prin grija mea atunci când, copilaş fiind, îl utilizam drept sucitor pentru prăjiturele).

Persoanele ridicate de la ele de acasă la această oră târzie au aerul unor oameni evacuaţi dintr-un tren deraiat. Privesc în jur aiurite, întrebându-se unde se află şi ce se doreşte de la ele. De-ar fi fost duse la prefectura de poliţie din Paris, zăpăceala le-ar fi fost mai puţin mare. Totuşi nea Azzolla încearcă să reacţioneze. Recunoscându-mă şi ştiind că anchetez asupra morţii patronului său, nu e surprins decât de locul unde a fost chemat. Îmi aruncă:

– Este oare legal să adunaţi în toiul nopţii nişte persoane pentru a le duce într-un loc necunoscut lor?

– Este absolut ilegal, domnule Azzola, cum tot ilegal e şi să pui să fie asasinaţi nişte oameni ori să te dedai unor traficuri murdare pentru a alimenta cu material aducător de moarte ceea ce Europa occidentală socoteşte a fi nişte grupuscule teroriste.

Ce mai tartă cu cremă, în plină moacă, măi nepoate! O încasează peste tot ciupitul de vărsat: obloane, nări, clăpăuge, gingii. Izbuteşte să mai articuleze:

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi...

Îi zâmbesc plin de cruzime:

– Asta se poate aranja foarte uşor: am în faţa mea tot restul nopţii ca să-ţi explic.

Contemplu asistenţa, cu o privire sigură de sine şi dominatoare.

– Vă găsiţi, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, la domiciliul meu particular. Am socotit că ne vom afla mai la largul nostru pentru a lămuri situaţiile ambigue şi a curăţa abcesele. Aspectele oficiale ale problemei vor fi tratate mai târziu şi în locuri mai potrivite. Ceea ce am de gând mai întâi este să „toaletez" situaţia. După asasinarea lui Roger Marmelard, noi, sticleţii, ne-am confruntat cu o mulţime de piste dintre care cele mai multe conduc, în chip ciudat, la nişte afaceri tot criminale, dar neavând nici o legătură cu moartea lui Marmelard. E interesant să constatăm că atunci când cotrobăi prin mocirlă cu un baston de jandarm ies la iveală nenumărate jivine abjecte pe care nu le căutai.

Îmi torn un pahar de Beaumes de Venise, domeniul Coyeux, luată de Maria 4 la nimereală, fiindcă i-au plăcut culoarea şi forma sticlei, ceea ce dovedeşte că fata are pe undeva indiscutabil temperament artistic. Savurez divinul vin, îl plimb prin gură şi îl înghit cu regret*.

– Voi avea o discuţie între patru ochi cu fiecare dintre dumneavoastră, îi anunţ. Mi-ar plăcea tare mult să încep cu dumneata, doamnă Ravachol.

Aceasta se înclină şi se ridică. Ne ducem amândoi în mititelul salon-birou de lângă scară. Madam Mado se întorcea de la un dineu cu nişte prieteni când sir Pinuche a apărut s-o ia împreună cu Rollsul şi totodată domnişoara ei. Iată de ce poartă o rochie de lamé şi un

---

* Desigur, aceste observaţii oenologice nu au nici o legătură cu superba povestire de faţă, atât de plină de peripeţii, dar îngăduie o mai bună caracterizare a personajului meu, a cărui poftă de viaţă dovedeşte o seninătate corporală şi spirituală de netăgăduit (n.a.)

vizon ***dark***, cercei barosani cât nişte cădelniţe şi un pandantiv făcut dintr-un singur smarald solitar care, având în vedere preţul lui, nu şi-ar fi putut permite să fie două.

– Aţi făcut progrese, domnule director? mă întreabă aşezându-se picior peste picior ca să-mi dezvelească pulpele care nu mă excită mai mult decât o maşină de tuns iarba, maşină expusă în raionul de grădinărit de la B.H.V.

– Am făcut! îi răspund enigmatic. Doamnă, trebuie să-ţi spun acum unele lucruri care te vor face probabil să protestezi; fii drăguţă şi fair-play – renunţă la toate figurile astea. Protestele, ba chiar negarea nu vor schimba cu nimic lucrurile. Interesul dumitale e să cooperezi cu mine cinstit, astfel vei economisi energie şi vei obţine rezultate cu mult mai bune.

Doamna a şi pălit; degetele îi descriu opturi în jurul solitarului, iar pieptul ridicat, la suprafaţă, cum se cuvine, cu ajutorul unor balene judicioase, începe s-o facă pe aparatul respirator de urgenţă.

– Haide, haide, scumpă Mado! îmi permit s-o iau la sentiment, ştiind bine că un strop de familiaritate îmi va îndulci întrebările. Mai întâi şi mai întâi erai la curent cu faptul că fata dumitale se culca cu amantul tot al dumitale, aşa-i?

Tresărire a madamei. Privire de oţel a lui Sana. Persoana, care de obicei, îşi coboară chiloţii, de data asta coboară steagul în bernă.

– Îmi dădusem seama de asta! convine ea.

– Ai avut atunci ideea unei răzbunări ce putea deveni aducătoare de mălai: să fotografiezi perechea în timpul zburdălniciilor, pentru ca apoi, cu pozele compromiţătoare, să-ţi şantajezi nestatornicul amant.

Început de proteste din partea damei, care îşi deschide gura la fel de tare precum Harpagon sipetul. Privire de oţel din partea elementului Poliţist. Dama îşi închide fleanca la loc. Doar pentru o clipă. Fiindcă adaugă categoric:

– Exact. Am obţinut aceste fotografii printr-un amic, pitit pe terasă, dar absolut niciodată nu m-am gândit să-l şantajez pe Roger.

– Te-ai mărginit să trimiţi poza cea mai ***hard*** soţiei lui?

– Exact.

– Şi mai cui?

– Doar ei.

– Ce nădăjduiai acţionând astfel?

Ridică din umeri.

– Ce se poate nădăjdui de la o răzbunare?

– Ţi-ai zis că Christine Marmelard va arăta soţului ei clişeul; că domnul se va speria din pricina dumitale, de la care se putea aştepta la reacţii violente ca amantă şi ca mamă grav jignită?

– Da, fără îndoială.

– Nu ai urmărit alte scopuri decât să-i strici dragostea cu Marie-Catherine?

– Nici un alt scop.

– Care e convingerea dumitală intimă cu privire la moartea lui Marmelard?

– Nevasta lui a pus să fie omorât! mă asigură ea, privindu-mă drept.

– Să fi fost ăsta cel mai bun mijloc de a-şi recuceri libertatea? Cu fotografia în cauză, avea divorţul în buzunar!

– Un divorţ implică partajul bunurilor; de ce să nu presupui că doamna a dorit să-i rămână totul?

– Eşti o femeie ciudată! las eu să cadă încetişor (ca să nu se spargă).

– Fiecare luptă cu armele aflate la îndemână. Ceea ce am trăit eu era intolerabil.

– Da, înţeleg asta! răspund sincer, situaţia ei fiind neconfortabilă.

Mă întorc în salon şi-i fac semn lui Béru. Acesta se prezintă ţanţoş că a golit două butelii de Château Palmer 1966 (podgoria

numărul 3 după clasamentul lui Margaux). Palmer acestui godac! Toanta de Maria 4; ar fi trebuit să cobor eu însumi în pivniţă.

– Urcă în camera de oaspeţi împreună cu doamna Ravachol şi ţine-i companie până la noi ordine; nu vreau să intre în contact cu berbecii care aşteaptă. Şi mai ales încearcă să fii corect.

La care Grasul, indignat:

– Drept cine mi-ţi mă iei? Păi io îş neam de gentlemani, fir' ar drac al dracului!

Cei doi dispar în înălţimile noastre. Îi cer acum fiicei Ravachol să mă urmeze. Deloc mai întimidată decât la întrevederea noastră *first* nimfomana. Ca şi prima oară, îi întind fotografia compromiţătoare care o reprezintă înţepuşată de Marmelard.

– De când nu ne-am văzut, mama dumitale ţi-a vorbit despre imaginea asta pioasă?

– De ce să-mi fi vorbit? O cunoaşte?

Mă abţin să răspund, având în vedere că eu pun întrebările, nu neroada asta cu piţipoanca în flăcări.

– Roger Marmelard ţi-a arătat-o cumva în ziua dinaintea asasinării lui ori a făcut aluzie la ea?

– Absolut deloc. Înainte ca dumneata să vii la noi, nici nu-i bănuiam existenţa.

– Întrebare subsidiară, la care nu eşti obligată să răspunzi: după părerea dumitale, cine l-a ucis pe Marmelard?

– Cine profita de pe urma crimei? răspunde ea fără să-şi abandoneze calmul, puţin obişnuit pentru o adolescentă.

Uite una ce va urma o traiectorie frumoasă, dacă porcii cei babani nu-i mănâncă prea tare menghinea.

– Mulţumesc, zic, te poţi întoarce în salon.

– Unde e mama?

– Unul dintre oamenii mei îi ia interogatoriul.

Domnişoara mă părăseşte. Mama a deschis nişte cutii de pateu

şi a tăiat o şuncă de Lyon adusă de mine din ceea ce se chema odinioară „cetatea mătăsii". S-ar spune că recepţia asta, pe cât de improvizată pe atât de nocturnă, o amuză pe iubita mea Félicie. De vreme ce fiul ei o organizează, ea i se dedică trup şi suflet. Aduce un mare număr de produse alimentare din pricina lui Apollon-Jules. Nu se poate găsi un mai nimerit curăţător de tranşee; băiatul ăsta are gura de canal branşată direct la găoază! Un fenomen de bâlci! Într-o zi, îşi va prezenta numărul de bulimie pe scena music-hall-urilor, pun pariu. Bătrânul lui a rămas de pe acum în urmă, bătrâna idem. Ăsta e mozartul clămpăului!

Îl înhaţ de o ureche.

– Aşa, zburdalnicule: crapă, crapă până pocneşti, dar dacă o să borăşti în altă parţe decât chiuveta de la baie, te pun să-ţi mănânci borâtura!

Îmi arunca o privire de viţel şi mormăie:

– Mă plictiseşti, tâmpitule!

Şi înfulecă cinci bucăţi de cârnat, ca să-mi arate el mie.

– Doamnă Marmelard, zic eu atunci, eşti bună să vii cu mine?

Are aceeaşi privire umedă, de gazelă castă. Când se mişă, parfumul suav îi devine de nesuportat pentru un dermic de teapa mea. Ne închidem în salonaş. Şi ştii, trag zăvorul de alamă, cu o mişcare maşinală, fără nici un gând ascuns, ţi-o jur pe capul mamei mele!

– Ia loc!

Nu-mi face demonstraţii cu pulpele. Se aşază plină de sobrietate regina Christine.

– O să dureze ceva timp, o anunţ.

Mimica exprimând acceptarea, aproape resemnarea. Doamna Bonacieux e numai blândete. Un înger deghizat în femeie tânără şi apetisantă. Îmi spun că, de-aş face vreodată dragoste cu ea, aş ataca-o nu printr-o tiroleză cu mustaţă, ci prin mângâieri delicate. Acestea ar demara de la gât şi s-ar termina la tălpi, cu o mare chermeză parohia-

lă în jur de ***rosebud*** în intermezzo. Dar vai, intimitatea asta trebuie să ducă spre altceva. Ne-am adunat ca să facem să ţâşnească adevărul şi nu albuşul, cum o spune atât de des regina Elisabeth ***two***, când vine vorba de nurorile ei. Trebuie să te arăţi la înălţime, dragă Sana.

Încă o dată fatidica fotografie a perechii Roger-Marie-Catherine.

– Eşti la curent cu existenţa acestei fotografii, frumoasă doamnă?

Faţa ei are o tresărire, cum scria Alexandre Dumas. Doamna îşi dă ochii peste cap.

– Ce blestemăţie! murmură sărmănica. Cine e fetiţa asta?

– Nu eşti fizionomistă; se află actualmente la mine în salon. Nu-i mai puţin adevărat că în clişeul ăsta i se vede mai degrabă poponeaţa decât faţa.

– E fiica Ravachol?

– Într-adevăr.

Şi ştii ce adaugă?

– Bietul Roger; căzuse jos de tot.

– Ah, doamnă, oftez eu, când demonul cărnii pune stăpânire pe noi, nefericiţii de bărbaţi, puterea de a rezista ni se duce pe apa sâmbetei. De altfel, continui după ce mi-am umezit buzele, şi femeile au slăbiciunile lor, nu-i aşa?

Ea examinează mai departe scârboasa imagine, cu aceiaşi ochi pe care i-ar avea în faţa respectivei poze o interpretă la armonium, fecioară la cincizeci şi şapte de ani.

– Sunt constrâns să-ţi pun o întrebare indiscretă, doamnă, aşa cere ancheta: ai vreo legătură cu cineva?

La chestia asta, ea se ridică la vreo patru centimetri de fundul scaunului.

– De ce o asemenea calomnie, domnule director?

– Ar fi ceva absolut normal şi scuzabil din partea unei soţii abandonate. Mi s-a spus că domnul Azzola ar fi amantul dumitale.

Se pune pe plâns.

– Ce ruşine! De ce oare cele mai curate sentimente de prietenie ajung obiect de bârfă?

– Aşa e făcută viaţa! îi răspund. Se mai spune şi că participi, laolaltă cu el, la un trafic dubios.

– Ce??

Îi întind felicitarea pe care Soarele de la Austerlitz (adică Mathias) mi-a restituit-o.

– Îţi spune ceva acest obiect?

– Mi s-a întâmplat să văd aşa ceva, ba chiar să primesc unele, atunci când m-am căsătorit, dacă nu cumva...

– Urmează-mă, frumoasă doamnă.

Urcăm scările şi o pun să intre în camera mea, unde Maria polonezoaica doarme sub supravegherea lui Jeanine, Esther, Léopoldine, Hermance (dar nu-ţi face griji, sunt pe drumul cel bun).

– Cunoşti această persoană, Christine?

Şi poţi să mă crezi că o sondez de la Java la Sumatra. Ea priveşte. În colţul pleoapelor îi apar două cute; nimic mai mult.

– Nu! răspunde cu hotărâre.

– O poţi trezi pe femeia asta? o întreb pe Roselyne, Barbara, Pulchérie, Cunégonde (nu trebuie să te dai bătut).

Amanta-asistentă-nepoată se apleacă asupra drogatei ca să-i pălmuiască uşor obrajii.

– Doamnă, doamnă! zice. Treziţi-vă!

Cu un efort, adormita încetează să mai fie astfel.

– Cum te simţi? o întreb.

Ea rătăceşte niţel, cât să-şi limpezească bostănelul.

– Ia uite cine a venit! adaug plin de veselie.

Doamna îi zâmbeşte Christinei.

– Bonjour, Christine! şopteşte.

Interesata (atât de interesantă) împietreşte. Adeseori mincinoşii prinşi cu degetul în borcan se fac drob de sare, am observat asta.

– Se înşală! mă asigură doamna Bonacieux.

Biata Constance! Ce vrednică de milă a ajuns!

– O să ne întoarcem! zic trăgând-o afară din odaie.

Unde s-o duc? În camera mamei? Sacrilegiu! E un loc sfânt, unde nu intru decât ca s-o sărut pe bătrâna mea atunci când mă întorc târziu acasă ori când o gripă rebelă o ţine la pat. Acolo miroase a levănţică, a muşeţel, a merişor uscat, a rufe curate şi hârtie îngălbenită. Se află relicve de la tata, amintiri despre mine când eram sugar, gadgeturi amintind de Dumnezeu – tot ce reprezintă sfinţenia unei mame precum Féloche.

În disperare de cauză, deschid uşa camerei de oaspeţi. Béru tocmai i-o pune doamnei Ravachol. Care doamnă pe semne că dispune de o presă de ulei de prima calitate, fiindcă flăcăul i-o înfige bătrâneşte, fără ca asta să ridice vreo dificultate, în ciuda dimensiunii supranaturale a prepeleacului său.

– Gentleman, hai? îi zic scrâşnind.

– Iegzistă şi circoştanţuri întrenuanţe, pledează Monstrul; cum ai fi vrut ca o borfelină ca asta să treacă pe lângă un zbant cum e al meu?

– Poftim întăriri! scrâşnesc eu în continuare, împingând-o înăuntru pe Constance Bonacieux.

– Bine-ai venit la club! rânjeşte Fericitul. Unde mănâncă una poa' să mănânce şi două!

NOAPTEA SE VA SFÂRŞI
(continuarea urmării)

– Vino, domnule Azzola. Eşti rudă cu celebrul acordeonist?

– După câte ştiu, nu.

– Nu ţi se mai spune şi Zozo?

– De către prieteni, câteodată.

– Să mergem la etaj.

Urcă în urma mea treptele de lemn. În noaptea asta are o moacă de revoluţionar sud-american. Chestia i se trage de la mustaţa pancho-viliană şi de la ciupiturile de vărsat. Îl introduc la mine în cameră. Se cabrează văzând-o pe Maria cea Polonă. O veritabilă surpriză şi infinit de greu de surmontat. Puţine fiinţe, chiar şi dintre cele mai înrăite, ajung să-şi păstreze impasibilitatea atunci când sunt tamponate de neaşteptat.

– Bună, Zozo, face cărătoarea de explozibil.

– Vă cer iertare, doamnă, dar eu nu vă cunosc! ripostează Azzola, care a recuperat.

Femeia, care nici ea nu mai e şutată de serul adevărului, înţelege că a spus o prostie şi că e în pericol, aşa că face îndată marşarier.

– Semănaţi cu cineva cunoscut mie, zice. Pentru o clipă v-am luat drept el, dar este evident că mă înşelam.

– Nu e nici o problemă, răspunde Azzola.

Tulbure ambianţă. Mă prefac că înghit gogoşile astea groase cât nişte boa constructori (Béru dixit).

– Persoana de faţă nu are un picior, îi atrag atenţia lui Azzola. Proteza îi stă la capătul patului.

El aruncă o privire indiferentă către obiectul dezagreabil; aşteaptă urmarea.

– Anumite servicii cred că doamna Samanski îşi utilizează piciorul cel fals pentru a aduce în chip fraudulos unele mărfuri interzise. Dar proteza de aici e goală precum o cochilie de melc căreia i-ai mâncat locatarul. – Ridic membrul artificial şi-i arăt transportatorului deschizătura acestuia. – Un corn al abundenţei de furat, scumpul meu... Zozo.

Şi pe când el nu se aşteaptă la aşa ceva, i-l vâr în braţe.

– Priveşte ce grosime a tocului! zic. Dacă chestia asta ascunde vreun element dubios, numai în toc poate s-o facă. Fii bun, ţine-mi piciorul, dacă pot îndrăzni să spun aşa ceva.

Mă duc să iau din sertarul de jos al comodei o elegantă trusă de scule, rămasă de la una din tărăboanţele de mare lux pe care le-am tot avut. Îmi plac tare mult obiectele frumoase şi, mi-a fost mai uşor să abandonez maşina decât această trusă superşic. Scot din ea un cleşte puternic, cu fălci de caiman. Instrumentul e nichelat, cu sigla uzinei auto gravată la locul potrivit.

– Ai grijă să-l ţii bine! îi zic interlocutorului, apropiindu-mă cu scula larg căscată.

– Nu! strigă Maria Samanski.

– Nu! îi face ecou ciupitul de vărsat.

Care aşază cu precauţie piciorul pe covor.

– Vulgagrossium 18 e cel care îţi împăienjeneşte ochii, Zozo? Ţi-e teamă să nu fii făcut chisăliţă de explozibilul ăsta?

A luat-o în barbă. Se simte pierdut de-a binelea.

– Hai, băiatule, îi zic, gagica ta, maica Christine mi-a scuipat totul, nu-mi mai rămâne decât să pun cap la cap declaraţia ei şi pe a ta. Simplă operaţie poliţienească. Rutină, bătrâne; nu poţi să scapi de aşa ceva.

NOAPTEA S-A SFÂRŞIT (în sfârşit!)

Se luminează de ziuă, trebuie să încercăm să trăim, cum a scris nu mai ştiu cine, dar nu înseamnă că-i fac publicitate dacă îi citez numele. Păi ce, eu mă şucăresc când mă văd stors de sucuri, ciugulit de cioace, la drumul mare, ca în codrul Vlăsiei? Când îmi regăsesc ideile în bucoavnele altora, împopoţonate cu totul soiul de ciubucării, dar cum le citesc, cum îmi strigă „Tăticule!"? Numai că mi se-n paişpe, mi se bălăngăne de asta. Proza mea nu e decât baligă de care m-am uşurat, adun-o şi fă-ţi din ea îngrăşământ pentru ghivecele cu muşcate! A scrie înseamnă a dărui!

În locuinţa mea, transformată în sucursală a poliţiei judiciare, toată lumea moţăie, inclusiv Félicie. Béru le trage la soamne de-a curmezişul patului unde le-a perpelit pe Mado şi pe Christine (o, scumpa doamnă Bonacieux pe care aş fi iubit-o şi care s-a arătat atât de dezamăgitoare!). Partenerele, rupte de oboseală amoroasă, zac alături de el; cu braţele deschise cruce, cu picioarele desfăcute, inundate de satisfacţie sexuală, de sudoare coitală şi de horbote de spermă croşetate cu ochiuri mari. Mama doarme într-un fotoliu voltaire, scoţând din nas un mic şuierat. Inspectorul Homère Danflaque le horăie tupilat într-un alt fotoliu, cu Maria pe genunchi. Adormind, şi-a lăsat

dextra în lâna subretei noastre. Pinaud – lungit pe canapea (beneficiul vârstei), cu ţigara pe jiletcă, unde fumegoasa a făcut o gaură înainte să se stingă. Bérurier-fiul – sub aceeaşi canapea, cu o baltă de vărsătură în chip de pernă. Mathias şi miss Maud, Nadèje, Dominique, France (din toată grămada, va ieşi fatalmente la tragere idiotul ăsta de prenume!) – în salonaşul intim unde am procedat la interogatorii. Lungiţi pe covor, cu perniţe sub cap şi paltonul lui mister Pivoine pe post de cuvertură. Heruvimizează, tandru înlănţuiţi în acea unică atitudine pe care o generează un coit efervescent.

Ah, cum se mai iubesc ăştia doi! Ce păcat că Xavier are optsprezece copii de hrănit, îmbrăcat, colonizat! Ce armonioasă i-ar fi existenţa alături de fata asta, savantă în domeniul aceloraşi tâmpenii ca şi el, încântată de cocoşelul lui cocoşesc, îmbătată de gloria lui poliţienească. Poştaşul sună întotdeauna de două ori! Dacă Ruginitul nu-i va deschide nici acum, o va avea în târtiţă pentru veşnicie şi va trebui să continue a-şi suporta scorpia şi a-i face câte un copil pe an.

Cât despre Azzola, habar n-am dacă le soileşte ca toată lumea, fiindcă l-am coborât în fosta noastră pivniţă de cărbuni (acum avem încălzire cu gaze) şi l-am încătuşat de o ţeavă. Ca să-mi eliberez conştiinţa (al cărei glas rămâne şuşotind), trebuie să recunosc că i-am vârât în fleancă vreo câteva castane dintre cele mai ţepene, fiindcă încerca s-o facă pe nevinovatul. Chestia l-a cuminţit ca prin farmec, aşa că până la urmă a recunoscut totul. Nu voi întârzia să te informez, nefiind dintre acei poliţişti egoişti care-şi păstrează descoperirile numai pentru ei şi refuză orice declaraţie, până şi pe aceea fiscală.

Şi Claudette? mă vei întreba, crezând ca am uitat-o în trecerea mea în revistă a protagoniştilor nocturni. Ei bine, închipuiţi-vă că scumpa mea mamă a dus-o în propria ei cameră şi a pus-o în pat, cum ar fi făcut cu propria ei fiică, dacă Dumnezeu i-ar fi acordat una, în loc s-o pricopsească cu un motan plimbăreţ, care-şi petrece viaţa

vânând toate pisicile întâlnite, care se întoarce acasă ori de câte ori are o eclipsă totală de lună sau care aduce câte zece persoane, inclusiv nişte jigodii de neînchipuit.

Acum voi răspunde la întrebarea majoră pe care şi-o pun cei mai puţin idioţi dintre tine: de ce rămânem cu toţii acasă la mine, de vreme ce totul s-a sfârşit? Ei bine, închipuie-ţi că, puţin după miezul nopţii, am primit un telefon de la Toinet. Băiatul părea supravoltat, aşa că discuţia a avut loc cam aşa:

– Am câştigat, tăticu'!

– Adică?

– O călătorie-fulger în Schwitzerland!

– Ce idee!

– Recunosc că n-a fost a mea.

– Atunci a cui?

– A Bătrânului.

– Achille?

– Yes. Ieri l-am găsit în biroul vostru al amândurora. Plângea.

– Chilug?

– Ca o madeleină.

– A pierdut pe cineva drag?

– Mie-mi spui? Virilitatea.

– Nu e cea mai proaspătă ştire de la France-Info; de foarte mult timp rămâne încolăcit în izmeme.

– Dar compensa neajunsul.

– Cu fleanca; ultima armă a asediaţilor de impotenţă.

– Se pare că nici măcar asta nu-i mai spune nimic. Era cu o gagică superbă, pe care o găsea salmastră. M-a întrebat dacă n-aş binevoi să-i fac eu doamnei onorurile, ca să nu fi venit până aici degeaba.

– Şi i le-ai făcut?

– Păi când dai, la vârsta mea, peste ocazia să-ţi înmoi biscuitul... Nu?

– Ai fost strălucitor?

– I-am pus-o cum am ştiut mai bine, părea destul de mulţumită.

– Bravo.

– După plecarea ei, l-am consolat pe Bătrânul. Îmi repeta că viaţa se termină prost şi că o să-şi înfigă o bomboană în cutiuţă. Afirma că se simte scos cu totul din joc, în chestii de muncă şi de amor. Nu-ţi faci idee ce cheltuială de energie mi-a trebuit până să-l pun înapoi pe şine. Mi-era milă de el. Am vrut să-i dovedesc că se află pe mai departe în cărţi, aşa că am trecut în revistă afacerea Marmelard, scotocind fiecare amănunt. Asta i-a schimbat moralul. Spunea nişte chestii deloc tâmpite Tataia. Îţi jur că are nişte rămăşite frumoase.

– Ştiu.

– Nu, nu ştii. Eşti prea năvalnic ca să priveşti cum un moşneag se străduieşte să mai facă faţă pretenţiilor. Mă trimiţi cu gândul la un cal de pe vremea Imperiului, care şarja printre mitralii, cu tăntălăul lui de husar în spinare. Într-o zi, o să scriu despre viaţa ta, Tonio.

– Nu merită osteneala, o viaţă povestită nu e decât o ţesătură de minciuni. Bine, l-ai înviorat şi pe urmă?

– Când am terminat să-i fac rezumatul poveştii, cel puţin atât cât o ştiam eu, el a început să se plimbe prin birou, îngrijorat ca un cap al statului care se întreabă dacă să înceapă războiul ori să se ducă la culcare. În cele din urmă s-a înfipt în faţa mea şi mi-a zis: „Tatăl tău, micuţule, e ca un câine smintit. În clipa când e gata-gata să dezgroape un os, începe să caute un altul".

– Auzi, o ia prin porumb de-a binelea moş Puţăbleagă!

– Nu râde de el. Poate că şi ţie ţi se va întâmpla într-o zi să te trezeşti că ai marea vână albastră între picioare.

– Mersi de proorocire. Şi ce voia să zică nea Chilug cu parabola lui de trei parale?

– Uite ce: Achille a declarat: – „Zglobiul nostru Antoine a demonstrat că maşina femeii instigatoare la crimă provenea din Elveţia. Bravo! O dată lucrul ăsta lămurit, el se năpusteşte în Elveţia, se joacă acolo de-a Eliot Ness şi în cele din urmă se întoarce pleoştit, zicând: Nu, greşeală, nici unul dintre cele trei Audi detectate n-a părăsit Geneva. Ei bine, băiete, eu, bătrânul caraliu albit în hamuri, pretind că unul dintre cele trei automobile a venit la Paris şi noi amândoi vom porni să-l căutăm!"

– Astfel încât?

– Astfel încât a închiriat un avion special care să ne ducă la Geneva, tăticu. Şi am ajuns acolo iute-iute, în chiar după-amiaza asta. După câteva ceasuri, am rezolvat problema. Nu-i colosal? De atunci Achille nu se mai gândeşte la cârnăciorul lui stafidit. Şi-a regăsit tinereţea pe lacul Léman.

– Ce-aţi descoperit?

– Tataia nu vrea s-o afli la telefon.

– Aşa că n-o să-mi spui nimic?

– Ce vrei: aşa am primit ordin. Tu eşti Ludovic al XIII-lea, iar el cardinalul Richelieu. Să-l trădez pe el echivalează cu a vă trăda pe amândoi. Nu te mişca de acasă, sosim!

Şi cu asta, păcătosul a închis ca un ţopârlan, şi la venire o să încaseze o carabă care riscă să-i strice freza, îţi dau în scris. Deci am hotărât să-i aştept, fiindcă şi eu am nişte lucruri să le comunic acestor nătăfleţi.

==========

În aşteptarea „echipei elveţiene", urc să o privesc dormind. Am intrat, fără zgomot, în camera întunecată, unde o slabă lămpiţă verde

îţi îngăduie să te mişti prin beznă. Eu am instalat lampa cu pricina, de când mama şi-a sucit glezna mergând la toaletă. Becul de pe noptieră se declarase falit când a vrut să-l aprindă. Ca să evit repetarea incidentului, i-am plasat o luminiţă permanentă, care n-o împiedică pe Féloche să tragă la aghioase, dar îi permite să circule noaptea. Şi iată, în prezent mandea profită de această lucoare verzuistică.

Îngenuncheat la picioarele patului, stau şi privesc. Ah, înger senin! Puritate a trăsăturilor! Lejeritate a răsuflării! Imagine fabuloasă a unei fetişcane adormite. Totul e numai graţie şi frumuseţe. Totul e liniştit, ca şi ziua asta ce se iveşte departe de Paris şi împrejurimile lui. Ce se iveşte peste livezi, peste coline şi grădini andaluze. Se iveşte peste crestele înzăpezite ale munţilor noştri, la orizontul tremurător al mărilor noastre, în această clipă domolite.

Nu mă mai pot stăpâni: îi mângâi mâna. Ea se trezeşte. Nu, fără să tresară, ci cu mişcarea lină a unei bărci eşuând pe o plajă în pantă uşoară. Nu-i e frică; în penumbra dulce îmi zâmbeşte această fată care miroase a cuib, a blândeţe, a floare sălbatică.

– Iartă-mă că te-am trezit, îi şuşotesc, a fost ceva mai puternic decât mine.

Mă ridic puţin. Buzele mi se plimbă peste obrajii şi gura ei. Pe care şi-o întredeschide. Limba subţirică o întâmpină pe a mea. Atunci îmi vâr faţa în scobitura umărului său. Părul fetei îmi gâdilă nasul. O muşc de ureche. Mâna stângă nu mi se poate împiedica să-i aplice câteva mângâieri uşoare. S-a culcat numai cu slipul şi sutienul. Sânişorii drăgălaşi se supravoltează imediat. Aş vrea să-mi readuc mâna cu pricina la niste ocupaţii materiale, cum ar fi împăierea unui scaun, săparea unui şanţ, spălarea gresiei şi mai ştiu eu ce. Dar o stângă sanantoniană aflată la cinci centimetri de un slip femeiesc – încearcă tu s-o opreşti, şmechere! Vezi bine: şi dacă ar fi lânga mine doamna Simone Vieille, cu tricoul ei, tot nu mi-aş putea stopa reptaţia

„sinistrei" pe sub delicioşii săi chiloţi umezi. Să tot strigi până te strici. Doamne! Finul ei pubis jilav, această fabuloasă puşculiţă în crăpătura căreia mijlociul meu soldăţoi întârzie, pe care o inventariază, o desface uşor, în care nu îndrăzneşte să-şi îndeplinească turul de onoare. O, ce fericire grandioasă, oferită în această dimineaţă a magicienilor unui biet copoi surmenat! Atâtea bucurii simple pentru un singur om! E prea mult, Doamne! Mă arhicopleşeşti. Ce-ar trebui să fac ca să-ţi dovedesc recunoştinţa mea? Curăţenie în biserica parohiei noastre? Să spăl picioarele bagabonţilor? Să le împart leafa mea? Să mă târăsc în genunchi până la Lourdes? Dă-mi de ştire, sunt pe sfânta Ta recepţie, cu urechi de elefant.

Iat-o pe deplin trezită, scoţând suspine ca nişte chiţcăieli de iepuraşi înghesuindu-se claie peste grămadă în blăniţa maternă. Trag cearşaful de deasupra şi o fac să pirueteze astfel încât să ajungă de-a curmezişul patului. Adorabilul funduleţ îi ajunge pe marginea saltelei. Îi amuşin chiloţii fragili sau mai degrabă îi suflu o adiere de foehn peste lânica apărată. Dulcile sale gemete se preschimbă în vaiete melodioase. O, ce bine e! Savoare cum nu există alta! După niţel timp, risc un deget (a-ţi spune care, ar însemna să mai ştiu) ca să-i dau la o parte slipul cel inocent. Limba îmi porneşte de la nivelul aşternutului şi urcă încet, pliată ca un jgheab. Încetineala ei sporeşte plăcerea indicibilă. La început, terorizată de ceea ce socoteşte drept o iniţiativă contra naturii, ea încearcă să-mi împingă înapoi capul, dar şi eu sunt un îndârjit, astfel că împotrivirea îi rămâne derizorie şi în orice caz ineficientă. Îmi continui drăgăstoasa manevră, încetinind-o încă şi mai mult. Fata hohoteşte de plăcere. Descoperirea asta o zăpăceşte, o topeşte. Hai, năpusteşte-te, dă buzna, înfige-te, micuţă marionetă! Strădania mea se vede rapid încununată de succes printr-o explozie a întregii fiinţe, cum se scria odată în cărţile libertine ale ultimului cerc. E la capătul liniei fătuca. Nu mai poate suporta încă o

repriză fără să rişte o implozie a piţilicii. Aşa că aproape încetez, lăsându-mi limba să rătăcească la voia întâmplării. Uşoara spălătură finală, ultima plescăială. Şi ea scoate ultimul suspin de mare anvergură. O aşez din nou în poziţie longitudinală, îi trag deasupra cuvertura. Am impresia că o iubesc. Că o iubesc de-a binelea şi pentru totdeauna (în orice caz în clipa de faţă).

– Hei, hei! se aude, dinspre intrare, vocea lui Toinet.

Cobor în goană scările. E acolo, zgribulit sub al său ***dufflecoat***, cu obrajii ca nişte mere de California. În spatele său, califul: Achille. Nu eroul din Iliada; eroul nostru, de la Marea Hardughie. Într-o blană de opossum, care pute încă a naftalină. Cu pălărie flocoasă, cu panglică, şi fular de mătase cu un capăt atârnându-i până la genunchi.

– Ăsta e palatul Frumoasei din Pădurea Adormită! face aventurierul.

Mama e de acum trezită, de acum în picioare, de acum primitoare.

– Am să vă pregătesc nişte vin fiert, propune ea, dacă nu cumva preferaţi un grog bun, domnule director.

– Vinul fiert e afrodisiac! strecor eu.

Beşleagă rămâne de neclintit.

– Să zicem vin fiert, acceptă el ca şi când nu mi-ar fi auzit remarca. – Apoi, desemnând bivuacul: Cine sunt aceşti oameni?

– Protagoniştii afacerii Marmelard, domnule director.

Puterea obişnuinţei: iată-mă că-i tot trag cu „domnule director", deşi îi sunt de la egal la egal. Adaug:

– Aici nu vedeţi decât o parte; alţii se găsesc care printr-o cameră, care prin piviniţă.

El se dezblăneşte, cu ajutorul lui Toinet.

– Iată un băiat care va ajunge departe, mă asigură mângâindu-i obrazul ca un adevărat tătic ramolit. Unde putem vorbi pe îndelete?

Din nou salonaşul-birou. Îi ofer moşului fotoliul, Toinet şi trupul meu moştenim canapeaua.

– Cum v-aţi întors de la Geneva? întreb ca să deschid vorbirea.

– Cu acelaşi avion care ne-a dus acolo, ce naiba!

– Călătoria a fost plăcută?

– La plecare am avut o ceaţă cumplită; am decolat printr-o minune. Toinet adaugă:

– Ne-a fost teamă să mai rămânem pe loc, din cauza prizonierei.

– Care prizonieră?

– Ei bine, persoana care a organizat asasinarea lui Marmelad.

– A venit cu voi de bună voie?

– Tocmai că nu, de aceea ne temeam să rămânem pe loc la Cointrin.

– În zilele noastre, oamenii nu se mai răpesc, indiferent cine ar fi.

– Auzi-l, Antoine! face Preabătrânul către fiu-meu. Iată că San-Antonio începe să ne vorbească despre principii şi legalitate! El, care vreme de atâţia ani mi-a făcut cele mai urâte figuri. Pe drept cuvânt se zice că funcţia creează organul!

Nu-i momentul să mă înfig în el. Îmi iau zăbala şi încep s-o rod ca pe un os de pui.

– Cum aţi procedat? îmi reiau atacul.

– În forţă, tăticu'.

– Adică?

– E o damă căreia îi place să sugă. Când am apărut la ea, tocmai degusta un păhărel de Drambuie; am pus-o să golească sticla, care era aproape plină.

– Cu de-a sila?

– Cu de-a sila.

– În privinţa asta e un energic! întăreşte Chilug. Şi, Doamne, cum se mai pricepe s-o facă!

– După atâta Drambuie, reia Toinet, râdea ca o toantă şi, dacă i-am fi cerut, ne-ar fi urmat până în Australia.

– Şi cine e această misterioasă cucoană?

– Nu-i spune încă, iepuraşule, hârâie Vechitura, lasă-l să fiarbă niţel de curiozitate. Şi, mai întâi, el trebuie să ne spună unde a ajuns cu ancheta lui.

Ultimele două cuvinte îi sunt burduşite cu ironie.

– Bine, zic, te rog mult să mă ierţi, Achille, dar pic de somn, aşa că voi urca să mă culc. Antoine, fiindcă faci echipă cu domnul, ocupă-te tu de el.

Şi-i las baltă. Sunt la podele cei doi guguştiuci; bătrânul şi mai abitir decât cel tânăr. După un bucheţel de secunde, Chilug dă buzna în hol.

– Antoine! Crezi că e momentul s-o faci pe prostul?

– Nu, scumpule Achille, şi tocmai de asta mă duc la culcare.

– Hai, întoarce-te, nu mai suntem la vârsta copilăriilor!

Mă întorc.

SE LUMINEAZĂ DE ZIUĂ

Mama aduce vin fiert.

– Nu aveţi nimic împotriva scorţişoarei, domnule director?

– Din contra.

– Şi e grozav de afrodisiacă, revin eu în forţă.

– A, nu ştiam! răspunde asasinul lui Hector, cu o voce prefăcut indiferentă.

Suflă în băutura prin care i se făgăduieşte marea cu sarea. Şi rosteşte, supus, prin aburii înmiresmaţi ai cănii:

– Ei bine, fiule, spunei-i lui tăticul tău.

Puştiul îmi zâmbeşte drăgăstos.

– I-am făcut aşadar domnului director o dare de seamă asupra peregrinărilor noastre geneveze, şi el a hotărât să reluăm ancheta acolo. În timpul călătoriei în avionul particular, n-a încetat să-mi pună întrebări. La sfârşit, mi-a zis: „Există un personaj pe care aproape că l-aţi escamotat tatăl dumitale şi cu dumneata. Şi acesta e..."

Îl întrerup, punându-i mâna la gură.

– Spun eu primul, Toinet!

– A, chiar aşa! rânjeşte al meu alter ego (centric), înainte de a-şi trosni o sorbitură de vin fierbinte. Sunt curios să ascult.

– O anume Marika Feder, care ţine galeria de tablouri a doamnei Bergovici.

I-am făcut praf. Căzătură a rămas cu chepengul căscat. Proteza i se dezlipeşte dintr-o încheietură şi îi alunecă în jos pe la babord.

– D... ddumneata şşştiai? face cu glas pierit.

Veşnica mea sinceritate:

– Drept să spun, n-o ştiu decât de azi noapte.

– De la cine ai aflat?

– De la sir Azzola, omul damnat al răposatului Marmelard. E încătuşat la noi, în ex-pivniţa de cărbuni. L-am putut demasca şi l-am urmărit până în pânzele albe. Tipul este un vechi agent al serviciilor sovietice. O cârtiţă infiltrată la Paris de mulţi ani. Avea legături strânse cu Roger Marmelard şi a devenit un soi de asociat al acestuia. Când afacerile societăţii de transporturi au ajuns pe jantă iar prietenul lui, Roger, a ajuns drojdie, el i-a propus să lucreze la o chestie colaterală ocupaţiilor lui obişnuite. Prins la strâmtoare, frumosul Marmelard a acceptat să iasă de pe drumul cel drept, cum se scrie în manualele de educaţie civică. Se punea problema recuperării din Est a tot soiul de arme şi de tehnici avansate, şi a aducerii lor în Franţa pentru ca, apoi, să fie furnizate asociaţiilor teroriste. Astfel, cei doi le-au procurat materiale ucigaşe bascilor, celor de la I.R.A., de la F.I.S.-ul islamic şi multor altor combatanţi din umbră acţionând în Franţa, Italia, Anglia şi pe aiurea. Tandemul Azzola-Marmelard avea o serie de parteneri, printre care şi Marika Feder; aceştia tratau cumpărările din Est, în vreme ce amicii noştri se ocupau de vânzările în vest. Se îndopau astfel care mai de care. Numai că serviciile internaţionale erau pe fază, se arătau tot mai curioase şi active, şi treaba începea să se împută. Brigăzi de represiune se infiltrau încetul cu încetul în companiile aeriene, se constituiau agenţi de supraveghere din rândul personalului navigant. Traficanţii ştiau asta, fiindcă la rândul lor organizau elemente de contraspionaj, dacă pot spune aşa. Azzola şi Marmelard primeau

informaţii privitoare la agenţii de care trebuia să se teamă în mod deosebit. Astfel că, dragul meu Toinet, lista de navigatori pe care tu îi detectaseşi cuprindea nu complici, ci adversari ai reţelei. Iar noi, tembeli cât cuprinde, le injectam serul adevărului, când de fapt ei erau de partea noastră, sărmanii; cu excepţia (aici cobor glasul) a unui funcţionar de la sol, tatăl micuţei Claudette, care le slujea drept poştaş şi care a fost lichidat de nişte complici de-ai traficanţilor, fiindcă dădea semne de teamă.

– Doamne, bâiguie Toinet al meu, o puştoaică atât de bună, atât de proaspătă şi cuminte! Va trebui să mă ocup de ea.

– Nu neapărat, fiule, nu neapărat! îi răspund.

Fug de privirea lui nehotărâtă şi mă uit la Moşneag.

– A fost o anchetă dificilă, apreciază Omul-cu-măţiguşul-fleşcăit şi noi am avut marele merit să o ducem la bun sfârşit. Să ştii că doamna Feder Marika, beată turtă şi, am impresia, nebuneşte surescitată de micuţul nostru Antoine care cânta la balalaică pe jartierele ei, ne-a explicat că primise ordinul să „programeze" moartea lui Marmelard şi, cum se întâmplă adesea în asemenea situaţii, este însărcinat să facă curat cineva „din afară", ceea ce limitează riscurile.

– Ştiu. Nu v-a precizat pentru ce se pronunţase sentinţa de condamnare la moarte a lui Marmelard?

– Nu.

– Vă spun eu atunci. Pur şi simplu din pricina figurii urâte pe care i-a făcut-o mama tinerei lui amante, fotografiindu-l în timp ce îi punea capră fiica; dorea să se răzbune astfel asupra soţiei, ceea ce este o culme a ridichiei – dar aşa se întâmplă: amantele nutresc mai multă ură faţă de legitime decât invers. Şi totodată, fireşte, să se răzbune pentru furtul lui Roger. Primind acea neobişnuită imagine, Christine i-a arătat-o lui Azzola. Acesta a sărit în sus. Nu din pricina destrăbălării amicului, a cărui zburdălnicie o cunoştea, ci fiindcă putuse cineva să-l pozeze fără ştirea lui. Adică Marmelard avea un (sau nişte)

duşman(i)! Nenorocire! Dacă vreun şmecher hotărâse să-l piardă pe don juan, fructuosul lor negoţ putea fi descoperit. Zozo a adus faptul la cunoştinţa „sponsorilor", care şi ei au socotit că eliminarea lui Marmelard e indispensabilă pentru securitatea generală. Marika Feder a fost însărcinată cu treaba asta. Avea antecedente grăitoare. Fotografia compromiţătoare i-a fost remisă, şi vicleana s-a pus pe lucru. Lua adeseori cu împrumut maşina doamnei Bergovici, în cursul frecventelor perioade de absenţă a acesteia din urmă. Aşa că a venit la Paris, a recrutat mâna de lucru necesară, în persoana nefericitului Faubrousin Denis, a organizat şantajul, pe care îl ştim, împotriva lui Marmelard, şi funesta soartă a acestuia a fost pecetluită. Mai târziu, când Toinet s-a dus la galerie ca să ancheteze, Marika a pus să fie „interpelat". Gorilele ei l-au dus la bancherul Strengerinzenait până când avea să i se hotărască soarta.

Rămânem tăcuţi o vreme. Moşul şi-a dat pe gât vinul fiert. Alcoolul şi oboseala îl fac să bălăbăne din cap cât se poate. Ca să-l trezesc, îl întreb:

– Şi voi, de partea voastră, cum aţi ajuns la Marika Feder?

– Lesne, dragule. Am acţionat ca un bătrân caraliu rutinat: fără grabă, dar eficace.

– Şi cum adică?

– Antoine al nostru mi-a făcut o descriere perfectă a damicelei. M-am dus, înarmat cu preţioasele lui informaţii, la Sommiers, unde, cu ajutorul poliţiei de acolo, am dat de fişa acestei avanturiere, care poseda un frumos pedigri aici la noi. Simplu, nu?

– Complimente, patroane.

Patroane! Radiază Tăgârţă. Devine roz.

– De ce ai menţionat-o pe Feder atunci când i-ai relatat lui Chi... domnului director faptele, pentru a-l face să acţioneze?

– Mă impresionaşe, mărturiseşte Toinet. Privirea ei îmi usca gura. Pe scurt, nu reuşeam s-o uit; trebuie să fi trecut şi tu prin chestii de astea.

– Mie-mi spui!

E momentul când Claudette îşi face apariţia, mirosind frumos, a somn, şi cu privirea înflorată de recunoştinţă. Îi salută pe ultimii sosiţi.

– Nu deranjez? întreabă drăgălăş.

– Câtuşi de puţin, îi răspund.

Ţoinetul s-a prins la întreaga şmecherie şi-mi plesneşte o privire elocventă, în care reproşurile bat în retragere în faţa stimei, ba chiar admiraţiei. Pentru el, eu sunt un bătrân, aşa că se înclină în faţa performanţei. Regretă că nu-şi poate încerca norocul pe lângă tinerică; dar, elegant, salută realizările mele.

Adormiţii se trezesc, fiindcă noua zi îşi face datoria. Auzim mugind somiera ocupată de văduva şi ex-amanta lui Roger Marmelard. Béru, care le-a reconciliat, le interpretează: „Cordit pe Bosfor, la răsărit de soare". Noile lui puteri se exprimă cu toată violenţa. Îl auzim împărţind cu frenezie oligoelemente:

– Ia-o, boarfă! Întoarce-ţi târtiţa către Sacre-Couer, babornită! Aşa, linge-mi babaroasele, chestia asta mă aţâţă!

Fiica lui Mado îşi face şi ea apariţia.

– Ce-i tărăboiul ăsta? întreabă.

– Unul dintre colaboratorii mei vede o casetă „X", ca să-şi omoare timpul.

În bucătărie, mama, fatalistă, pregăteşte cafea – aceea de dimineaţă.

– A fost greu să-l faci pe Azzola să vorbească? se interesează Antoine.

– Cu Mathias, nimic din domeniul ăsta nu e greu.

Nu insistă. A şi ajuns caraliu adevărat acest fost derbedeu. De altfel Chilug mi-o confirmă, cu glas încleiat de extenuare:

– Ştii, Antoine, băiatul dumitale e un supradotat în materie poliţienească. O să-l iau cu totul sub aripa mea şi să-l formez. Trebuie să mai cunoască şi altceva decât metodele dumitale speciale...

– M-aş simţi foarte onorat de asta, domnule director; clasicismul rămâne valabil, dacă e administrat în doze homeopatice. Acum ne vom întoarce la Marea Baracă, să punem ordine în toate astea. Să cerem mandate de arestare.

– Nu e nevoie de nu ştiu câte, obiectează Antoine ***number two***: Azzola, văduva Marmelard, apoi, bineînţeles, Feder cea adusă din Elveţia.

– Exact, dar va trebui să pregătesc un raport despre activitatea netrebnicilor descoperiţi la Geneva, ca să-i luminăm pe omologii noştri elveţieni; între alde Bergovici şi alde Strengerinzenait, nu se vor plânge că şomează.

Mă întind ca un ***shewing-gum***.

– Noaptea a fost cumplită, dar grozavă, adaug ducând la buze lopăţica Claudettei.

CONCLUZII

Au venit.

Au plecat iarăşi.

Unii la mititica, alţii la ei acasă.

Ce de depoziţii înregistrate! Noroc că Francine e o secretară-model. Dacă înfulecă păsăricile alea la fel de repede pe cât scrie, trebuie că-şi lustruieşte al naibii de bine partenerele.

Se face ora treisprezece când totul ia sfârşit. Rămân singur cu Claudette în marele nostru birou plin de mirosuri ciudate.

– Mama dumitale vitegră pe semne că-şi face griji, nu? îi zic.

– Dacă s-a întors, probabil că mă crede la facultate, şi oricum nu-i pasă de treburile mele.

– Poţi chiuli de la cursuri azi?

Zâmbeşte.

– Ce-am ajuns să fac!

– Ţi-e foame?

– Nu, am mâncat trei cornuri de la mama dumitale. – Şi adaugă: E o iubire femeia asta.

– Da, îi răspund maşinal, ai să vezi.

Ridic receptorul şi percutez timpanele funcţionarului de serviciu:

– Să nu fiu deranjat sub nici un motiv, nu sunt aici pentru nimeni, cu excepţia mamei mele.

Dar e inutil să precizez asta; ştiu cu toţii că Félicie are prioritate absolută. Pun zăvorul de siguranţă. Apoi o cuprind de mijloc pe micuţa mea zână şi o duc în cămăruţa alăturată. Şi aici am grijă să încui. Nu vom fi niciodată îndestul de izolaţi de ceilalţi, de această blestemăţie. Îmi scot cravata, bărcuţele şi haina şi mă întind pe divanul care pute a cucoană. Drăgălaşa priveşte, înfricoşată, roşie în obraji.

– Fă cum crezi, îi zic. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Închid ochii şi aştept.

Sfârşit